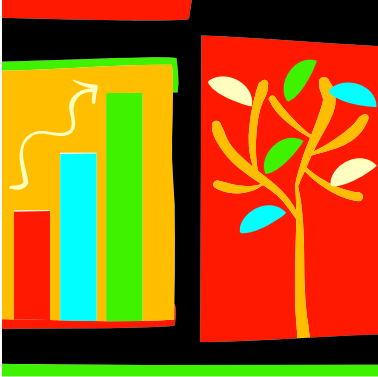


Khánh Vân

Một Câu Chuyện Tình



Tập 1

Con bướm vừa đáp xuống cánh hoa vàng, Phương Nam rón rén tiến lại.

Nhưng dường như bước chân của cô vẫn không êm nhẹ hết mức hoặc nhụy hoa kia không có gì hấp dẫn, con bướm đã bay lên rồi. Cô chắt lưỡi nhìn theo tiếc rẻ.

Từ dưới ruộng, nơi có nhóm người tuốt lúa, Hải đi lên lầu bầu:

– Bỏ mấy con bướm đó đi Nam ơi, anh rủ ra đây săn ảnh đồng áng mà, sao mới chụp có chút xíu lại quay qua ngắm hoa với bướm rồi. Có ai tổ chức hội thi ảnh đề tài hoa bướm đâu.

Phương Nam nheo mắt nhìn theo con bướm, miệng đáp lời anh:

– Em chụp nó đâu phải cho cuộc thi Ảnh Mùa Xuân gì đó của anh.
– Vậy chụp để làm gì?
– Tại thích.

Hải chắt lưỡi:

– Em lại đốt phim nữa rồi. Tiền làm ra chắc em tiêu phân nửa vô đồng phim ảnh chụp ngẫu hứng cho riêng mình kiểu này hoài quá.

Gỡ cuộn phim khỏi máy và thay một cuộn mới, anh nói:

– Hôm trước anh nghe thầy phàn nàn là mấy cái ngăn tủ đựng phim và ảnh của em đã muốn đầy tràn vì tật bấm máy đốt phim rồi. Làm thợ ảnh kiếm tiền cũng chẳng nhàn nhã gì, em phóng tay phí đạn kiểu đó thì làm sao có dư.

Mắt vẫn nhìn theo con bướm nhớn nhoe. Cô suyt nhỏ:

– Anh cứ nói hoài, con bướm nó không chịu đâu kìa.
– Không đậu lại thì kệ nó, nghĩ cách dàn dựng cảnh thu hoạch đồng áng cho anh còn hay hơn. Nếu anh mà đoạt giải kỳ này, dù là giải khuyến khích cũng được, anh sẽ đãi nhỏ đi ăn tiệm một chiều.

Cô phì cười quay lại:

– Anh nôn giải thưởng dữ vậy à? Anh nói em đốt phim nhưng em phí phim thì cũng có một mớ ảnh đẹp cho riêng mình, còn anh đốt phim cho mấy cuộc thi ảnh hoài, cả ngàn tấm dự thi mới chọn vài tấm đoạt giải thôi, kỳ vọng mãi vô đó làm chi.

Hải xua tay kêu lên:

– Đừng nói rui, có đốt bao nhiêu phim, anh cũng quyết chí săn bằng được ảnh đẹp để đạt ít nhất một giải thưởng mới thôi.
– Chi mà cực vậy.

Hải trợn mắt:

– Có một giải thưởng thì vừa được vinh dự, nở mày nở mặt trong giới cầm máy, vừa có cơ hội tiến triển hơn cho nghề nghiệp mà, ai không muốn.

Phương Nam lơ đãng cười. Dĩ nhiên cô cũng hiểu điều đó, nhưng chuyện cố công săn ảnh để nộp dự thi kiểu anh thì có vẻ cuồng tín quá. Nghề nhiếp ảnh nhiều khi đâu cần tạo tiếng tăm và sự nghiệp theo một hướng duy nhất là đoạt giải thưởng đâu. Những sư huynh

hiện làm ăn khá với nghề, theo cô biết cũng chưa từng đoạt giải thưởng nào.

– Thôi, làm ơn ra dựng cảnh tiếp cho anh đi. - Hải lại nằn nì.

– Em dựng rồi đó, sao anh không chụp?

Hải lườm cô:

– Em nói dễ. Dựng xong lại bỏ ra đây, không có mặt em, mấy cô ở dưới cứ sừng sượng sao đó, khó chụp quá trời.

– Thì anh sửa cho người ta. Đổi góc độ là được rồi.

– Anh sửa không được. Máy cổ hình như mắc cở với anh. Tốn cả ba cuộn phim rồi nè mà chưa kiểu nào hài lòng hết.

Phượng Nam mỉm cười:

– Em cũng là người lạ như anh thôi, nhờ người ta để có ảnh đẹp thì anh phải nói ngọt và vui vẻ chứ, nhăn nhó hoài thì ai chịu cho anh chụp.

Hải gãi đầu ngó lại ruộng lúa:

– Nhưng anh khó nói chuyện với họ lắm, em trở xuống giúp dùm đi.

Không nhìn anh, Phượng Nam lắc đầu:

– Đừng rủ nữa. Em không lại đó nữa đâu.

– Sao vậy?

– Giọng Hải đầy thất vọng.

Cô cười đáp gọn:

– Chán rồi. Em ở đây chụp con bướm này thôi.

Nì nằn một lúc cũng không ăn thua. Biết khó mà lay chuyển được cô, Hải lắc đầu phàn nàn:

– Mấy buồn hoa trong Đầm Sen thiếu gì bướm, vào đó chụp anh thấy em đâu chú ý con bướm nào đâu, ở đây có vài con mà nãy giờ cứ mê mãi theo hút nó. Có gì hấp dẫn đâu.

Phương Nam mỉm cười:

– Con bướm này khác mấy loài bướm thường, nó màu đen tuyền, trên cánh lại có mấy chấm màu vàng và đỏ tía với hình thù rất lạ, em muốn chụp một tấm macro cho rõ để xem các sắc màu trên mình nó và các hình thù này.

– Chưa chụp được sao.

– Vài tấm thôi nhưng chưa ưng ý lắm. Cứ như nó biết em canh nó vậy, cứ bay vòng vòng hoài, làm mình muốn mỏi cả cổ.

Anh háng giọng:

– Vậy cảnh đập lúa em không bấm nữa à?

Cô ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

– Thôi, chắc em không chụp nữa đâu.

Cụt hứng, Hải đành cất máy vào túi:

– Em không chụp nữa thì anh cũng thôi luôn, bữa khác săn tiếp. Còn cả tháng mới hết hạn nộp ảnh, từ từ cũng được.

Phóng tầm mắt ngó xung quanh một bên là con lộ và hàng trụ điện xa xa, Hải vươn vai rồi hỏi:

– Giờ về chưa Nam?

Cô nhìn xuống đồng hồ:

– Mới có bốn giờ, còn nắng mà anh Hải.

Hải che miệng ngáp:

– Còn nắng nhưng anh chẳng còn sức. Một nãy giờ rồi. Anh còn về làm hình nữa. Show đám cưới tối hôm qua còn chưa rọi, mai có đâu để giao cho người ta.

Phân vân nhìn con bướm đồng đánh cứ đậu lại bay, cô chất lưỡi:

– Vậy anh cứ về trước đi, em còn phải đốt hết cuộn phim với con bướm này mới được.

- Đi chung xe mà nói anh về trước, kỳ không?
- Có gì đâu, anh cứ về đi, chút chụp xong, em ra lộ vẫy tay xin quá giang. Hôm nay Chủ nhật, thế nào cũng có nhiều xe đỗ về thành phố lắm.

Nhìn con bướm đen tuyền cứ nhớn nhơ như giỡn mặt của cô, Hải lắc đầu:

- Chỉ phí phim và công sức em thôi, con bướm này chắc biết em chú ý đặc biệt tới nó nên càng giỡn mặt. Nãy giờ anh thấy nó có chịu đứng yên một chỗ đâu.

Phương Nam cười:

- Đậu một chỗ thì đâu còn là con bướm chiến nữa. Ở đây có nhiều hoa dại cũng đẹp, không nhớn nhơ đùa giỡn thì cũng uống phí bộ dáng của nó.

Hải khịt mũi:

- Không chịu về thì anh về trước, đừng có than à ghen. Lúc anh rủ đi săn ảnh thì lười đến độ không muốn nhúc nhích, anh phải năn nỉ đến gãy lưỡi, vậy mà bây giờ lại hăm hờ với mấy con bướm quèn, em lúc mưa lúc nắng thật lạ.

Phương Nam cười không đáp. Hải khoác túi đựng máy lên vai, nhìn tới nhìn lui, ngẫm nghĩ thế nào lại lắc đầu:

- Hãy để anh ra ngoài lộ tìm quán uống miếng nước chờ em. Để em một mình ở đây có khi chiều tối còn chưa thấy về, mất công thầy lại trách anh.

Anh giơ tay chỉ ra xa xa:

- Nhớ chút đi bộ ra đó nhé. Quán nước đằng kia kìa, có thấy không? Con bướm lại đáp xuống gần cô, Phương Nam lập tức đo tiêu cự rồi bấm lia lịa, cô hầu như chẳng nghe anh nói gì.

Hải nhìn thấy cô như vậy cũng lắc đầu bỏ về chỗ dựng xe. Khi chiếc xe nổ máy chạy đi, cô vẫn còn cầm cúi bên mấy khóm hoa dại.

Con bướm đẹp quá. Cô hầu như nín thở khi nhìn đôi cánh của nó qua ống kính télé của mình. Trên nền màu đen tuyền óng ánh những chấm hình bầu dục, những vân màu pha trộn giữa hổ phách và đỏ tía làm nó vừa có nét huyền bí, lại vừa rực rỡ một cách âm thầm.

Bỏ đám hoa vàng, con bướm lại vẩy cánh lượn qua chỗ khác.

Phương Nam muốn reo lên khi thấy nó đậu lên một cây hoa lau. Màu đen của nó trông lặc lợng trên cành lau lơ thơ màu sữa, hình ảnh chỏi nhưng ăn màu này để gì có được. Phương Nam nhẹ chân đến sát bên.

Con bướm như cũng tội nghiệp cho sự kiên nhẫn của cô này giờ nên lần này đã ngoan ngoãn đứng yên. Nhưng con bướm đứng yên thì tới lượt cành lau lại đứng đưa mãi với gió.

Phương Nam làm thầm:

– Ngưng thôi đi ông thần gió ơi, cho tôi bấm máy vài phút thôi.

Gồng người ôm máy ngấm một lúc, cuối cùng cũng có vài giây gió lặng, cô bấm máy nhanh.

Khi con bướm dợm cánh bay lên là lúc Phương Nam bấm tám cuối.

Nghe tiếng phim tự động trả rè rè trong máy, cô khoan khoái thở phào, đứng thẳng lên và vẩy tay theo con bướm:

– Cám ơn nhé. Đây có lẽ là những bức ảnh đặc ý nhất của tao trong hôm nay đó. May sẽ là vai chính tuyệt nhất.

Lấy phim ra và bỏ máy móc vào túi, cô nhìn đồng hồ. Bốn giờ rưỡi.

Anh Hải chắc đang nóng ruột lắm đây. Quảy túi đồ nghề lên vai, cô rảo bước thật nhanh về hướng đường lộ.

Túi đồ nghề khá nặng với sức vóc cô, nhưng Phương Nam vẫn bậm

môi xốc túi đi tới. Ánh nắng chiều đã nghiêng về hướng thành phố. Chắc hẳn ba cũng đang mong cô trở về.

Áo sơ mi thả hết tay, nón kết sùm sụp trên đầu, Phương Nam biết mình bụi bặm và luộm thuộm giống một thằng nhóc hơn là một cô nhỏ hai mươi. Nhưng với hình dáng này khi cô đi săn ảnh, ba lại chịu hơn, chẳng thế mà trưa nay khi Hải đến trở cô đi, ba cô đã ra tận cổng tiễn và gật gù như đắc ý lắm.

Đắc ý cũng phải, vì tuy là con gái, nhưng cho đến giờ, cô cũng đã cố gắng chứng tỏ mình có thể nối nghiệp ba. Quyết đoán, cứng cỏi và nhanh nhạy khi cầm máy, đó là những tính ba muốn cô có, nên nếu có dịp, cô cũng tỏ ra như vậy để ba vui.

Đám bạn cũ của cô thì hay phê bình rằng cô bốc đồng và ngang ngược, nên cô ít có bạn gái thân. Ngược lại, học trò cũ mới của ba cô, những sư huynh, sư tỷ trong nghề ảnh thì lại thích cô và chiều chuộng cô hết lòng. Đi săn ảnh cũng rủ cô theo, đi dự triển lãm hay họp mặt giới cầm máy cũng kéo cô đi cùng.

Mình thật là một con nhỏ tốt số, cô mỉm cười tự nhủ. Nếu kỳ tới vượt qua được kỳ thi gặt gao của trường Mỹ thuật nữa, thì mình còn gì mà phàn nàn. Với nghề ảnh trong tay, mình sẽ thực sự tham gia vào lãnh vực quảng cáo. Ước mơ bao lâu nay. Lúc đó tha hồ mà sáng tạo.

Quán nước nằm ngay mặt đường. Trông thì gần mà lợi từ ruộng ra thì xa xôi thật. Vừa đi vừa mơ màng đến hoài bão của mình, cuối cùng cô cũng đến nơi.

Khi Phương Nam đến gần đã nghe vọng ra tiếng cãi vã inh ỏi. Một người đàn ông trẻ nhưng có bộ tóc ngắn màu muối tiêu lạ mắt từ trong quán bỏ ra ngoài với dáng vẻ bức tức. Mắt anh ta hơi cau lại

khi suýt đâm sầm vào cô ở lối đi.

Né đường cho anh ta bước qua, Phương Nam giở nón vào quán.

Lẫn trong tiếng mắng nhiếc âm vực cao của phụ nữ là giọng ai ồ ồ giống hệt Hải, Phương Nam ngạc nhiên nhìn kỹ lại.

Đúng là Hải giữa đám người đứng ngồi. Ôm chiếc máy ảnh vào người, anh đang cố xua tay cản hai người đàn ông, mấy cô gái đứng gần đó thì nhao nhao:

– Đập máy luôn đi anh Phước, chụp không xin phép người ta còn ngoan cố chối nữa. Ngang ngược như vậy còn nói gì.

– Thứ người lén lút như vậy chắc là không có ý tốt đâu. Hỏi ai muốn ổng làm làm cái trò này trước đã.

– Còn cãi cộ làm chi, lại lấy máy của ổng đi. Ai muốn cũng vậy, phải tịch thu kiểm tra máy ổng chụp được bao nhiêu tấm rồi.

Phương Nam kinh ngạc chen ngay vào. Giữa những tiếng xúi bẩy loạn xạ, cô thấy không khí nghiêm trọng thực sự.

– Có chuyện gì vậy anh Hải? - Cô lên tiếng.

Hải tròn mắt, anh thoát mừng vì có đồng minh, dù đồng minh chỉ là cô gái mảnh dẻ, anh quỳnh quáng níu lấy tay cô:

– Nói giúp anh với Nam ơi, tự dưng họ muốn giật máy của anh.

– Tự dưng sao được. - Một cô gái lên tiếng ngay - Bộ tội này là kẻ cướp sao? Nếu ông không làm bậy thì có ai ở không mà đi giật máy của ông? Còn đồ thừa vu cáo bậy bạ nữa à?

Hai người đàn ông đã thôi không sấn tới Hải nữa. Một người có cặp kính cận quay lại nhìn Phương Nam:

– Cô đi chung với anh này à?

Cô gật.

– Hai người là nhà báo?

Không kịp thấy ánh mắt nhìn ra dậu của Hải, cô lắc đầu:

– Không.

– Vậy hai người là ai?

Phương Nam ngờ ngờ nhìn anh ta:

– Tụi tôi là thợ ảnh, có gì không?

– Hai người làm ở đâu?

Phương Nam cau mày:

– Xin lỗi anh, tôi hỏi các anh có gì không, anh chưa trả lời, cứ xoay tôi mãi như hỏi cung vậy sao?

Người đeo kính cận cườikhắc hất hàm về phía Hải:

– Anh ta chụp hình lên chúng tôi. Đã vậy còn mạo nhận là nhà báo, tụi tôi hỏi thẻ nhà báo thì không có.

Thấy Phương Nam ngạc nhiên quay lại mình, Hải gân cổ:

– Ai thêm chụp hình lên, tôi chỉ... thử ống kính thôi mà.

Người đàn ông to con bên kia sừng sộ:

– Chĩa vào tụi này bấm liên tục mà nói thử ống kính à? Anh làm vậy là vi phạm quyền tự do của người ta. Ai cho anh chụp hình? Ai cho anh quyền theo dõi tụi này?

– Ai thêm theo dõi mấy anh. - Hải cố cãi.

Người kính cận bực bội phân bua với Phương Nam:

– Cô cũng thấy đó, anh này nói rõ ràng mà còn cãi nhăng. Cô nói anh ta đưa máy đây cho tụi tôi kiểm tra. Tôi bảo đảm anh ta đã chụp ít nhất cũng chục tấm rồi.

Người đàn ông kia tiếp lời:

– Phải đó, đưa máy đây, khỏi cãi nữa, bằng chứng trong đó đó.

Hải ôm khư khư máy ảnh, miệng hoảng hốt la lên:

– Sao tự dưng bắt tôi đưa máy? Đồ nghề của tôi mà. Tôi không đưa.

- Anh không đưa cũng không được. - Người kia sấn lại quát lên.
- Không đưa ra thì khỏi về.

Thấy không khí lại căng thẳng trở lại, Phương Nam vội lên tiếng:

- Xin các anh đừng tức giận nữa, từ từ giải quyết chứ. Làm ơn nghe tôi nói đã.

Giọng cô nhỏ nhưng nghiêm trang lại có tác dụng trong lúc này, người đeo kính cận cũng giữ tay anh bạn hung hăng bên mình lại. Phương Nam đến bên Hải, cô chìa tay:

- Anh đưa máy cho em.

Hải xua tay:

- Không được, bọn họ...

Cô gắt lời:

- Anh cứ đưa em, em giữ cho. Họ cũng là người đàn ông, không hề đồ giật phà máy anh đâu. Nhất là giật trên tay đàn bà con gái. Người đàn ông đeo kính chỉ nhìn cô không nói gì. Hải ngần ngừ rồi cũng đưa máy cho Phương Nam.

Cầm máy trên tay, cô liếc qua màn hình. Con số sáu hiển thị trên đó làm cô ngao ngán. Có sáu bộ ảnh cũng bị bao vây, chán cho ông sư huynh của cô chưa.

Nhìn lên người kính cận mà cô đoán có thể là đứng đầu nhóm,

Phương Nam nhỏ nhẹ:

- Chắc chỉ là hiểu lầm thôi, anh em chúng tôi đến đây săn ảnh, có lẽ ảnh thấy các anh chị trẻ trung, vui vẻ nên chụp vài tấm kỷ niệm, vô tình làm các anh chị tức giận. Các anh chị cho tôi xin lỗi.

Một cô gái đứng mé sau vọt miệng:

- Khỏi xin lỗi, cố ý chụp lên người ta, bị bắt gặp quả tang còn xin lỗi cái gì, đưa máy đây là kiểm tra ra bằng chứng liền. Hối ổng coi ổng

muốn chụp ai.

Lờ đi mấy lời nói kích động kia, Phương Nam mỉm cười vẫn nói với người đeo kính ra vẻ là người lịch sự và trầm tĩnh nhất trong bọn:

– Các anh chỉ khó chịu vì bị chụp lén thôi chứ gì? Các anh chị đâu có thù hằn gì anh em tôi, phải không?

Chưa hiểu hết ý cô, anh ta cũng gật nhẹ đầu:

– Đúng rồi.

Hải định giữ tay Phương Nam nhưng không kịp nữa. Cô mở nắp lưng máy và tháo tung cuộn phim chỉ vừa chụp mấy tấm ra. Ngẩng lên, cô nhìn họ:

– Vừa ý các anh chị rồi chứ?

Ánh mắt người kính cận chực lại. Anh ta ngẩn người nhìn cuộn phim đã hỏng trên tay Phương Nam:

– Cô... huỷ nó à?

Phương Nam mỉm cười trước câu hỏi ngỡ ngẩn:

– Thì mọi người thấy rồi. Cho dù anh tôi cố ý hay vô tình chụp các anh chị, dù mấy tấm phim đó xấu đẹp ra sao thì cũng lộ sáng hết xài rồi. Hết phim là hết chuyện, đúng không?

Người đeo kính phân vân. Có tiếng gọi như nhắc chừng phía sau khiến anh ta quay lại. Phương Nam nhìn thấy người đàn ông trẻ có cái đầu tóc xám bạc suýt va vào cô khi nãy, không biết từ lúc nào đã trở vào đứng cạnh các cô gái.

Gương mặt đã bớt khó chịu, anh ta rút túi lấy ra vật gì đó rồi bước tới đưa cho cô. Ngó xuống tờ giấy bạc trên tay anh ta, Phương Nam nhú mày:

– Là gì vậy?

Người kia hắng giọng:

– Coi như chúng tôi mua cuốn phim này. Đây, cô cầm lấy đi.

Ngước nhìn mấy cặp mắt thiếu thiện cảm trước mặt, Phương Nam chột cười nhạt:

– Không cần. Dân nhiếp ảnh chúng tôi cũng có khi tốn phim, mất tiền một cách vô ích. Lỡ hứng trí chụp những bức ảnh vô dụng, không xài được thì bỏ là chuyện bình thường thôi. Một cuốn phim thì có đáng gì.

Liếc xéo gã đàn ông có ý kiến khinh người kia, cô mỉm mai:

– Phim đã huỷ rồi, chúng tôi đi được chứ?

Tờ giấy bạc vẫn chìa ra, gã đàn ông có cái đầu tóc lạ kia cau mày nhìn cô. Không chờ phản ứng của bọn họ, cô xốc lại túi máy và quay qua Hải:

– Về thôi anh Hải. Chiều rồi.

Len qua nhóm người kia, Phương Nam vẫn còn cảm thấy sự bức tức còn âm ỉ trong họ. Trong lúc Hải nổ máy xe, cô cất máy vào túi cho anh, rồi leo lên yên sau.

Phóng xe ra đường lộ, chạy được một quãng, Hải ngoái đầu chất lựi:

– Trời ạ, cũng nhờ em vô kịp lúc, mấy người đó hung dữ thấy mà ớn.

Phương Nam nhướn mắt:

– Biết họ dữ sao anh không rút bỏ phim ra cho rồi. Người ta đang nóng mà anh lại cứ khẳng khẳng ôm máy quyết tử, kiểu đó thì còn yên lành sao được.

Giọng Hải ỉu xiu:

– Thấy có em vô bọn họ mới dịu lại, chứ lúc đầu cả đám cứ la ó hằm hè như muốn giật lấy máy của anh, đưa máy cho tụi nó là cầm bằng lượm lại đồng phế thải sao. Lúc đó quỳnh lên, anh đâu nhớ gì, chỉ

biết ôm giữ máy thôi.

Phương Nam mỉm cười. Cô biết tính Hải, dân cầm máy ai cũng quý đồ nghề, nhưng chưa có ai cưng quý ảnh như anh. May mà anh chịu tin tưởng cô, nếu anh không đưa máy cho cô, chỉ tổ cho sự việc ầm ĩ hơn lên thôi.

- Tại anh chọc giận người ta nên họ giận lên hù vạ anh mà thôi. -

Phương Nam chắt lưỡi. - Ai bảo anh mạo danh tùm lum, không phải nhà báo mà cũng tự nhận làm gì?

Hải ngượng ngập một tay gãi đầu:

- Anh có một mình mới quynh lên nói sảng tùm lum như vậy, tưởng bọn họ thông cảm bỏ qua, ai dè lại lớn chuyện hơn.

Anh thở cái khì:

- Phải chi có em ở đó từ đầu thì đâu có đến nỗi.

Phương Nam cười. Hải lớn tuổi hơn cô, nhưng chỉ vừa vào nghề ảnh hơn năm nay thôi, xưa nay anh chỉ chuyên ngồi phòng Lab nên kinh nghiệm bấm máy bên ngoài không bằng cô.

Những lần đeo túi máy theo ba, theo các anh chị có tay nghề đi săn ảnh khắp nơi đã cho Phương Nam một sự vững vàng, tạm thời đủ xử sự nếu có vướng mắc. Và cũng may mà lần này đám người kia cũng chỉ muốn hù dọa anh mà thôi.

Cô im lặng một lúc rồi chợt thắc mắc:

- Mà sao anh chụp hình bọn họ vậy? Máy cô gái kia đẹp thật đó, nhưng đâu có đáng để anh mạo hiểm chụp bừa như vậy?

Hải chắt lưỡi:

- Thật ra, anh đâu có cố ý chụp mấy con nhỏ đó. Người anh muốn chụp là ca sĩ thôi. Ai mà dè mấy tên bạn hấn hung dữ quá như vậy, mới bấm có mấy tấm đã bị tụi nó phát hiện làm dữ tùm lum.

Phương Nam ngạc nhiên:

– Ca sĩ? Ca sĩ nào ở đó?

Đến lượt Hải ngạc nhiên nhìn lại cô em:

– Là Minh Khang đó. Bộ em không nhận ra sao?

Phương Nam nhú mày:

– Minh Khang?

Minh Khang thì mấy năm gần đây tiếng tăm nổi như cồn, dĩ nhiên dù không là dân sành ca nhạc, cô cũng có nghe danh loáng thoáng, nhưng trong đám người dữ dẩn khi này, ai là ca sĩ đấy nhỉ?

Cô ngờ ngợ điểm lại mặt mũi mấy người đàn ông khi này rồi chợt nhớ đến người đã nhăn nhó suýt rụng cô ở cửa rồi sau đó lại trở vô xuy tiền một cách khinh người.

Anh nói cái gã có mái tóc ngắn mà bạc lấm tẩm đó à? Cái người có sáng kiến thấy ghét là đưa tiền đèn cuốn phim cho mình?

Hải gật:

– Ủ, tên đó đó.

Cô cau mày:

– Ca sĩ nổi tiếng à? Hèn gì mặt mũi ngạo mạn quá trời. Nhưng sao ca sĩ gì mà có bạn bè... xã hội đen quá vậy, chưa chi nổi quạu đòi kiểm tra máy người ta?

Hải cũng gật đầu nói theo:

– Đòi giật máy là mấy cô nàng kia thôi, tại mấy cô đó nên sự việc mới như nghiêm trọng như vậy. Anh không biết trong mấy cô đó có ai nổi tiếng, có ai trốn bồ, trốn chồng đi chơi lén hay không mà vừa phát hiện anh chụp hình đã giật mình la làng rồi. Làm mấy tên kia cũng hùng hổ luôn.

Cô vẫn chưa hết thắc mắc:

– Nhưng anh chụp hình cái gã Minh Khang đó làm gì? Anh đâu phải là nhà báo? Mà có là nhà báo cũng đâu cần chụp ảnh lén kiểu đó? Sao không đường đường chính chính đề nghị thẳng?

– Đề nghị thì còn khuya mới chụp được.

– Bộ hấn ta khó chịu lắm à?

– Phương Nam lạ lùng. - Xin chụp một vài tấm làm kỷ niệm cũng không cho?

Hải thở ra:

– Vậy là em không biết rồi, đám Hùng Cồ hôm trước nói chuyện với nhau ở Lab của anh có nhắc qua mấy tài tử và ca sĩ, người mẫu. Tụi nó đồng công nhận là trong số những ngôi sao đó thì Huyền Vân và Minh Khang là hai nhân vật trốn phóng viên ảnh kỹ nhất.

Thấy cô tròn mắt chưa hiểu hết, Hải giải thích thêm:

– Chỉ trừ những lúc lên sân khấu, còn thì ít khi chụp được hấn ở ngoài giống như hai người đó không thích được lăng xê ảnh vậy, cho nên nếu em để ý sẽ thấy, báo chí hay đăng tải hình ảnh người này người nọ, nhưng rất hiếm ảnh của hai người này mặc dù họ cũng khá nổi tiếng.

Phương Nam sốt ruột:

– Nhưng chuyện đó thì có can dự vào chuyện anh chụp ảnh người ta? Bộ muốn có mấy tấm phóng to chưng ở phòng Lab của anh chơi sao? Anh đâu có sính tài tử như vậy?

Hải gãi đầu thở ra:

– Anh mà khoái mấy cái hình ảnh này. Tại tụi thằng Hùng Cồ hôm đó cá nhau tên nào săn được ảnh của Minh Khang, nhất là những ảnh bất ngờ, thì sẽ được tôn làm thợ săn đệ nhất, là paparazi Việt Nam.

Phương Nam bật cười:

– Hiểu rồi. Anh ngồi uống nước, thấy đám người ghé vô quán lại có gã ca sĩ nên nhân cơ hội bấm đại vài tấm tính về lấy le với bạn bè chứ gì.

Thấy Hải gật đầu ừ xù như thú nhận, cô chất lười:

– Người ta chứ có phải thú giữ gì đâu mà mấy anh đòi làm thợ săn, vả lại đây là Việt Nam, người ta có quyền tự do riêng tư đó anh, mấy anh học làm paparazi không được đâu.

Hải làu bàu:

– Thì vậy. Anh tưởng có dịp may gặp mặt hán thì lắp phim bắn vài pô về khoe tụi nó chơi. Ai dè vướng cái đám con gái kia, làm mất cuốn phim mà lại còn suýt bị phá máy nữa chứ.

Phương Nam cười lắc đầu:

– Mỗi nghề mỗi giới đều có phạm vi làm việc riêng mà, ai biểu anh phạm vô điều cấm kỵ của người ta. Đừng nói gì mấy cô đó, ngay cả em, nếu phát hiện có người theo dõi chụp hình lên mình, giận lên cũng dám đòi phá máy người ta lắm.

Hải trề môi:

– Biết cô dữ rồi, cô Hai. Đâu ai dám mạo phạm cô.

Phương Nam cười khi:

– Nhưng hỏi thật nhé, giờ thoát nạn anh biết ngán chưa? Đâu phải cầm máy là muốn chụp gì thì chụp.

Hải cũng cười:

– Ừ, cũng hú hồn. Vì châu nhậu của đám thằng Hùng mà bị phá máy là hết mặt mũi ngó anh em rồi, hồng thềm nữa đâu.

Ngẫm nghĩ sao, anh lại nói:

– Cám ơn nhỏ hồi nãy cứu vãn tình thế cho anh, dẫn em ăn kem, chịu không?

Phương Nam nheo mắt cười:

– Tình nguyện đi thật à?

Hải trợn mắt:

– Sao lại không thật? Em đừng tưởng anh là trùm sò thiệt chứ. Đúng chuyện thì anh đi thôi. Sao, có muốn đi không?

Phương Nam cười hì hì:

– Anh Hải đi thì sao lại từ chối. Kem Bạch Đằng phải không? Nói trước là em ngon miệng thì ăn hai ba ly đó nhé.

Hải cười nhưng dường như nụ cười bớt tươi:

– Ờ thì... hai ba ly cũng được chứ sao. Bù cho em hồi nãy vô quán mà không kịp uống miếng nước nào.

Phương Nam cười thầm. Cô chỉ muốn dọa ông sư huynh nổi danh xài kỹ thôi, chứ với vẻ bụi bặm mệt nhọc hôm nay, cô chỉ muốn về nhà tắm rửa và ngủ một giấc hơn là cố ăn mấy ly kem cho anh méo mặt.

Hải đã cho xe tăng tốc. Chiều cũng xuống màu. Khi hai người về đến thành phố thì khắp nơi đã lên đèn.

Phương Nam ngồi im, mắt cô nhìn ngó ngẩn cánh hoa hồng lẻ loi trên bàn. Thức ở ghế đối diện hương tay phân trần:

– Anh thật sự không muốn mất em, nhưng mẹ anh...

Phương Nam bặm môi. Cách nói ngắc ngứ nhưng và nhưng mà nãy giờ của anh làm cô thấy khó thở. Mẹ anh không thích cô, cô biết. Cô đã gặp bà tất cả là hai lần, bà luôn làm mặt lạnh lùng với mỗi nụ cười, mỗi câu nói của cô.

Đành rằng tính cô hơi hợm, đành rằng có lúc cô khỉ nhọt như con trai, đành rằng có khi cô ngoan cố và hay cãi lý, nhưng tất cả là bản tính của cô rồi. Tại sao con trai bà yêu thích cô được còn bà thì không

nhỉ? Cô vẫn lễ phép, vẫn tôn trọng bà mà?

Cô đã chủ quan quá ư, khi cứ nghĩ đã là thật tình thì từ từ mà sửa cũng không muộn. Để bây giờ tự dưng anh lại có vẻ mặt nghiêm trọng, có những câu nói cũng nghiêm trọng dành cho cô.

Thức đăng hăng:

– Nam, em... nói gì đi. Đừng im lặng như vậy, anh thấy bứt dứt lắm.

Cô ngược nhìn anh rồi chột nhếch môi mỉa mai:

– Anh chỉ bứt dứt thôi đã tỏ ra khó chịu, còn anh nghĩ em phải làm sao khi anh hẹn em ra để rồi nãy giờ cứ vòng vo như thế này? Thật ra anh muốn nói với em chuyện gì? Nói rõ hơn đi.

– Chuyện này... rất khó nói.

Cô cười tỉnh:

– Khó quá thì khỏi nói.

Thức nhăn nhó:

– Em lại nói chuyện dừng dừng bài bác kiểu đó rồi. Em không chịu hiểu cho anh, trong khi áp lực ở nhà cứ đè nặng lên anh. Giữ cho em không biết để phiền muộn như trước nay thì anh giữ hết được rồi.

Bây giờ muốn cho em biết thì lại thấy em như vậy.

Phương Nam ngẩng cao đầu:

– Xưa nay em là vậy mà. Anh cứ quan trọng hoá vấn đề. Nếu vướng mắc của anh mà quàng vào em thì chẳng có chuyện gì phức tạp hết.

– Nhưng chuyện mà nhà anh đang áp lực với anh là... chuyện tại mình.

Cô cười nhạt:

– Cũng vậy, chẳng ai có thể ép em làm điều em không muốn, nhất là ép chuyện tình cảm.

Thức nóng nảy kêu lên:

– Vậy em cứ nói đi, em muốn anh phải làm sao?

Chưa nói gì cho rõ, bây giờ lại hỏi cô tính sao. Phương Nam nhăn mặt không hiểu nổi anh.

– Không phải em muốn là được, cũng đừng hỏi em như vậy. Anh phải biết mình cần làm gì chứ. Gia đình làm áp lực với anh chuyện gì?

Thức im lặng. Mất mấy giây sau anh ngập ngừng nói:

– Anh... xin lỗi em, Phương Nam.

Một tia thất vọng thoáng qua đáy mắt, cô nhếch môi:

– Nói câu này tức là anh cũng đã có quyết định rồi, vậy sao còn hỏi ý em nữa?

Thức hơi lúng túng:

– Không phải anh muốn quyết định theo ý mình mà được.

Anh nhìn cô rồi mềm giọng:

– Em... đừng giận anh.

Cô bật cười khan:

– Anh ngộ quá. Hôm kia còn đi chơi vui vẻ, hôm nay hẹn em ra rồi đột ngột nói lòng vòng cuối cùng không ngoài mục đích chia tay. Đối xử với em như vậy mà anh còn đòi em không được giận anh à?

– Không phải, anh không nói chia tay, anh chỉ muốn...

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

– Không chia tay thì là cái gì?

Thức nhăn mặt thở hắt ra.

– Nếu anh có thể làm tất cả theo ý mình, thì không bao giờ có cuộc nói chuyện này đâu. Em phải hiểu cho anh mới được.

Liếc qua Phương Nam, anh chép miệng phân trần:

– Quen biết em, anh thấy mình rất vui vẻ. Anh biết nhiều cô gái rồi

nhưng anh thấy hợp nhất với em, anh biết nếu mình là vợ chồng thì là một cặp rất xứng đôi. Nhưng lúc nào em cũng tỏ ra hời hợt và vô tâm quá đối với anh. Có lúc lại làm anh tự hỏi có thật em cũng yêu anh, cũng ý thức mình đang là bạn gái của anh?

Phương Nam im lặng. Cô biết anh đang muốn ám chỉ điều gì. Cô có nhiều bạn bè, người quen, chỉ cần thấy tiện cho công việc, cô sẵn sàng ngồi sau yên xe người khác chờ đi. Gặp ai, cô cũng vui vẻ và trò chuyện thoải mái, tự nhiên.

Thức thì có tật hay bắt bẻ và gây sự lảng khách. Đã bao nhiêu lần anh và cô cãi cô nhau về chuyện này rồi. Lần nào Thức cũng đành chịu thua cô, nhưng cô biết anh rất ảm ức. Còn cô, luôn nghĩ đó là chuyện bình thường, luôn nghĩ đơn giản là mình không có gì thì không cần e ngại.

Thức liếc qua cô rồi lại thờ dãi:

– Mẹ anh đã thu xếp tất cả rồi, cuối tháng này là ngày cưới.

Phương Nam ngẩng lên. Không hiểu gì hết, cô nhìn anh:

– Anh nói... cái gì cưới? Ai cưới ai?

Mất quan sát cô, anh khẽ gật đầu:

– Là... cô gái mà hôm trước anh nói với em đó, cô cận thị nặng, học ngành tin học mà mẹ anh bắt anh đi coi mắt.

Cô tròn mắt, tự dưng thấy mình cà lăm:

– Ý anh nói... sẽ... cưới cô ta? Là đám cưới của anh?

Thức lại gật đầu.

Như một luồng điện xét ngang, Phương Nam nghệt mặt nhìn anh.

Chuyện đi coi mắt anh có kể cô nghe, cô nhớ hôm đó mình đã cười rũ rượi và trêu chọc anh như thế nào.

Mẹ anh không thích anh quen biết cô, nên đã thỉnh thoảng dàn xếp

cho anh đi coi mắt con cháu của bạn bè hoặc người quen. Chuyện đã thường và vốn tin tưởng anh, tin tưởng mình nên cô không hề lấy đó mà bức bối. Không ngờ đến bây giờ, người bị sốc nặng, bị chứng hững là cô.

Dựa phịch lưng vào thành ghế, Phương Nam hoang mang lắm lắm:

– Vậy là ý định của mẹ anh đã thành rồi, anh đã chọn một trong những cô gái đi coi mắt mà lấy làm vợ. Là chuyện thật rồi. Anh hẹn em ra, nói chia tay với em để lấy vợ à? Mục đích của anh hôm nay là vậy?

Mắt vẫn nhìn cô đăm đăm. Thức không nói gì.

Im nặng một lúc để trấn tĩnh và tập cho quen với cái tin bất ngờ này, Phương Nam ngẩng lên nhìn anh chăm chăm:

– Em có thể hỏi anh vài câu không?

Cô rào đón lịch sự khiến Thức càng thận trọng, anh gật đầu:

– Em hỏi đi.

Cô ngập ngừng:

– Anh gặp cô gái ấy mấy lần rồi?

Thức nói nhẹ nhàng:

– Hai lần. Lần đầu anh đã kể em nghe rồi, và còn lần thứ hai là ngày hôm qua.

Phương Nam nhìn sửng anh:

– Anh chỉ gặp cô ta có hai lần mà quyết định cưới sao?

– Là mẹ anh muốn vậy. - Thức đáp gọn.

– Và anh đã đồng ý?

Thức chậm rãi nói:

– Anh chưa trả lời rõ ràng, nhưng mẹ anh đã xúc tiến chuyện cưới hỏi cả nửa tháng nay rồi. Anh không biết phải cãi lại bằng cách nào.

Cô thờ người ra lắm lắm:

– Vậy đây là lý do chính thức để anh nói chia tay?

Thức thẳng người lên đính chính:

– Không phải, anh không hề muốn chia tay, anh chỉ hỏi em phải làm sao thôi. Ý mẹ anh là như vậy, chuẩn bị hết rồi, giờ làm sao?

Cô nổi nóng kêu lên:

– Vậy là anh muốn sao? Anh không phải chia tay, chỉ nói toạc ra rồi hỏi tôi làm sao à? Anh cưới vợ thành lình như vậy mà còn hỏi tôi làm sao? Tôi biết làm gì mà nói đây? Tại sao không khi nào anh tự quyết định cho mình? Đám cưới là chuyện quan hệ cả đời mà.

Nheo mắt nhìn cô, Thức nghiêm giọng:

– Anh biết. Anh đã hơn một lần tự quyết định cho mình, đó là quyết định đeo đuổi em, và muốn lấy em, nhưng em cứ muốn đùa chơi chẳng chịu nghiêm chỉnh.

Cô ngơ ngác:

– Tôi đâu có đùa chơi bao giờ.

Chồm người qua, Thức hỏi gặng:

– Vậy sao anh đòi cưới, em lại không chịu?

Cô nhăn mặt né tránh ánh mắt soi mói của anh:

– Đám cưới cái gì mà đám cưới. Mình mới cặp bồ đây, hiểu nhau còn chưa hết. Vả lại tôi chỉ mới hai mươi, anh thì vừa ra trường mà.

Có gì phải gấp chứ?

Thức gạt đi:

– Hai mươi thì đã sao, mới ra trường thì có gì cản trở? Tại em không chịu chín chắn thôi. Em đã hai mươi rồi, có nghề nghiệp ảnh, tự làm ra tiền được nữa mà, em còn chờ đợi cái gì?

Phượng Nam phản nản:

– Anh đừng trở lại chuyện này hoài.

Tay vung lên, giọng anh như tức giận:

– Anh đã từng nói với em rồi, anh là con trai trưởng, ba mẹ kỳ vọng và áp lực lên anh nặng nề biết bao nhiêu. Anh chỉ muốn lấy em làm vợ, câu này anh đã nói mười lần rồi, có lần nào em nghe mà không cười sặc sụa, nhăn nhó như nghe tấu hài đâu.

Câu bắt lỗi của anh làm cô phiền lòng:

– Là tại... em thấy lời đề nghị ấy mau quá, mình còn chưa kịp hiểu hết về nhau...

Thức bực tức:

– Gần cả năm rồi mà còn chưa hiểu cái gì. Thương nhau là đủ rồi, từ từ về sống chung là hiểu thôi. Anh luôn có cảm giác là mình thật tình còn em thì đùa cợt hoài như con nít không chịu lớn.

Cô ngăn người nhìn về hậm hực vô lý của anh:

– Anh... giận à?

– Tất nhiên là giận rồi. - Thức dằn dỗi đáp.

Cô trở mặt:

– Nhưng hình như người nói phải lấy vợ, người đòi bỏ nhau là anh mà? Em chưa nổi giận thì thôi, sao anh lại giận ngược như vậy?

– Đó là tại em ép anh vào thế này. - Anh ngắt lời.

Hết chịu nổi, tới phiên cô cao giọng:

– Em ép anh? Em ép anh chia tay? Em ép anh lấy vợ sao?

Thức nhìn lại cô. Cô căng thì anh chùng. Quay mặt đi, anh làu bàu:

– Không cố tình thì em cũng gián tiếp đẩy anh vào thế bí, tại sao em không chịu ừ đi cho rồi, nếu em chịu lấy anh, có phải anh đã không khổ tâm như thế này không.

Cô liếc xéo anh:

– Ủ cái gì mà ừ? Tụi mình còn trẻ, tôi còn ước mơ vào đại học Mỹ thuật mà lụi bại hai năm nay vẫn chưa được. Anh thì mới ra trường còn chưa tìm được việc làm, anh nói làm sao mà ừ?

Thức cãi:

– Đó là tại em lo xa thôi, em tới nhà anh thì dư biết, tốt nghiệp và ra ngoài đi làm chỉ là cho có thôi. Gia đình anh thiếu gì tiền, nội anh, cô chú anh, hai bà chị anh đều ở nước ngoài, chẳng lẽ không lo đủ cho tụi mình. Lấy nhau xong từ từ em đi học, anh tìm đại việc gì nhàn nhàn một chút cũng xong mà.

Phương Nam nhăn mặt. Lại luận điệu dựa dẫm người thân, những lần trước cô nghe nhàm, lần này thấy chướng tai hơn.

Nhìn thoáng qua cô, Thức ngẫm nghĩ rồi háng giọng:

– Anh thấy còn một cách. Nếu bây giờ em quyết định lại cũng còn kịp đó.

– Kịp cái gì? - Cô ngạc nhiên ngẩng lên.

– Kịp cho hai đứa mình. Thiệp còn chưa in, họ hàng còn chưa báo tin, nếu em chịu, anh còn có thể cãi ý ba mẹ được.

– Là... sao?

Anh giải thích một cách mơ hồ:

– Anh nói cứng, thế nào ba mẹ cũng chịu. Lấy người anh thương tất nhiên là tốt hơn người lạ hoắc.

Phương Nam trố mắt. Là anh nói thật hay đùa với cô vậy?

Chuyện hôn nhân mà như mua hàng, chỗ nào rẻ hơn thì xẹt qua sao?

– Cãi ý ba mẹ anh nghĩa là anh huỷ bỏ đám cưới này?

– Ủ, nhưng em cũng phải chịu lấy nhau luôn thì anh mới nói với ba mẹ anh được.

Thấy mặt cô vẫn có vẻ lơ ngơ, anh huých tặc luôn:

– Nói thật cho em biết luôn, ba mẹ anh cần một số tiền đắp thêm cho chuyện đầu tư làm ăn, nên muốn làm gấp một cái đám cưới cho anh, vì bà con anh bên đó sẽ gửi tiền về chúc mừng. Anh là cháu đích tôn nên số tiền không nhỏ đâu.

Giọng anh hồ hởi:

– Chỉ cần anh chịu để mẹ sắp xếp, tiền mừng từ bà con cho ba mẹ mượn tạm, thì cô dâu có là cô cận thị đó hay là em cũng vậy thôi. Gia đình em cũng khá giả đâu kém nhà cô đó.

Phương Nam chờ người nghe anh nói một cách suôn sẻ. Dù đã hơi ối, nhưng cô cũng thận trọng ướm thử:

– Vậy anh sẽ nói sao với bên nhà gái?

Thức nhún vai:

– Còn nói sao nữa. Xin lỗi thôi.

– Xin lỗi?

Anh chất lười:

– Một câu xin lỗi thì không đủ tạ tội thật, nhưng biết làm sao. Anh và cả Mai Hương đâu đã thương yêu gì nhau, có từ hôn thì ghét thêm hay hận thù cũng chả chết được. Cũng may mẹ anh chỉ quen sơ với người bà con nào đó của cô ta. Miễn là có đám cưới, cô dâu là em thì mẹ cũng không nói gì đâu.

Phương Nam nhìn anh:

– Anh có lỗi suy nghĩ lạ đời thật? Anh định làm một cuộc đảo chính với đám cưới của mình à? Lấy em thay cho cô đó?

Thức thần nhiên cười:

– Đừng nhìn anh kiểu quan toà như vậy. Là anh học từ em đó, chẳng phải xưa nay em bốc đồng tùy hứng, chỉ thích sống thật, hành xử

thật theo suy nghĩ của mình đó sao?

Cô kêu lên:

– Nhưng em không mặc kệ người khác, không đối xử bất công với người ta. Gặp chuyện nghiêm trọng làm sao bốc đồng với tùy hứng kiểu đó được?

– Trong chuyện này không mặc kệ không được. anh cũng có muốn lấy Mai Hương đâu, tại mẹ anh ép thôi mà. – Thức lý lẽ – Cô ta cũng thương yêu gì anh, gặp qua loa hai lần, nói chưa đến mười câu, lại dễ dàng gật đầu vậy? Là cô ta xui thôi.

Phương Nam hoang mang nhìn Thức, đầu anh đang chứa chất ý nghĩ gì vậy? Cô cảm thấy ngoài sự chán chường và khó chịu, chẳng hề có chút nào đồng cảm với anh.

Thức vẫn tỉnh bơ hỏi thức:

– Em thấy sao? Ở nhà bắt anh đồng ý tối hôm qua, hôm nay anh đã hẹn gặp em ngay rồi. Còn quyết định cuối cùng là tùy thuộc vào em đó, làm vợ anh hay chia tay, em cứ chọn, như vậy, em sẽ không có có mà trách anh nữa.

Cô im lặng nhìn chăm chăm vào anh một lúc rồi chợt lắc nhẹ đầu thờ ra:

– Bây giờ thì em mới thấy mẹ anh cũng có lý, xét cho cùng về tính tình, anh với em không hề hợp nhau.

Thức chưng hửng nhìn cô:

– Em nói vậy là sao?

Cô nhăn mặt:

– Em không hề xem chuyện kết hôn là trò đùa. Em không coi chuyện lấy nhau là đi chợ mua hàng. Gạo tám thơm không thích thì lấy qua nàng hương chợ Đào, nàng hương không đủ hàng thì quay trở lại

vớt vát tám thơm. Ai cũng được, giá nào cũng xong.

Thức cau mày:

– Em nói gì vậy? Mỉa mai, hài lố anh à? Anh đang hỏi em quyết định thế nào mà. Còn ở đó mà lý luận nữa sao?

Cô chép miệng buông giọng:

– Quyết định gì nữa, em bốc đồng nhưng không cà chua đến như vậy đâu.

Thức gắt lời:

– Anh có chê gì em đâu, mình lấy nhau là hợp rồi mà. Em cứ lòng vòng mãi, quyết định dùm anh đi, cuối tháng này là ngày cưới rồi.

– Đừng đem cái đám cưới của anh là tối hậu thư cho em.

– Vậy là sao? - Thức ngẩn ra nhìn cô.

Phương Nam nói thật rõ ràng:

– Có nghĩa là em không hợp vai cô dâu, anh quay lại với gạo nàng hương đi. Như vậy tiện hơn. Khởi phải cãi ý ba mẹ anh.

Thức im lặng mất một lúc, như không tin nổi cô cũng quay lưng với ý định độc đoán của mình. Anh nheo mắt kèm cơn tức giận bắt đầu dậy lên:

– Em đang nói thật đó chứ? Nhất định không chịu giúp anh có lý do từ hôn với Mai Hương?

– Làm sao giúp anh chuyện kỳ khôi vậy được. Gia đình anh quyết định đã rồi kéo em vào làm chuyện sáng sao được.

Thức gằn giọng:

– Nếu vậy anh sẽ mặc kệ mà nghe theo ý mẹ. Em không còn trách anh được. Là em cố tình muốn vậy. Không phải tại anh.

Quá ngán, Phương Nam gật đầu lia lịa, giọng gầy gòn:

– Phải, phải em, là em muốn vậy. Anh làm ơn đừng dẫn vật nữa. Một

lắm. Anh cứ về chuẩn bị đám cưới đi, em không trách móc gì anh đâu. Không hề.

Thấy Thức ngồi thừ ra nhìn cô mãi. Phương Nam khịt mũi:

– Anh còn muốn nói gì nữa vậy?

Anh buột miệng:

– Mình sẽ còn gặp nhau được không?

Phương Nam trợn mắt:

– Xin miễn. Anh lấy vợ rồi còn muốn gặp mặt tôi sao?

– Nhưng... anh không muốn mình chia tay.

– Đó là chuyện của anh, lấy vợ rồi thì không muốn hay muốn gì cũng vậy.

– Em không còn yêu anh à?

Cô ngó lơ ra cửa, miệng lẩm bẩm:

– Tôi còn đang tự hỏi sao trước đây lại cặp bồ với anh. Suy nghĩ của mình có gì hợp nhau đâu.

Thức lặng khựng như muốn níu kéo điều gì đó đang trở nên quá mong manh giữa hai người:

– Nhưng... thật sự anh rất yêu em.

Cô nhăn mặt nói thẳng đuột:

– Trước đây thì tôi cũng tưởng vậy, nhưng bây giờ tôi bắt đầu thấy anh dở hơi, dở hơi còn hơn tôi nữa. Cuối tháng đám cưới mà giờ còn nói mấy câu này làm quái gì.

– Nhưng...

Cô nói xẵng:

– Thôi tôi làm biếng cãi lý với anh rồi, hồi xưa càng cãi càng vui, bây giờ chán quá, anh về trước đi.

– Còn em?

– Ở lại đây một chút.

Thấy Thức ngằn ngừ, cô khoát tay nói cứng:

– Đừng lo, chẳng có chuyện gì xảy ra đâu. Tính tôi hơi khùng nhưng có bực thì mua vé chui vô Tao Đàn chơi xe đung một chút là xả hết, anh về đi.

Thức nhìn cô chăm chăm:

– Anh biết tính em, anh yêu em cũng vì cái tính ấy.

Cô cười một nụ cười méo xệch:

– Câu này hồi xưa nghe khoái tai, mát dạ, nhưng bây giờ không hợp thời nên trở thành lỗ bịch mắt rồi.

– Cho dù là lỗ bịch với tai em nhưng đó là lời thật. Anh không yêu được Mai Hương. Nói thật tình.

– Mặc xác anh. - Cô kêu lên - Nói cho tôi nghe làm cái quái gì.

Quán vắng nhưng tiếng la đột xuất của cô làm vài người phục vụ quay nhìn e ngại. Thức đã quen với những biến đổi của bạn gái nên tỉnh như không. Riêng Phương Nam thì sầm mặt ngồi im.

Ngồi mất một lúc mà thấy Thức vẫn chưa chịu nhúc nhích, cô nhăn mặt:

– Bây giờ anh về trước hay tôi về trước đây?

– Để anh đưa em về.

– Không, đi về riêng thôi. Tôi đang quạu lắm đây, anh không biến dùm thì người tôi trút giận là anh đó.

Thấy mặt mũi cô nghiêm trọng thật, Thức chắc lưỡi:

– Vậy em cứ ngồi lại, anh về trước cho. Tối anh sẽ gọi điện cho em.

– Không cần. - Cô thẳng thừng. - Anh khỏi gọi số máy của tôi nữa.

Thức ngồi im như phân vân gì đó rồi anh hắng giọng đứng lên:

– Thôi được, anh biết em đang giận lắm, mong rằng đừng vì vậy mà

giận lấy không cho anh gặp mặt. Anh về trước để em khỏi bực.

Cô gật rồi nói gọn:

– Tốt, nhớ trả tiền nhé. Châu trả tiền cuối cùng dành cho anh, mai mốt không còn dịp trả tiền kem cho tôi nữa đâu.

Câu nói ấy quả thật vừa ngông vừa ngốc, nhưng Thức lại gật đầu. Đi vài bước không hiểu sao anh quay lại.

– Gì nữa?

– Cô gườm gườm nhìn anh.

Anh sẽ gửi thiệp, em đi chứ?

Phương Nam quắc mắt định nổi doá, nhưng rồi nhìn vẻ mặt hân hoan một cách kỳ lạ của anh, cô kèm được mình.

– Em nói đi, sẽ đến chứ? - Thức hỏi lại lần nữa.

Trước ánh mắt quan sát của anh, cô mím môi hỏi:

– Tại sao lại cần tôi đi, trong khi anh dư biết tính tôi bốc đồng. Từng từng lên, dám có màn quậy phá đám cưới của anh lắm.

Thức cười trông tỉnh táo lạ:

– Thì thử xem. Anh cũng chẳng sợ gì nếu em làm vậy.

Phương Nam kinh ngạc nhìn anh. Anh khùng thật chắc. Có ai mong bồ cũ quậy đám cưới của mình bao giờ?

Thức nói như trả lời thắc mắc của cô:

– Anh cũng chán gia đình anh, chán cái đám cưới kiếm tiền đô này quá, nếu em mà quậy, ít ra cũng chứng minh cho anh thấy là em thật sự yêu anh.

Cô hừ nhẹ:

– Để làm gì? Để thêm màu sắc đặc biệt đánh dấu ngày hôm đó à?

Còn khuya mới đúng ý anh.

Thức cười:

– Nhưng em sẽ đi dự, phải không? Em đâu sợ gì?

Câu nói kích của anh làm tính bốc đồng lại trỗi dậy, cô nghinh mặt:

– Anh dám gọi thiệp mời thì tôi sợ gì mà không đi.

Thức nhách môi cười:

– Không nuốt lời nhé?

– Nuốt lời làm con sâu róm.

Con sâu róm là thứ Phương Nam ghét nhất, Thức gật gù hài lòng:

– Vậy thì được, để xem hôm đó em thế nào. Hãy nhớ là anh đợi em.

Anh đã đi rồi, cô vẫn còn chưa hiểu hết ý anh.

Là sao nhỉ? Chẳng lẽ anh thật sự coi thường cái đám cưới của mình đến độ đó? Còn thách thức cô đến nữa chứ. Để xem cô thế nào à?

Không sợ sự có mặt của cô làm bữa tiệc nặng nề sao?

Phương Nam có cảm giác Thức đang đùa giỡn với mình. Hôm kia còn chờ cô đi chơi, hôm nay lại xảy ra đủ thứ chuyện. Có lẽ đám cưới của anh là thật, nhưng cách anh nói chuyện sao cứ như muốn bày trò. Anh bày trò gì? Muốn gì ở cô chứ?

Nhớ lại ánh mắt quan sát và vẻ mặt lạ lùng của anh khi nãy, cô càng thấy mình như con rối của anh. Trong lòng bức bối khó chịu, cô cầm ly kem đã loãng thành một thứ nước lỏng bồng của mình lên mà ực luôn cho trôi cơn ầm ức.

Cũng là mùi vị kem đó thôi nhưng vị ngọt lịm không còn độ lạnh làm ly kem sao mà vô duyên và dở hơi quá.

Cô lau miệng rồi quảy túi xách đứng lên. Ngay lập tức, người phục vụ đã mau mắn chìa ra trước mặt cô phiếu tính tiền.

Phương Nam tròn mắt:

– Xin lỗi. BẠN TÔI KHI NÀY CHƯA TÍNH TIỀN SAO?

– Dạ chưa ạ.

Cô ngẩn ra rồi cũng phải móc ví, miệng làm bầm như muốn rửa thắm người yêu cà chua. Chia tay cũng để lại dấu ấn khó phai mờ thế này thì thật chỉ có trong truyện vui cười mà thôi.

Trả tiền hai ly kem tan thành nước và gói thuốc con mèo, cô thảm nhạo mình quá lãng nhách trong ngày hôm nay.

Nghe anh hẹn, hí hửng mặc chiếc áo thun màu đỏ mới mua ra trình diện. Tưởng gì, anh nói chia tay. Chẳng những thế, anh còn báo tin lầy vợ. Chẳng những thế, anh còn rủ cô chơi trò đảo chính vô duyên. Và chẳng những thế, anh còn bỏ về, để cô lại với phiếu tính tiền.

Sao mình xúi quẩy quá vậy không biết. Cô làm bầm. Hai mươi tuổi mới có người tán tỉnh, mới lần đầu cặp bồ. Chưa được một năm đã có chuyện, nghĩ xem có vô duyên không, có cười ra nước mắt không. làm con gái như mình cũng tủi thân quá đi thôi.

Ngoài đường gió mang hơi lạnh như sắp đổ mưa, gió cuốn mấy tùm lá vàng chạy lướt trên mặt đường nhựa làm khách bộ hành cảnh hồi hải rào bước.

Chỉ có một chiếc Taxi đậu ở gần đầu đường, Phương Nam bước nhanh lại.

Chiếc taxi trong tầm mắt nhưng khi cô vừa đến gần thì từ đâu, một gã đàn ông đứng sẵn đâu đó đã xắn ngang thò tay định mở cửa sau xe. Cô vội kêu lên:

– Ê! Khoan đã. Xe này của tôi mà.

Câu nói của cô không ngăn kịp cửa xe mở ra nhưng cũng làm người đàn ông kia khựng người quay lại:

– Cô nói gì?

Mưa đã rào rào đổ xuống rồi. Sẵn cửa xe mở, Phương Nam chui tọt ngay vào xe. Gã đàn ông chưng hửng khom xuống gọi nhanh.

– Nè cô, cô làm gì vậy? Xe này tôi gọi mà?

Cô ngược nhìn ra và nói nhẹ nhàng:

– Xin lỗi. Tôi thấy nó trước, có điều chạy tới chậm hơn anh chút thôi, anh làm ơn đón xe khác đi.

Người kia trợn mắt:

– Đón xe khác là sao? Xe này tôi kêu mà, cô xuống đi.

Phương Nam ngạc nhiên nhìn ra:

– Sao lại đuổi tôi xuống? Sao anh không kiếm xe khác đi?

Vẫn giữ lấy cánh cửa, người kia nói giọng thúc giục:

– Gọi xe nào nữa, xe này tôi gọi mà. Cô mau xuống đi. Mau lên.

Vẻ quyết liệt vô lý của gã đàn ông làm Phương Nam chột ngàng ngạnh hơn. Cô lắc đầu quầy quậy:

– Nhưng tôi chui vô trước rồi. Anh đâu có là cái gì mà đòi đuổi tôi.

Anh cảm phiền kiếm xe khác dùm đi. Mưa rồi kìa.

Quay lên trên, cô nói nhanh:

– Bác tài ơi, chạy đi, có khách rồi.

Mưa càng rào rào lớn hơn và trời cũng tối sầm như báo hiệu một cơn mưa dữ dội. Bác tài già còn kinh ngạc thì người đàn ông kia cũng cuống quýt chui tọt vào xe.

Phương Nam giật mình vì hành động lủi ầu kia, cô vội nép vào một bên và kêu lớn:

– Ê! Anh chui vô làm gì? Xe đã chở tôi đi rồi mà.

Đóng sầm cửa lại, người kia cáu kỉnh:

– Xe này là của tôi.

– Nhưng đã có tôi ngồi rồi mà, anh xuống ngay cho.

Người đàn ông cười khẩy:

– Người nói câu đó là tôi mới phải chứ. Xe này là tôi gọi Tổng đài taxi

điều lại, cô xuống mới đúng.

Anh đừng xạo, tôi thấy chiếc xe này rõ ràng là nằm im ở đó chứ có phải là vừa trờ tới đâu mà anh giành với tôi.

Người kia tức tối chìa máy điện thoại trong tay ra:

– Cô miệng lưỡi quá đi. Xe tới nhưng tôi có cú điện thoại gọi đến phải nghe cho xong. Xe đậu đó chỉ mới một phút, là chờ tôi chứ có phải đón mấy người khách vu vơ như cô đâu, không tin cô hỏi lại tài xế đi.

Mưa lộp bộp rớt trên nóc xe như một giàn trống đánh chẳng còn nhịp nhàng làm Phương Nam phải lớn tiếng hơn mới át được thứ âm thanh đó:

– Không cần làm phiền bác tài. Có phone tay bộ ngon lắm sao? Bộ anh gọi tổng đài yêu cầu đích danh xe này à? Sao anh biết tôi không gọi cho Tổng đài điều xe như anh? Anh làm như xe này là xe nhà của anh vậy. Tôi vào xe trước thì có quyền ngồi lại đó, anh lấy quyền gì đuổi tôi?

Người kia hừ nhỏ:

– Cãi ngang ngược dữ. Nếu cô không xuống thì vì mưa lớn, tôi cũng lịch sự tạm cho cô ngồi lại, nhưng nói rõ là không có chuyện đuổi ngược tôi đâu. Là cô đi ké tôi thôi.

Phương Nam tức quá, cô gân cổ định cãi tiếp thì người tài xế lớn tuổi ở băng trên ngoái lại:

– Nè, hai cô cậu cãi xong chưa? Chuyện có gì đâu mà cãi dữ quá. Đi xe Taxi thôi mà.

Phương Nam quay lên ngay:

– Chú nói không có gì à, bây giờ anh ta không chịu nhường xe, chú nói phải làm sao? Người tài xế trợn mắt khôi hài:

– Thì làm sao? Tôi chở luôn hai người chứ sao? Xe này chở được bốn người mà. Hai người thì có gì là quá tải.

– Nhưng tôi đâu có đi chung với anh ta?

Người tài xế phóng khoáng gật luôn:

– Thì tôi đưa hết người này tới người kia về. Có sao đâu.

– Nhưng...

Bác tài chất lười:

– Cô ơi, còn nhưng gì nữa, tôi nhận chở hết đó, đừng cãi nữa, bây giờ cô cậu đi đâu?

Phương Nam nói lớn:

– Dạ, đường Lê Văn Sĩ, quận Ba.

– Đường Kha Vạn Cân. Thủ Đức. - Gã đàn ông cũng nói chen vào.

Hai địa chỉ được nêu cùng lúc làm bác tài ngắc ngư:

– Vậy đi chỗ nào trước đây?

Cả hai đồng thanh:

– Tôi trước.

Phương Nam tức giận quay qua:

– Sao tới chuyện đi trước đi sau anh cũng tranh với tôi?

– Tôi có chuyện gấp.

– Chuyện gấp của anh ăn nhập gì tới tôi chứ. Anh không biết lịch sự là cái gì à?

Gã kia hừ nhỏ:

– Lịch sự là cái gì?

– Là nhường cho phụ nữ.

– Tại sao phải nhường?

– Vì... Thì vì anh là đàn ông con trai.

Gã đàn ông khinh khỉnh:

– Ai đặt ra cái luật là đàn ông phải nhường cho phụ nữ? Mà nếu có nhường cũng ngó xem nên nhường cho phụ nữ loại nào kia, hung hăng và chen lấn dành giết như cô thì còn khuya mới nhường.

Phương Nam nghiêng rằng:

– Không nhường tôi cũng dành đi trước, từ đây về nhà tôi gần hơn.

Bác tài ơi, Lê Văn Sĩ.

Gã kia vẫn khẳng khẳng:

– Xe này là của tôi, tôi về đâu là quyền của tôi, cô đi ké thì phải tới sau rồi. Bác tài chạy ra Thủ Đức đi.

Phương Nam quay qua la lên:

– Tôi biết ý đồ hại người của anh rồi ghen, anh ác vừa thôi.

Gã kia cũng sùng cồ:

– Cái gì mà cô nói tôi hại cô?

– Ở đây là trung tâm thành phố, đi tuốt ra ngoài Thủ Đức tiền cước phí thì anh chịu thật, nhưng từ Thủ Đức quay về Lê Văn Sĩ có phải là bắt tôi phải tốn bộn tiền vô lý không? Anh tưởng tôi không biết ý xấu của anh à?

Người kia cũng không chịu kém, anh ta quát lên:

– Có tốn tiền hơn thì mặc kệ cô, là cô tự chui vào xe tôi mà. Bác tài, chạy ra Thủ Đức mau lên. Tôi không chờ được nữa đâu.

– Cái gì? Tôi...

Quay lại Phương Nam, anh ta chồm tới bên cô. Mắt long lên dữ dằn, anh ta gằn giọng gắt lòi:

– Tôi có chuyện gấp. Cô tốt nhất là đừng phùng mang trợn má mà cãi nữa, tôi không đủ kiên nhẫn đâu. Có nghe chưa?

– Không kiên nhẫn thì sao? - Phương Nam chùng mắt đối chọi.

Gã đàn ông sùng sộ:

– Cô mà quá đáng thì có thể được tặng làm quà vài cái tát chứ sao? Lửa giận từ cuộc nói chuyện với Thức bùng ngay lúc này gộp lại cháy giữ trong lòng Phương Nam, cô cười khẩy rồi hất mặt gan lì:

– Khởi thách, tôi chỉ nghe theo điều đúng chứ không ngán sợ những dân vô lý bất lịch sự như anh bao giờ. Đừng tưởng hù dọa được tôi. Có gan thì làm thử. Anh tát tôi, bộ hai tay tôi ở không để vênh cho anh tát sao?

Người tài xế nhăn mặt nhăn kèn liên hồi rồi kêu lớn lên:

– Trời đất ơi, hai cô cậu có làm ơn ngưng ngay không? Tôi chạy thuê kiếm ăn thôi mà, nãy giờ nghe cãi đã điếc tai rồi. Hai người mà đánh lộn nhau thì tôi có nước chở hai người vô đồn công an hay vô bệnh viện thôi. Không có Kha Vạn Cân hay Lê Văn Sĩ gì hết.

Lời cảnh cáo của bác tài xế xem ra có hiệu nghiệm. Gã thanh niên định nói gì đó nhưng nghĩ sao lại hậm hực quay mặt ra cửa sổ.

Phương Nam bấu môi vót vát một câu:

– Chỉ giỏi tài múa mép.

Gã kia mím môi nín nhịn không nói. Phương Nam cũng không dư hơi, cô khoanh tay ngồi yên.

Xe đã lăn bánh từ lâu, nhưng hai người không ai để ý hỏi bác tài đang đi đâu. Mưa mù trời, mưa làm buổi chiều bỗng tối sầm sớm hơn mọi ngày.

Hai người khách bị bắt buộc phải đồng hành cảm thấy không khí ngột ngạt nhưng chẳng ai nhúc nhích. Mỗi người đều nhìn khung cửa sổ của mình, tuy rằng có căng mắt nhìn cũng chẳng thấy gì vì màu mưa và bóng tối làm mờ tất cả cảnh vật. Những ánh đèn đường như nhoè nhoẹt với màu mưa.

Một cua ngoặt hơi gắt làm tư thế ngồi của hai người không giữ được

thăng bằng. Nhưng ngay khi thân mình gã thanh niên vừa nghiêng qua mình, Phương Nam nhanh tay đẩy ra ngay, miệng cô quát lên:

– Anh làm gì vậy? Lợi dụng hả? Đồ tồi!

Gã kia ngóc người ngồi ngay lại:

– Ai thêm lợi dụng cô. Xe đảo mà.

Bác tài thật sự đã ngăn cảnh cãi cọ nên hắng giọng nói lớn:

– Thôi đừng cãi nữa, là tại tôi, cho tôi xin lỗi, tại trời mưa khó nhìn đường, tôi quẹo vào gắt quá thôi. Hai cô cậu làm ơn đừng cãi để tôi còn lái xe được. Mưa đã ồn mà hai người còn làm ồn hơn.

Gã thanh niên lên tiếng:

– Đó, cô nghe chưa? Ai mà thêm lợi dụng gì cô. Tại bác tài quẹo làm mất thăng bằng thôi.

Phương Nam gân cổ:

– Dù có mất thăng bằng cũng gượng lại được, là tại anh nhân cơ hội đó mà nhào vô tôi thôi.

Cô lẩm bẩm:

– May mà tôi chặn lại được. Nếu không...

– Câu lẩm bẩm nhỏ như thế mà gã kia cũng hóng được để mà hậm hực khơi tiếp:

– Nếu không thì sao?

Không chần chừ, cô đáp ngay:

– Nếu bị anh lợi dụng thì tôi lột giày gõ vào anh rồi, còn hỏi sao?

Gã kia trợn mắt:

– Cô dám?

– Sao không dám, cho anh biết tôi đã từng...

Cô chưa khoe dứt thành tích đã từng làm gì, chiếc xe lại cua gắt. Lần này xe lại đảo ngược lại, nên người mất thăng bằng và chúi vào bên

kia lại là Phương Nam.

Có lẽ không luyện được phản xạ tính nhạy như Phương Nam nên gã thanh niên chỉ còn biết... bị đè.

Gượng ngồi dậy, Phương Nam phải phải lấy ngực áo cho đỡ què:

– Mình mấy ướt nhem, làm ướt luôn cả người ta.

Gã thanh niên trừng mắt:

– Là tại ai tôi mới bị mưa tạt ướt? Nếu cô không láu cá chui tọt vào giành xe với tôi thì làm sao tôi ướt được?

Gã mím miệng tức tối:

– Người ta nghiêng qua chút xíu thì hét như bị chọc tiết, còn tới lượt mình thì nhào cả người qua đè nghiêng người ta. Vậy mà cái gì cũng nói phần mình.

Phương Nam cười khẩy:

– Tức cười chưa, có vậy cũng phân bì? Tại tôi sức con gái, xe đảo thì gượng không được thôi, mắc gì mà anh so sánh với mình. Sao anh không bắt chước nói tôi lợi dụng anh luôn đi.

– Cũng dám lắm. - Gã kia buông giọng.

– Anh nói cái gì?

Gã thanh niên bực tức:

– Tôi vừa nghĩ tới thì cô đã nói dùm tôi rồi, cũng dám là cô có ý đồ gì với tôi lắm. Lần trước gặp mặt thì cho là tình cờ, còn lần này, biết đâu là tại cô nhận ra tôi nên cố tình nhào lại giành xe, rồi cãi cô để cho tôi có ấn tượng, rồi lựa cơ hội xe quẹo mà nhào vào lòng tôi. Cô há hốc mồm. Gã này mới gây với cô một lúc mà chạm mạch luôn rồi sao?

– Bộ anh khùng rồi à?

– Chưa khùng bằng cô. - Hấn vặc lại ngay.

Cô nhăn trán nhớ lại lời hấn ta:

– Khoan đã. Hồi nãy anh vừa nói gì đó? Tôi gặp anh bao giờ mà nói nhận ra với không nhận ra?

Gã nhếch môi:

– Đừng giả bộ nữa, hôm trước gặp cô ở ngoài xa lộ, cô cũng lý lẽ lắm, ra mặt ta đây dàn xếp cho tên bạn phóng viên dỏm của cô rồi. Hai người cũng hay đó chứ, chụp hình lén không được, bây giờ lại đổi cách tiếp cận khác.

Phương Nam trở mắt nhìn kỹ lại gã. Khi nãy lo cãi cô không để ý ngó mặt, bây giờ trời càng tối, làm sao nhìn ra. Cô kinh ngạc:

– Bộ anh là... gã ca sĩ đầu bạc cứ tưởng mình là ngôi sao Bắc Đẩu... ?

Gã kia hừ nhỏ:

– Đừng làm ra vẻ bây giờ mới nhận ra.

Qua phút giây sửng sốt vì sự tình cờ khó tin, Phương Nam nhếch môi mỉa mai:

– Phải nói thật rằng tôi không nhận ra, vì nếu không tôi cũng không thèm ngạc nhiên làm gì khi thấy có người đàn ông sân si đến độ cứ tranh cãi với đàn bà con gái quyết liệt như vậy.

Cô buông giọng:

– Nếu nhận ra là anh tôi cũng đã không thèm cãi, cứ la toáng lên là anh dành xe với tôi rồi tổng cho anh một đạp ra ngoài, đóng cửa lại là xong. Sơ sẩy để anh leo vô ngồi chung bày đặt nghi ngờ chụp ảnh này nọ.

Địch thủ hít hơi chưa kịp cãi thì cô đã tiếp một hơi:

– Nói thật với anh nhé. Tôi chẳng thà chụp con sâu róm còn hơn tốn phim chụp người đầu tóc bạc trắng, hát chả biết có hay không mà cứ

ra vẻ ra đây chói sáng như sao Bắc Đẩu. Dởm quá xá dởm.

– Cô cãi giỏi quá nhỉ. Ham gây như vậy sao không ra chợ mua hàng rồi cò cưa trả giá, thế nào cũng có độ cãi cọ chửi bới liền, thì thố tài nghệ với những người như tôi mà làm gì.

Phương Nam cười mát mẻ:

– Bán hàng ở chợ cũng đâu dễ miệng bằng anh. Nếu anh không sân si thì tôi mắc gì phải cãi. Vậy mà không hiểu sao cũng nổi tiếng. Cãi tranh tay tôi với đàn bà con gái.

Gã ca sĩ nén giận quay đi mĩa mai:

– Không thềm cãi với cô nữa. Cô cãi hăng như vậy thì chắc chắn là bị bồ đá, tức uất nên giận cá chém thớt, tôi cãi sao lại.

– Anh... nói gì?

– Phương Nam sững người. Cảm thấy như bị câu nói vu vơ kia điểm đúng huyết tủy của mình.

Gã cười khẩy lập lại:

– Tôi nói bộ cô bị bồ đá hay sao mà gây cãi như người loạn thần kinh vậy. Tôi chỉ vì gấp quá nên muốn đón Taxi đi ngay, tự dưng đã chen vào giành Taxi của tôi thì cho, lại còn gân cổ cãi cọ vô lối. Chưa từng thấy đàn bà con gái nào mà...

Câu nói ngưng ngang nửa chừng vì gã thanh niên chợt thấy không khí có cái gì đó hơi kỳ lạ. Anh ta im lặng, cũng không nghe cô gái ngang bướng bên cạnh lên tiếng.

Lưng khựng một chút rồi gã ca sĩ hắng giọng:

– Sao vậy? Không cãi nữa à?

– Anh im miệng đi. - Cô ngắt lời.

Chừng như thấy câu ngắt lời của mình hơi hỗn. Cô mím môi cộc lốc:

– Xin lỗi.

Gã ca sĩ nhướng mày chưng hửng. Liếc nhìn qua Phương Nam, ánh sáng le lói bên ngoài không đủ soi tỏ lắm diễn biến trên mặt cô.

Ngẫm nghĩ thế nào, anh ta lại nhún vai cho qua.

Dường như hoà bình tạm được lập ra. Chỉ còn tiếng mưa rào rào rơi trên tóc và tiếng sét ầm ì.

Được một lúc, xe chợt chạy chậm lại. Rồi giọng bác tài vọng xuống:

– Đến Lê Văn Sĩ rồi, cô ở khúc nào đây?

Phương Nam sực tỉnh, cô ngồi thẳng lại.

– Dạ nhờ bác cho đến gần nhà thờ bên tay phải.

Gã ca sĩ không cãi cộ gì nữa khi bác tài chạy tuyến đường của cô trước, trái lại, chẳng biết nghĩ sao, gã lại lên tiếng cầu hoà:

– Tôi... vì có việc bận thật nên hơi nóng, xin lỗi cô vậy.

Phương Nam im lặng. Tự dưng gã lẩm lời này làm hoà, cô chưa kịp hiểu lý do. Hấn áy náy vì nhận ra vẻ tổn thương của cô khi bị khơi trúng điểm tự ái nhất của con gái ư? Để chứng tỏ mình độ lượng?

Hay e ngại cô bêu rếu danh tiếng của anh ta?

Bác tài đã rẽ xe tấp sát vào lề đường rồi thảng lại:

– Tới nơi rồi.

Phương Nam vừa liếc nhìn đồng hồ tính tiền thì gã ca sĩ lại háng giọng nói nhẹ nhàng:

– Thôi cô vào nhà đi. Tiền này tôi trả, xem như lời xin lỗi.

Bỡ ngỡ vì ý tốt khác thường kia, cô vẫn mở ví lấy tiền đút vào tay bác tài rồi quay lại người đồng hành với mình nãy giờ:

– Cám ơn, nhưng tôi không thích nhận ơn nghĩa của người không quen.

– Không phải là ơn nghĩa, đó là vì tôi muốn xin lỗi cô thôi, có lẽ tôi hơi quá lời.

Phương Nam ngập ngừng rồi như muốn tỏ ra mình cũng phóng khoáng, không nhỏ mọn, cô tăng hắng:

– Tôi cũng không cố ý gây cãi với anh. Hôm nay... tại tôi có chuyện bức mình.

Gã ca sĩ cười và tự nhiên chìa tay:

– Tôi cũng vậy. Ai cũng nóng sẵn, nên mới gây dữ, thôi thì bắt tay làm hoà vậy nhé. Tôi và cô, ai cũng coi như trút giận xong rồi.

Phương Nam phân vân một giây rồi cũng khẳng khái bắt tay anh ta. Mọi nghi kỵ có gì mờ ám tạm được đẩy lùi. Cô gật đầu chào anh ta rồi ra khỏi xe.

Mưa vẫn rơi, cô chạy lúp xúp vào hẻm, túi sách ôm sát vào người cho khỏi ướt. Sau lưng cô, chiếc Taxi cũng lướt đi.

Dì Sáu vừa mở cửa, cô đã nhanh chân chạy vào, ngay qua phòng khách thấy ba đang xe T.V, miệng cô thưa ba rồi vô luôn nhà tắm. Nước từ trên người cô nhỏ ướt thành vệt dài trên sàn.

Trong khi Phương Nam run cầm cập mở máy nước nóng, tiếng ba cô vọng vào phòng tắm:

– Đã dặn trước rồi, mùa mưa đi đâu thì nhớ mang áo mưa, có vậy cũng quên hoài. Chui thẳng vô nhà tắm thì chắc cũng không nhớ đem theo đồ khô rồi, chị Sáu lên lầu lấy cho nó bộ quần áo dùm tôi, không thôi lại có màn quần khăn chạy ào lên cầu thang như bữa trước nữa.

Nghe loáng thoáng lời ba, Phương Nam yên tâm hơn về chuyện quần áo. Cô vừa cầm mép áo định cởi thì chợt trợn mắt nhìn kỹ lại. Thôi chết rồi. Cái áo thun đồ mới mua hôm qua, cô bán hàng tía lia nói áo ngoại, bây giờ sao lại ra màu tùm lum thế này. Làm lem cả chiếc váy jean trắng đẹp nhất của cô rồi.

Phương Nam tức giận lột áo thả phịch chiếc áo xuống sàn. Thật là xúi quẩy cái ngày hôm nay. Áo cũng hư mà tình cũng hỏng.

Cô lắc mạnh đầu, đứng vào màn nước ấm mong gột cho hết những bức bối khó tả trong lòng. Nước làm cô thấy ấm áp thân mình và tỉnh táo đầu óc hơn.

Chuyện với Thức đã không còn gì. Đã vậy đón xe về cũng có chuyện cãi cọ với người ta. May mà kết cuộc cũng không đến nỗi tệ, nếu không, chắc còn phải khó chịu hơn.

Với tay lấy cục xà bông, cô thở ra. Hôm nay quả thật là một ngày dở hơi. Cuộc hẹn lần cuối với Thức, cái tin cưới vợ dở hơi, cái hoá đơn dở hơi, làm cô nổi cáu dở hơi luôn với gã ca sĩ... khá dở hơi.

Y như chuyện tình có kết cuộc dở hơi của mình vậy, cô nghĩ thầm, và bỗng hất xì mấy cái. Có tiếng ba cô lại càu nhàu chi đó ở ngoài. Có lẽ ông hỏi dì Sáu lấy sẵn cho cô viên thuốc cảm.

Phương Nam đứng trước gương ngắm lại mình.

Cô gái trong gương với mái tóc mềm xoã trùm vai, chiếc áo dài gấm màu xanh ngọc tha thướt, gương mặt với chút son phấn nhạt cũng khá xinh đẹp đó chứ. Chính Thức đã có lần thừa nhận anh đeo đuổi cô vì lý do đầu tiên là cô đẹp mà.

Cô thở dài, lòng bỗng chùng xuống. Ngày trước, mỗi lúc để công chăm chút cho mình, cô lại cảm thấy hãnh diện ngăm ngăm bây giờ...

Sắc đẹp đã trở thành vô ích cho ngày hôm nay. Hôm nay cô mặc áo đẹp, trang điểm cho xinh nhưng chẳng còn cuộc hẹn hò nào mà là đề dự tiệc cưới của bạn trai cũ. Có tủi thân không?

Cô dâu hôm nay có xinh đẹp không nhỉ? Cô lẩn thẩn tự hỏi mình.

Chắc hẳn là có, chắc phải vượt trội hơn cô nhiều. Xinh đẹp hơn, bật

thiệp, khéo léo hơn và có lẽ không ngang bướng, không vô ý, không hay lý lẽ như cô.

Phượng Nam nhìn lại lần nữa gương mặt của một cô gái hai mươi tuổi, chưa chi đã có một cuộc tình không trọn làm hành trang ngày mai.

Cô bặm môi. Mình phải tự tin trở lại, phải bình thường như dự đám cưới một người bạn thường, rất bình thường mà thôi. Mình là Nguyễn Phượng Nam mà, không phải một cô nhỏ yếu đuối nào dư tâm trí tiếc nuối về một mối tình đã xa. Nhất là phải tỉnh táo và cẩn thận hơn vì đây là đám cưới của Thức.

Có tiếng ba tăng hắng dưới nhà, Phượng Nam nén lại những cảm xúc, cô mở cửa bước xuống thang.

Ông Thịnh ngược nhìn lên. Ông cười nhưng ánh mắt thăm quan sát nét mặt cô con gái:

– Sao đó nhóc? Điệu xong rồi chứ?

Tránh ánh mắt dò xét của ba, cô gật nhẹ:

– Dạ xong rồi ba. Con chỉ tốn mười phút thôi mà.

Ông Thịnh ngấm con gái rồi gật gù:

– Nè, nói thật nhé. Con gái ba lâu lâu diện lên cũng xinh ghê lắm.

Hèn chi mà mấy đứa học trò của ba thỉnh thoảng lại bóng gió muốn con làm mẫu cho tụi nó. Thăng Phan cũng hay nói có chán nghề ảnh, con đầu quân vào công ty người mẫu của nó nữa.

Phượng Nam cười ngượng nghịu:

– Mấy anh đùa thôi mà, ba cũng tin sao. Vả lại con chỉ thích là thợ ảnh thôi, làm người mẫu có gì vui đâu.

Thấy nét ngượng nghịu của con gái, ông Thịnh cười thú vị:

– Có nhớ quà tặng hay phong bì gì không đó?

Vỗ nhẹ vào túi xách nhỏ quàng trên vai, Phương Nam nhoẻn miệng:

– Dạ ở đây rồi, ba làm như con đoảng vị kinh khủng lắm vậy.

Ông Thịnh gật gù, hài lòng vì sự tự nhiên của cô:

– Ủ, con không đoảng vị đâu, nếu không nhắc chừng thì thậm chí quên là sẽ dự tiệc ở đâu, quên mình đi xe hay không luôn.

Phương Nam cười:

– Ba lại nhắc chuyện lần trước rồi, hôm đó tại lần đầu con uống bia mà. Vả lại hôm nay ba đừng lo, con sẽ đi bằng Taxi.

Ông Thịnh nhìn con:

– Chung vui với bạn cũ thì uống một tí cũng được, nhưng nhớ là phải luôn tỉnh táo đó nhé, thằng nhóc của ba.

Hiểu ý ba, cô cười gật đầu:

– Ba yên tâm, con sẽ luôn là con mà.

– Nhớ đừng khóc đó.

Cô hình mũi:

– Ba làm con tự ái dễ sợ. Con mà khóc sao?

Ông Thịnh dăm dăm nhìn con gái một lúc rồi gật gù:

– Đúng ra ba không thích con đi, nhưng... Thôi cũng được, miễn con luôn nhớ mình là ai và đang làm gì.

Phương Nam cười gượng, cô nói giọng chắc nịch:

– Con biết chuyện mà ba.

Khi đã ngồi trên xe Taxi, cô tự nhủ với lòng mình. Ba cứ lo xa, mình là thằng nhóc của ba mà. Mình sẽ đi dự tiệc bình thường. Sẽ không có chuyện buồn bã, sầu đau nào hết. Ba muốn vậy và mình cũng muốn vậy nữa.

Thức thách cô có mặt, thì cô có mặt. Thức mong cô quậy, cô càng phải tỉnh táo và tự nhiên hơn. Để xem ai có bản lĩnh ngày hôm nay.

Ông Thịnh đợi cô đi khuất rồi trở vào nhà, cân nhắc khi nhớ lại về mặt đứa con cưng của ông.

Tuy vẫn luôn mong nó cương quyết chứng chắc hơn, nhưng ông biết đối với vấn đề tình cảm, nó có tính yếu đuối hết như mẹ nó ngày xưa, lại cộng thêm cái tính ngông thừa hưởng từ ông, không biết có chuyện gì xảy ra khi nó quyết định đến dự tiệc cưới người yêu cũ không.

Nó đi dự tiệc, nhưng ông lại như ngồi trên thùng thuốc súng.

Chà, đứa con gái có tính bốc đồng như con trai này có khi nào tử thân quá rồi nốc bia và... mót ướt trong bữa tiệc không nhỉ? Tuy nó rất hiếm hoi rơi nước mắt, nhưng biết đâu lần này... Chuyện tình cảm thì làm sao biết được?

Phòng xa cho chắc ăn. Ông chốt lười quyết định nhắc máy lên bấm số. Phải mất cả phút đầu dây bên kia mới có người trả lời, ông nói ngay vào máy:

– Quang đó phải không con? Thầy đây. Thầy nhờ con chút chuyện nhé. Vợ chồng con đang quay phim chụp ảnh cho tiệc cưới nhà hàng Hoa hồng phải không? Chút Phương Nam nó sẽ ghé dự tiệc, tụi con có thể nhìn chừng nó dùm thầy được không?

Có được câu trả lời sốt sắng của đứa học trò cũ, ông Thịnh hài lòng gác máy. Đã yên tâm hơn về Phương Nam, ông nhồi thuốc vào ống tẩu, tự cho mình những phút thư giãn trước màn hình T.V.

Tiệc cưới thật đông đúc. Đông đến nỗi những người đi lẻ một mình như Phương Nam chìm lìm trong đám quan khách.

Nhưng cô chìm thì Thức có cách làm cô nổi hơn khi vừa thấy bóng cô, anh đã rời chỗ cạnh cô dâu mà bước lên một bước để đón với bàn tay chìa ra và nụ cười là lạ:

– Em đến rồi. Anh biết thế nào em cũng đến trễ nữa tiếng. Tiệc cưới cũng trễ chính xác như hẹn hò vậy.

Kính ngạc vì cách đón tiếp gần như lộ liễu của anh lơ đi bàn tay anh chìa ra chờ đợi, cô gật đầu chào cô dâu sau lưng anh và cầm viết ký tên lên tấm khăn hồng. Thức cũng đứng cạnh và nói khẽ vào tai cô:

– Hôm nay em xinh quá, nếu áo là màu đỏ nữa thì không khác gì một cô dâu nhỏ. Xinh và tươi tắn còn hơn cả cô dâu thật.

Câu nói tỉnh queo lọt vào tai bà chị họ của anh trực ở bàn tiếp khách khiến bà phải trợn mắt. Phương Nam cũng lúng túng. Cảm giác không an toàn thoáng qua tâm trí cô.

Thức lại giở chứng khiêu khích cô, lạ đời chưa. Không sợ bà chị họ mình nhưng bộ anh cũng không ngại cô dâu đứng gần đó hay sao? Về mặt anh có gì đó khiến Phương Nam tự dưng ngán ngại. Không biết anh đang nghĩ gì, nhưng cô tự nhủ nếu anh đã khiêu khích thì cô càng giữ thái độ bình thản, bàng quan, như vậy là tốt nhất. Anh điên gì thì mặc anh, miễn cô không hưởng ứng điên cùng là được rồi.

Không bắt tay Thức nhưng cô lại quay qua bắt tay cô dâu và nói một câu xã giao:

– Chúc anh chị hạnh phúc.

Cô dâu có lẽ cũng sàng sàng tuổi cô, hơi tròn người nhưng dễ thương với ánh mắt dài dại ngơ ngác và nụ cười bền lễn. Không biết những câu nói cố ý khác lạ kia của Thức, cô có nghe kịp không.

Phương Nam chưa kịp nói gì thêm thì Thức lại vọt miệng:

– Phương Nam là bạn rất thân của anh. Hương đón khách nhé, để anh đưa Nam vào bàn.

Cô dâu ngẩn ra và Phương Nam thì đầy kính ngạc, áy náy, cô vội lên tiếng:

– Ô không cần đâu anh Thức, tôi tự tìm bàn được rồi. Đâu dám phiền anh.

– Ai thì tự tìm bàn được chứ em thì phải anh tiếp đón thôi. Em đâu có quen biết ai trong tiệc đâu, ngoài anh. Để anh đưa em vào bàn đặc biệt dành cho gia đình.

Phương Nam vội lắc đầu:

– Đâu cần trịnh trọng như vậy. Tôi ngồi đâu cũng được mà. Theo thông lệ cô dâu chú rể phải ở đây đón khách chứ, để tôi tự vào.

Cô vừa quay đi thì Thức đã ngoan cố bước theo và tiếp lời:

– Với em thì chẳng có thông lệ gì hết.

Không thềm nhìn dáng mẹ mình từ xa bươn bả bước nhanh lại, Thức nắm ngay lấy khuỷu tay Phương Nam đẩy cô vào trong và không quên nói với lại phía cô dâu:

– Nhân lúc anh đưa bạn vào, Hương chụp thêm vài tấm chân dung đi. Khách cũng sắp đông đủ rồi, chút đi chào bàn không còn dịp chụp nữa đâu.

Tuy có đôi chút ngơ ngác nhưng cô dâu cũng dạ nhỏ với vẻ ngoan ngoãn.

Phót lờ ánh mắt giận dữ của mẹ và vẻ bất ngờ luống cuống của Phương Nam. Thức đẩy cô đi qua những bàn ghế đầy người, giọng anh nho nhỏ bên tai cô:

– Em thấy sao?

Gỡ tay anh ra, Phương Nam sáng giọng:

– Thấy gì? Tôi chỉ đang thấy anh chơi trò kỳ cục, bỏ mặc cô dâu đứng đón khách là không hay chút nào, anh mau trở lại đi. Để mặc tôi ở đây được rồi, người cần anh bên cạnh là cô dâu kìa.

Vẫn giữ cứng lấy khuỷu tay cô. Thức nhăn mày:

– Bỏ chuyện cô dâu qua một bên đi, anh đang hỏi em mà. Thấy sao?
Vài ánh mắt tò mò của khách dự tiệc làm Phương Nam nghiêm mặt.
Tim đập nhanh lo ngại vì chính cô cũng không hiểu nổi hành động bất thường của anh:

– Sao là sao?

Anh cười cười:

– Ngay lúc này hai đứa mình làm một màn đảo chính chơi. Chịu không?

Phương Nam trợn mắt:

– Anh nói gì?

– Thì đảo chính, lật ngược thế cờ, lật ngược đám cưới. Bảo đảm là vui.

Lúng túng nhìn quanh, cô nói nhỏ qua kẽ răng:

– Anh khùng rồi.

Thức tỉnh bơ cười:

– Đã nói là lây từ em mà. Hồi trước em hay tùy hứng, anh phiền nhất tính này, nhưng bây giờ anh nhiễm của em rồi, sẵn sàng cùng em làm chuyện bất thường cho thiên hạ đứng tim chơi.

Cô mím môi cố kềm cơn bức bối pha lẫn lo lắng, cô nhìn vào gương mặt trắng xanh của anh rồi buột miệng:

– Anh uống rượu à?

Thức gật đầu thừa nhận:

– Vài ly rượu mạnh thôi, anh muốn lấy trớn để làm cho được chuyện muốn làm hôm nay.

Phương Nam thở ra, cô dịu giọng:

– Vậy là không phải anh muốn mà là rượu muốn thôi. Bỏ tôi ở đây rồi trở ra ngay đi, anh làm hỏng buổi tiệc bây giờ. Đừng làm chuyện điên

rồ nữa. Mai Hương của anh rất xinh và dễ thương, mới gặp nhưng tôi cũng thấy mến chị ấy.

Thức gạt đi:

– Mặc kệ cô nàng cận đó. Là mẹ anh chọn thôi, chứ không phải anh chọn. Em đồng ý nhé.

– Đồng ý cái gì?

Mắt sáng rực, Thức nói bằng một giọng háo hức:

– Thì phá đám cưới với anh. Ừ là anh kéo em lên micro liền. Nếu anh nói không suông thì em nói tiếp hơi cho anh.

Phương Nam đờ người nhìn qua anh. Đám cưới của anh mà, còn đòi phá ai? Kéo cô lên cái bục cao cao đằng kia ư? Để làm gì? Nói cái gì ở đây?

– Sao Nam, nhanh đi. Làm bây giờ nhé, hay chút nữa vào tiệc?

– Anh... nói thật à? - Cô lấp bắp hỏi.

Giọng Thức đầy phấn khích:

– Thật chứ còn đùa giỡn gì trong lúc này. Vậy em cho biết là anh yêu em đến cỡ nào.

Phương Nam hoang mang:

– Cỡ nào cũng được, nhiều ít gì cũng là chuyện cũ rồi, đừng nhắc nữa. Hồi nãy mẹ anh...

Thức ngắt lời:

– Anh không sợ. Là ba mẹ ép anh thôi. Sẵn có đầy đủ họ hàng khách khứa, mình cứ tuyên bố đại. Nhưng với điều kiện em cũng phải sát cánh với anh. Tới đâu thì tới. Liều thử chơi.

Ánh mắt đầy âm mưu của anh làm Phương Nam giật thót mình. Bây giờ thì cô phát hoảng thật sự. Lần đầu tiên cô biết sợ khi có người còn tỏ ra ngông nghênh và hùng điên hơn cả mình. Thức muốn gì

chứ? Chẳng lẽ muốn cùng cô làm trò hề trước mặt bao nhiêu người?
Anh say hay hoá khùng thật rồi. Làm sao đây? Nguy thật rồi.

Không còn kịp hối hận vì đã đến đây, Phương Nam lia mắt nhìn quanh tìm lối thoát. Đám tiệc đông khủng khiếp, đâu đâu cũng có người, nhưng khổ cái là toàn người lạ. Làm sao bây giờ?

Vừa qua một khúc quanh ở cây cột to, mắt vừa bắt gặp một hai khuôn mặt hơi quen quen đang mời thuốc, như một phản ứng cần thiết và đúng lúc, cô túm lấy ngay và reo lên:

– Máy anh ở đây à, hay quá.

Một phút sơ sẩy, Thức vượt tay, anh định níu giữ cô lại nhưng không kịp nữa, Phương Nam đã len vào đứng sau hai người kia và nhanh miệng nói với anh:

– Em tìm thấy bạn rồi, anh Thức cứ tiếp khách đi, để em ở đây được rồi.

Rồi quay qua níu anh chàng mà bây giờ đã nhận ra với mái đầu ngắn lạ mắt với màu vàng bạc, cô cố cười cho tự nhiên:

– Khách đông ghê hả anh...

Ráng lăm trí nhớ mới nhả cho cô cái tên, cô chụp lấy liếng thoáng ngay:

– Anh Khang. Đúng rồi. May mà cuối cùng cũng gặp máy anh.

Hai người đàn thoát đầu kinh ngạc nhìn nhau. Nhưng khi Minh Khang phát hiện bàn tay cô gái run rẩy và lạnh toát đang nắm lấy khuỷu tay mình và kịp nhìn về mặt tức giận của Thức, như hiểu một chút, bèn mỉm cười với cô:

– Đến trễ hả? Chưa có chỗ nên phải nhờ đến chú rể đưa vào bàn à?

– Dạ. - Ánh mắt lo lắng, Phương Nam khẽ đáp mà nghe giọng mình còn chưa bình thường được.

Mấy người đàn ông nhìn nhau. Thức lựng khựng chưa biết phải nói gì thì người thanh niên đeo kính trắng lên tiếng trước:

– Chắc đủ khách rồi hả chú. Mai Hương đâu?

Thức đứng yên với suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Phải đứng trơ ra cả mấy phút, anh nuốt nước bọt và mới trả lời một cách khó khăn:

– Hương đang chụp ảnh chân dung. Cô bạn của tôi đi một mình lại chưa có chỗ nên...

Minh Khang ngắt lời:

– Bàn tiệc này còn chỗ mà, ngồi chung được rồi.

Thức nhìn xoáy vào anh chàng ca sĩ đầu xám với ánh mắt như thù địch:

– mấy anh quen với Nam à?

Vỗ nhẹ lên bàn tay Phương Nam vẫn còn vô thức bám lấy cánh tay mình. Khang cười:

– Quen chứ, đụng mặt cãi nhau cũng mấy lần thành quen thân rồi, cứ để cô ấy chung bàn với chúng tôi, không sao đâu.

Thức im lặng, liếc nhìn qua Phương Nam, anh cân nhắc như không biết phải làm gì tiếp theo.

Thấy không khí nặng nề hơn, Phước hắng giọng:

– Mai Hương không đeo kính, chú nên theo sát nó.

Thức nhếch môi định nói gì rồi không hiểu sao lại thôi. Găm ánh mắt có lửa vào Phương Nam lần nữa rồi anh miễn cưỡng quay người bỏ đi một cách đột ngột.

Nhìn theo bóng Thức, Phương Nam thầm thở phào. Có tiếng Minh Khang phàn nàn:

– Em rể của mày hôm nay vui quá rồi quên phép xã giao rồi Phước ơi, bỏ đi chẳng một câu chào.

Phương Nam giật mình với câu nói như báo động ngầm này, cô bặm môi thận trọng nhìn qua. Người thanh niên kính cận định trả lời bạn nhưng có một cậu bé chạy đến nói nhỏ gì đó làm anh ta bước nhanh theo.

Nhân cơ hội chỉ còn hai người, Minh Khang nói nhỏ vào tai cô:

– May quá, phải không?

Phương Nam chột dạ ngẩng lên:

– Anh nói gì ạ?

Gã ca sĩ có mái tóc lạ đời khẽ cười:

– Tôi nói em đang thờ phào hú hồn hú vía. May mà gặp tui tôi.

Hít một hơi trấn tĩnh lại, Phương Nam gượng cười:

– Ủ, anh nói đúng. Khách đông, tôi đi một mình nên thấy lạ lẫm quá, gặp mấy anh thì dù sao cũng là có chút quen biết.

Rít một hơi thuốc, Minh Khang nheo mắt:

– Vậy ngồi chung chứ?

Phương Nam ngần ngừ rồi đáp:

– Nếu các anh không phản đối.

– Sao lại phản đối một cô bạn nhanh nhẩu lanh lẹ như em vậy.

Phương Nam gượng cười, cô lướt mắt nhìn quanh:

– Sao không nói thẳng là phiền toái và nhiều chuyện. Mà bàn mấy anh ở đâu?

Hất mặt về phía sân khấu thấp, anh chàng ca sĩ nói:

– Trên kia, nhưng ở đó phiền phức lắm, mình ngồi riêng đi.

Dụi điều thuốc đang hút vào cái gạt tàn trong góc, anh ta kéo

Phương Nam đi và nói:

– Tìm bàn trong góc kẹt ngồi, chịu không?

Cử chỉ tự nhiên của anh làm Phương Nam bị cuốn theo, cô hơi ngạc

nhiên:

- Cũng... được. Nhưng... sao anh không ngồi chung với bạn mình?
- Không thích.

Phương Nam ngập ngừng:

- Tôi làm phiền anh phải không?

Minh Khang cười ngất lòi:

- Phiền gì đâu. Tôi đang muốn đổi bàn khác đây, may gặp em.
- Thật à?
- Thật. Bàn đằng đó là bàn gia đình, gần sân khấu, tôi ngán màn có người nhận mặt rồi chèo kéo lên hát hò góp vui này nọ. Mà ngồi bàn khác thì hơi khó vì tôi quen biết ai đâu ngoài Phước. Đang chán gần chết, gặp em cũng vui vui.
- Nhưng...

Cô nhìn quanh rồi lí nhí nói nhỏ:

- Thật ra tôi đâu có tìm bàn.

Minh Khang vẫn cười thản nhiên:

- À, hiểu rồi. Đang định chuồn chứ gì?

Cô trợn mắt kinh ngạc:

- Sao anh biết?

Anh chàng nhún vai:

- Đừng hỏi nhiều. Muốn chuồn thì theo tôi đi.

Khách đông. Hai người loanh quanh một lúc rồi nhân lúc không ai để ý liền luôn ra bãi xe.

Đến lúc này thì Phương Nam mới thực sự thở phào, cô nhìn Minh Khang với vẻ biết ơn:

- May mà gặp anh.
- Thoát nạn rồi chứ?

Cô gật:

– Cảm ơn anh nhiều lắm. Anh trở vào đi. Để tôi ở đây được rồi.

Minh Khang nhướn mắt:

– Trở vào cái gì, tôi cũng chuồn như em mà.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, rồi như chợt hiểu ra:

– À, anh còn show đi hát à?

– Chẳng có show hát hò gì cả, hôm nay tôi xin nghỉ.

Cô lạ lùng:

– Vậy sao anh không vào dự tiệc, bỏ ra theo tôi làm gì?

Minh Khang cười:

– Em chuồn được không cho người khác chuồn sao.

– Nhưng anh đến dự tiệc mà sao lại...?

– Trong đó quá đông, tôi không muốn dự nữa. Miễn là có mặt chúc mừng, đưa quà rồi cũng đủ lễ rồi, dự tiệc hay không là quyền của mình thôi, khách đông như vậy thì ai mà để ý đến mình.

Cô tò mò:

– Vậy giờ anh đi đâu? Có cái hẹn khác?

Anh chàng nhún vai:

– Không. Lấy xe chạy lòng vòng chơi. Kiếm gì ăn thế cho sáu món trong đó. Vậy không chừng thoải mái hơn.

Phương Nam phân vân một chút rồi chợt buột miệng hỏi:

– Đi một mình à?

Minh Khang nhìn cô và hỏi ngược lại:

– Muốn theo tôi?

Cô ngượng ngập thú nhận:

– Thật ra thì... tôi cũng chưa muốn về nhà nhưng...

Anh ngắt lời:

– Nhưng cái gì, có muốn theo tôi thì nói đại, tôi ghét chuyện rào đón màu mè của đàn bà con gái lắm.

Cô đành cười trước ánh mắt sắc của anh ta:

– Ừ thì cho tôi theo, nếu anh không phiền, và nếu yên xe anh trống, bởi vì tôi không có đi xe.

Anh chàng ca sĩ cười cười:

– Vậy cũng dài dòng làm tôi tưởng cô gái hôm nay khác với cái cô gây cái ghê hồn với tôi tối hôm trước chứ. Đứng đây đợi tôi lấy xe nhé.

Cô gật. Trong khi anh ta vào bãi xe, cô đứng yên ngẫm nghĩ một chút về chuyện khi nãy. May mà ra được ngoài này rồi. Bỏ về là tốt nhất. Thức hôm nay cứ như phát rồ, cô mà còn nhõn nhơ ở lại đó, dám anh bốc lên lại bày thêm trò gì nữa cho nổi đình đám không chừng. Trái đất thật tròn. Anh chàng mắt kính cận kia không ngờ lại là anh của cô dâu. Ngay trước mặt ông anh vợ, Thức cũng chẳng biết giữ ý, đáng lo cho cô gái có tên Mai Hương kia ghê. Trong ngày cưới mà chú rể đã muốn giở quẻ thế rồi, nay mai biết còn chuyện gì khác nữa?

– Nè, lên xe chứ. Còn nghĩ ngợi gì nữa vậy?

Tiếng máy xe và giọng Minh Khang làm Phương Nam sực tỉnh, cô đến bên chiếc Spacy của anh ta rồi tự động khựng chân.

Khang sốt ruột ngoái lại:

– Sao vậy? Đừng nói là đổi ý không theo nữa là tôi giận đó.

– Không phải. - Cô lúng túng - Xe của anh...

– Xe tôi sao?

Cô ngắc ngứ:

– Cái xe này... tôi không biết phải ngồi như thế nào.

Minh Khang nhìn lại tà áo dài và vẻ mặt bối rối của cô rồi bật cười.

Anh lắc đầu:

– Thú thật tôi cũng chưa bao giờ của một em nữ sinh áo dài rồi đón đưa trên cái xe này, nên chẳng biết góp ý sao. Tùy em đi. Nhưng nói trước là ngồi một bên thì càng mất thể hơn.

Phương Nam bậm môi:

– Vậy... tôi vén áo ngồi đại nhé, nhưng anh đừng cười mới được.

– Cười cái gì? - Minh Khang cố nhin tròng cười phá của mình.

– Thì cười con gái mặc áo dài mà xoạc chân ngồi kiểu khó coi vậy nè.

Anh chàng ca sĩ háng giọng:

– Được rồi. Tôi không cười nữa đâu, em lên lẹ đi, không thôi gã chú rể tỉnh mất ra đây tìm bây giờ.

Câu hù dọa có hiệu nghiệm. Phương Nam giữ lấy hai vạt áo, vịn vai anh và loay hoay leo lên phần yên phía sau.

Cô vừa ngồi yên, Minh Khang đã rồ xe vọt chạy ngay. Chưa kịp biết để hai vạt áo dài ở đâu đã bị mất thăng bằng, cô hoảng hốt chụp lấy người anh và kêu lên hoảng hốt. Tiếng kêu của cô làm anh chàng nảy ý thực hiện một trò đùa.

Dưới sự điều khiển của anh ta, chiếc xe lại nhồi thêm vài lần như nhảy ngựa liên tục khiến cô ngã chúi thân người vào trước. Không giấu diếm ý đồ ma mãnh của mình, anh chàng ca sĩ phá lên cười sặc sụa đắc ý.

Phản quê vì hành động lụp chụp vội vàng của mình, phần thẹn vì những ánh mắt của người đi đường, Phương Nam chẳng hề suy nghĩ, cung tay cú máy phát lên... đầu anh ta và quát lớn:

– Anh làm trò gì vậy. Ngừng xe. Ngừng lại mau lên.

Mấy cái cú khá đau làm Minh Khang sững sốt. Anh chàng kinh ngạc đến nỗi đạp thắng xe ngay giữa đường theo đúng lời cô.

Phương Nam tuôn nhanh xuống với nỗi tức giận ứ đầy tim. Cô chưa kịp đứng vững thì cánh tay đã bị gã tài xế ma giáo kia giữ lấy.

– Đi đâu vậy?

– Bỏ ra. - Cô quát lên và hất tay anh ta ra.

Minh Khang hấp tấp giữ chặt cô lần nữa bằng cả hai tay:

– Khoan khoan đã. Bộ giận thật à? Sao vậy? Tôi đùa thôi mà.

– Ai mà thêm đùa với anh. Thứ đồ cà chớn. Bỏ tay ra. Không thôi tôi tát vào mặt anh bây giờ.

Có tiếng kèn xe khó chịu vang lên phía sau. Minh Khang vội buông tay cô để lái chiếc xe tấp vào lề. Nhác thấy cô bước nhanh chân theo chiều ngược lại, anh chàng quay xe đuổi theo và gọi lớn:

– Ê, nè!

– Cút đi! - Mặt phừng phừng lửa giận, cô hét lên.

Tấp đầu xe cản đường cô, Minh Khang lại chụp được cổ tay nhỏ nhắn của cô và nói nhanh:

– Nghe nè, giận thật à? Đừng giận nữa. Là lỗi của tôi, tôi xin lỗi. Đùa chơi thôi, sao em lại giận dữ như vậy.

Phương Nam rảnh tay ra:

– Đó không phải là đùa, đó là ác ý của anh, anh cố ý bắt nạt tôi, cố ý hạ nhục tôi, tại anh thù tôi.

Anh chàng khoa tay thanh minh:

– Trời đất, ai thù hằn gì em đâu. Tại tôi... giỡn hơi lố thôi. Định giỡn cho vui thôi mà. Đâu phải cố ý.

Cô trừng mắt:

– Vui à, bây giờ có vui không? Anh vừa bắt lịch sự vừa nham nhở

nữa. Nếu anh không muốn chở tôi thì làm ơn bỏ xuống, chế điều kiểu đó ai coi cho vô. Sao anh coi rẻ đàn bà con gái vậy.

Minh Khang sượng sùng:

– Tôi xin lỗi, đâu phải tôi coi rẻ em mà là...

Long cọng không biết giải thích sao với trò đùa theo ngẫu hứng bất chợt của mình, anh chàng chắt lưỡi:

– Xin lỗi, thì cho tôi xin lỗi vậy. Chắc tại tôi quá trớn. Đừng giận, lên xe đi, tôi không giống ầu kiều đó nữa đâu.

Phương Nam trợn mắt sùng sộ:

– Còn lên xe anh nữa sao? Tôi không đủ tiền đi Taxi à? Tại tôi thấy về nhà một mình buồn, mất công bị ba tôi thắc mắc hỏi han này nọ nên mới định đi chung với anh ăn tối rồi chút về. Ai biết anh lại... giờ thói xúc phạm người khác như thế này đâu. Vậy mà cũng là ca sĩ.

Anh chàng khẽ nhăn mặt:

– Gì lại lôi nghề nghiệp của tôi ra bêu rếu nữa rồi? Tôi có giờ trò gì đâu, chỉ là... quen tạt đùa một chút thôi. Có cần giận dữ vậy không?

– Ai quen biết gì nhiều với anh mà đùa? Mà lại đùa kiểu du côn đó.

Anh chàng gãi đầu hạ giọng:

– Thôi thôi, đừng giận nữa, tôi xin lỗi cả chục lần rồi mà. Thôi lên xe đi nhé, tôi hứa không... cà chớn như vậy nữa, được chưa? Tại tôi giống ầu.

Thấy cô im lìm như còn chút giận, anh chắt lưỡi:

– Tôi không cố ý đâu, thật đó. Nể mặt lên xe đi, này giờ người qua lại ngó dữ lắm kìa.

Cô mím môi:

– Thôi để tôi về, anh cứ đi chơi một mình đi. Tôi chắc không hợp đi chung với anh đâu, dù là đi chung một bữa.

Minh Khang ngược mặt lên trời thở ra:

– Đừng vậy chứ. Vẫn còn giận à? Sao dai vậy?

Cô lắc đầu thở ra:

– Không giận anh nữa, nhưng đi chung thì tôi xin miễn. Cám ơn anh vì khi nãy chịu khó giúp tôi, chúc anh buổi tối vui. Anh cứ đi đi.

Anh chàng nhăn mặt:

– Bị hiểu lầm rồi mắng nhiếc kiểu này vui sao nổi. Không chịu bỏ lỗi cho tôi à? Xin lỗi cả chục lần cũng không được?

– Đã nói không giận anh rồi mà. Khởi cần anh xin lỗi.

– Nói không giận nhưng vẫn quạu và đòi bỏ về?

Phương Nam cười nhạt:

– Tôi đi chung với anh mà bị xúc phạm thì còn vui về gì nữa. Kiểu giỡn của anh không hợp với tôi chút nào. Thôi anh cứ đi một mình đi, tôi về nhà được rồi.

Anh chàng mặt mũi nhăn nhó nhưng giọng đầy kiên nhẫn:

– Hồi nãy đã nói là lỗi tôi rồi mà. Tôi không giỡn bậy kiểu đó nữa đâu. Em lên xe dùm đi. Đám người trong cái quán ăn kia nhìn tôi với em quá trời kia. Đi, làm ơn đi.

Thấy mặt cô đã như nguôi nguôi, anh lại thuyết phục:

– Hai tụi mình chuồn từ trong kia ra đây, chẳng lẽ mới đây đã chia tay rồi. Tôi hôm nay không đi hát, cũng không có gì làm, dạo phố một mình thì chán chết. Làm ơn đi chung đi mà.

Phụ nữ vẫn hay nhẹ dạ. Tràng năn nỉ không êm tai và hợp lý lắm nhưng cứ năn nỉ mãi cũng làm nguôi bớt cơn giận. Phương Nam ngập ngừng rồi giao hẹn khi vén tà áo ngồi lên lại:

– Không giỡn hớt kỳ cục vậy nữa đó. Anh mà còn cà chua vậy nữa thì...

Anh chàng gật gật đề máy:

– Biết rồi. Không giỡn nữa. Giỡn một lần bị ăn mấy cái cú muốn lủng sọ, còn giỡn được nữa sao.

Phương Nam im im rồi tự dưng thấy buồn cười. Cô vừa nhớ khi nãy mình đã trị anh ta bằng cách nào. Có lẽ vì giận cô đã khá nặng tay, nhưng như vậy mới vừa với kiêu cà rỗn xắc láo của anh ta. Để xem anh ta có chừa cái thói ấy không.

Không rú ga phóng chồm chồm như hồi nãy nữa, Minh Khang cho xe cà rề dạo khắp phố phường. Phương Nam im lặng một lúc rồi chợt phác giác ra có một vật gì đó làm cô ngồi không thoải mái được. Cô bặm môi rồi quyết định vỗ nhẹ vai anh:

– Nè anh Khang.

– Hờ?

Cô ngập ngừng:

– Túi quần sau của anh có cái... quỳ gì vậy? Nó làm tôi khó ngồi quá.

Minh Khang ngẩn ra rồi chợt sực nhớ:

– Ồ xin lỗi. Cái điện thoại của tôi đó mà, để tôi...

Tay đã quờ ra sau, rồi như chợt nhận ra cử chỉ kém tế nhị của mình, anh chàng tấp xe vào lề, nhồm người lên rút ra cái điện thoại nhỏ xíu.

– Đừng giận nhé, tôi không cố ý để túi sau đâu, nói thật đó. Quên mất là có em ngồi ngay sau lưng.

Hơi đỏ mặt, cô gật nhẹ đầu:

– Tôi biết mà, không có gì đâu.

Minh Khang loay hoay với cái máy, không biết tính sao, anh đưa cho cô:

– Nè, em giữ dùm tôi đi.

Cô ngơ ngác:

- Sao anh...

- Cầm đi, tôi không có túi áo.

Cô đành cầm lấy, rồi như sợ máy nhỏ quá mình ngồi không khéo lại làm rớt hư của anh ta mất công, cô lên tiếng:

- Bỏ vào túi xách của tôi nhé, chút anh nhắc tôi lấy ra.

- Ừ, được rồi.

Xe lại tiếp tục chạy. Phương Nam không nói nhưng thật sự cô không còn bực tức người đi chung nữa. Một trò đùa nham nhở, nhưng tiếp theo lại là một cử chỉ đàng hoàng, tế nhị, vậy cũng không đến nỗi.

- Anh đi đâu vậy? - Cô chợt hỏi khi thấy anh có vẻ lòng vòng không định hướng.

- Ý em sao?

Phương Nam buồn cười. Nghe giống như bồ bịch chờ nhau đi chơi vậy. Anh chàng ca sĩ này khi thì cà chớn, khi lại cũng khá lịch sự đó chứ.

- Ai mà biết. Nhưng bộ này giờ anh không thấy đói bụng sao?

Anh chàng gật ngay:

- Đói chứ. Mình ăn gì?

- Ăn phở đi. - Phương Nam đề nghị.

Anh chàng ca sĩ kêu lên:

- Đừng ăn phở.

- Tại sao?

- Cô ngạc nhiên.

- Món gì cũng được nhưng đừng ăn phở. Tôi ghét mùi mỡ bò lắm.

- Vậy à. - Phương Nam phân vân. Mùi bò trong phở thơm ngon thấy mỡ mà ky, vậy thì biết ăn món gì đây.

Chờ một lúc không thấy cô có đề nghị gì, anh chàng có vẻ sốt ruột:

– Bộ em ít ăn hàng lắm à? Sao nãy giờ chưa nghĩ được món gì khác?

Câu hỏi làm cô có chút tự ái:

– Tôi cũng là con gái mà. Chuyện ăn hàng tất nhiên cũng có chứ bộ. Có điều không rành lắm thôi, vì lần nào đi ăn cũng là ban ngày, tôi không biết hàng quán buổi tối.

– Vậy để tôi góp ý được không?

– Nếu anh cũng là tín đồ đạo hàng quán thì cứ việc đề nghị.

Lờ đi câu móc méo của cô, Minh Khang háng giọng:

– Ăn bánh xèo không?

– Bánh xèo A Phủ chứ gì?

– Ủ, ăn không? Dễ ăn mà.

Cô gật:

– Ăn thì ăn. Tôi chẳng kỹ gì.

Chiếc xe rẽ xuống đường Ba Tháng Hai. Vườn A Phủ rộng nên dù ngày chủ nhật đông khách, hai người cũng có một bàn trống trong góc.

Minh Khang nói khi ngồi xuống ghế:

– Đi chung với tôi thì phải cảm phiền ngồi trong góc.

Phượng Nam khịt mũi:

– Bình thường thì tôi ngồi đâu cũng được, nhưng nếu chỉ đi chung với anh ngang qua thôi mà bao nhiêu cặp mắt ngó anh rồi liếc qua tôi kiểu này thì ngồi trong góc đỡ phiền hơn thật.

Người phục vụ nhanh nhẩu tiến lại, Minh Khang nhướng mắt với Phượng Nam:

– Nường em đi chợ đó.

Không khách sáo, cô kêu ngay một cái bánh xèo và một đĩa cua lột

lăn bột chiên rồi giải thích:

– Đói bụng thật nhưng món có dầu ăn cũng không được nhiều đâu, nếu hết thì mình gọi thêm.

Anh chàng ca sĩ cười:

- Được rồi, tôi biết ý em.
- Anh muốn uống gì? - Cô hỏi luôn.
- Giống em.

Tôi uống bia đó. - Phương Nam nheo mắt kêu khích.

Anh chàng cười:

- Thì tôi cũng vậy. Bộ chịu thua em sao.

Cô quay qua người phục vụ:

- Vậy thêm hai chai bia, nhờ anh đem ra sớm, tụi này đói dữ dội.
- Thành thật ghê. - Minh Khang nhạo cô khi người phục vụ đã quay đi.

Cảm thấy thoải mái trở lại, cô cười liếng thoảng:

- Tôi đói thật đó. Hồi trưa này tôi cũng chỉ uống qua loa có hai hộp sữa chua, không có chút cơm nào nên bây giờ bao tử đang kêu gào quyền được no.
- Sao lại để đói?
- Bận việc. - Cô đáp gọn.
- Việc gì?
- Chụp hình. Tôi là thợ chụp hình, anh quên rồi sao.

Minh Khang tò mò:

- Bộ chụp hình cực dữ vậy à? Không có thì giờ ăn cơm trưa luôn?

Đón lấy chiếc khăn lau tay anh vừa mở bao đưa cho, cô cười đáp:

- Không phải, là tại hãng xe thôi, họ hợp đồng là tự tìm người mẫu nhưng cuối cùng lại bị trục trặc, tự tôi phải đi tìm người khác thế vào.

Lo mấy vụ đó xong rồi chụp thì kéo dài cho đến hai giờ mấy. Tôi mệt quá nên về nhà là lăn ra ngủ, cũng quên luôn bữa trưa.

– Làm việc kiểu đó coi chừng đau bao tử đó. Em chụp ảnh quảng cáo à?

– Ừm.

Minh Khang hắng giọng hỏi đột ngột:

– Nè, em bao nhiêu tuổi vậy?

Phương Nam ngạc nhiên nhìn anh:

– Đi ăn chung một bữa thôi, hỏi tuổi làm gì?

Thì nói thử coi. Em nhỏ hơn tôi mà, phải không?

Phương Nam trố mắt rồi phì cười:

– Tất nhiên. Nếu ngang bằng thì sức mấy để nãy giờ anh cứ tỉnh bơ em em với tôi hoài.

Vậy là bao nhiêu?

Cô hất mặt:

– Khai tuổi anh trước đi, anh bao nhiêu?

Hai mươi tám.

Phương Nam sẫm soi ngó anh chàng rồi cười khì:

– Ngó kỹ mặt mũi anh cũng cỡ hai mươi tám thật nhưng nếu nhìn bộ tóc muối tiêu của anh thôi thì cứ tưởng anh ít nhất cũng ba mươi tám. Sao anh có màu tóc lạ quá vậy? Bạc hơn phân nửa. Bộ xịt keo à? Hay nhuộm?

Minh Khang lừ mắt:

– Đang hỏi tuổi sao lại nói qua tóc tai gì ở đây? Là tóc bị bạc thật đó, có cười thì ha ha cười to luôn một thể. Tôi đã cắt ngắn như vậy rồi, còn xịt keo hay nhuộm màu làm chi nữa.

Phương Nam che miệng cười:

– Biết đâu đấy, anh mới hai mươi mấy đã bạc cả mớ tóc, cứ tưởng anh nhuộm cho lạ mắt, quái chiêu hơn, nổi tiếng hơn.

Anh chàng lâu bầu với giọng đầy bất bình:

– Làm như giọng hát tôi chưa đủ nổi tiếng vậy.

Nghe anh nói, cô càng cười rữ. Minh Khang yên lặng nhìn cô một lúc rồi hắng giọng:

– Cười đủ chưa? Nếu đủ rồi thì nghe tôi nói nè. Dù em chưa nói tuổi thật nhưng tôi đoán mình ít nhất cũng hơn em năm bảy tuổi, phải không?

Phương Nam tủm tỉm:

– Cho là cỡ đó thì sao?

Anh hắng giọng vào ngay vấn đề:

– Vậy tôi lớn hơn em khá nhiều, làm ơn đừng có Ê, Ê với tôi nữa được không? Cũng đừng có Ừ mỗi khi trả lời. Cái câu Thì sao cũng xấu lắm. Như vậy gọi là hỗn đó. Bỏ đi.

Phương Nam trợn mắt ngẩn ngơ. Cha chả! Bị chinh rồi. Mới đây anh ta tìm đúng điểm yếu mà chinh cô?

– Sao đó? Tôi nói không đúng à?

Cô sực tỉnh:

– Ờ thì... anh nói đúng. Tôi hơi... xấu thật. Nhưng mà anh với tôi...

– Tôi với em thì sao? Tôi mới giỡn lỗi bị em khện ngay vào đầu, em xấu thì tới phiên tôi chinh chứ. Không phục à?

Cô bặm môi hết cãi. Thì đồng ý là anh nói đúng, nhưng anh với cô có thân thiết gì đâu. Tình cờ thì gặp vậy thôi mà, chinh với sửa làm cái quái gì không biết.

– Suy nghĩ gì vậy? - Minh Khang lại hỏi.

Cô đành ngượng ngùng gật đầu:

– Anh nói đúng rồi, tôi xin lỗi, giờ không ăn nói láo cá với anh vậy nữa, được chưa?

Anh chàng gật gù hài lòng:

– Vậy mới phải. Mặc áo dài càng phải thủy mị chứ, phải không?

Phương Nam chỉ trề môi:

– Có ai bắt buộc mặc áo dài phải thủy mị đâu?

– Không ai bắt buộc nhưng tôi nghĩ đã mặc chiếc áo truyền thống vào người cũng phải dịu dàng thủy mị mới hợp với tà áo tha thướt này chứ. Có ai mặc áo dài mà tay chân vung vẩy, đi té tát, chạy xồng xộc không?

Biết là anh nói đúng, Phương Nam đành làm thinh không cãi. Thấy cô lục túi xách tìm sợi dây thun và túm cao mớ tóc lên, anh chàng ngạc nhiên hỏi:

– Sao phải buộc tóc vậy?

– Thì để ăn bánh xèo.

– Cần gì phải buộc? Em xả tóc ra trông mới dễ thương, mới hợp với bộ áo dài. Cột cao lên nhìn ngổ ngáo lắm, không đẹp gì hết.

Phương Nam lạ lùng nhìn anh.

– Đẹp xấu gì lúc này? Bây giờ là giờ ăn mà.

– Con gái cần phải làm đẹp trước đàn ông con trai chứ, giờ ăn hay giờ gì cũng vậy, lem nhem đâu có được. Nếu đây là bàn tiệc trong nhà hàng hơi này, em có cột tóc không?

Cô ngạc nhiên:

– Nhưng ở đây khác.

– Khác cái gì?

– Ở đây có ai đâu phải diện với điệu?

– Đừng quên em đang ngồi đối diện với tôi chứ.

Cô trố mắt:

– Anh à? Có anh thì sao?

Minh Khang hừ nhỏ:

– Bộ tôi không phải đàn ông con trai à?

– Ờ... phải, thì sao? - Cô kinh ngạc. - Chẳng lẽ có mặt anh tôi phải điếu? Phải xoắn tóc ra để chút ăn bánh xèo chấm tóc vô nước mắm để rồi đem dư hương về nhà?

Minh Khang nhăn mặt:

– Ăn uống cái gì mà đến nỗi chấm tóc vô nước mắm? Chưa nghe cô gái nào nói chuyện như em.

– Đó là sự thật mà. Tóc tai không gọn thì chấm vô nước mắm như chơi. Tóc tôi lại dài như vậy thì càng sợ vụ đó.

Anh chàng bắt bình:

– Em nói chuyện ngang phè. Ở đây có đũa chứ bộ. Ăn uống từ tốn thì làm gì có chuyện chấm tóc vô nước mắm?

Phượng Nam cãi:

– Ăn bánh xèo bốc tay cuốn rau mới gọn, đũa chỉ vướng thêm. Còn nữa, bánh xèo tôi gọi có một cái, mau hết lắm, nhanh tay ăn mới ngon, ăn từ tốn vừa không ngon lành, vừa thua thiệt với anh làm sao?

Anh chàng thở ra:

– Trời! Sao cái gì em cũng cãi hết vậy? Cãi nhăng cũng cố cãi.

Cô cười khì, miệng vẫn leo lẻo:

– Tôi họ cãi mà, chuyên gia cãi cọ là tôi, anh quên mấy lần gặp nhau là mấy lần cãi rồi sao. Đừng than thở vì ai biểu anh cho tôi đi chung thì phải chịu bị cãi lầy dài dài. Anh nói tôi phải tùy mị khi mặc áo dài thì tôi chịu nhưng tôi cột tóc cho gọn gàng để chuẩn bị tư thế ăn mà

anh cũng nói, có phải là anh khiêu chiến, là anh cho tôi đề tài để cãi không.

Thức ăn đã được mang ra, Minh Khang đành lắc đầu:

– Thôi thôi, chịu thua em vậy, mong là tới giờ ăn em bận nhai không hứng chí cãi cộ nữa, tôi xả hơi cái lỗ tai.

Phương Nam bấu môi. Rót đầy hai ly bia, cô chủ động nhắc một ly lên lém lỉnh nói:

– Trong tiệc đó chắc người ta đã cụng đến ly thứ mấy rồi, mình cũng có tiệc riêng, cụng một cái cho xung nhé.

Minh Khang phì cười, anh cũng cầm lấy ly:

– Uống mừng cái gì?

– Mừng đang đói được ăn.

Anh lườm cô:

– Ăn có trả tiền mà làm như quý hoá lắm.

– Vậy anh nói mừng cái gì?

Anh chàng không cần suy nghĩ nói ngay:

– Mừng mình lại tình cờ gặp nhau. Em thân với đảng trai thì tôi thân bên đảng gái. Mừng mình cùng chuồn khỏi cái tiệc cưới chán phèo đó. Cãi nhau chập dờ dợi nữa mà không đến nỗi đánh lộn. Tuy bữa ăn này ít ỏi hơn trong đó, nhưng chắc chắn là thoải mái và vui vẻ hơn. Rồi, cụng ly!

– Cụng ly!

– Phương Nam thích chí hô theo.

Tiếng hai cái ly chạm vào nhau nghe cũng khá vui tai. Ngụm bia mát lạnh làm Phương Nam thấy vui vẻ, cô nháy mắt nói:

– Bình thường anh cãi thua tôi, nhưng cầm ly nói câu chúc mừng cũng hay lắm, tôi thích mấy câu đó.

Minh Khang gật gù:

– Vậy sao? Vậy mai mốt gặp mặt thì em luyện cho tôi nghiệp vụ cãi, còn tôi cũng cho em học hỏi cái tài miệng lưỡi chúc tụng này, chịu không?

Phương Nam cười:

– Chuyện mai mốt thì mai mốt tính. Có dịp gặp lại hãy hay. Thôi nhập tiệc nhé, tôi đói lắm rồi, không chờ anh nữa đâu.

Thấy Phương Nam lau tay rồi cứ dùng đũa mười ngón cuốn bánh xèo vào lá xà lách và rau sống mà chấm nước mắm ăn, Minh Khang cũng bỏ qua đôi đũa để hoà đồng với cô.

Bữa ăn hai người thôi nhưng cũng khá thú vị vì những câu đùa cợt và chế nhạo nhau chút xíu làm gia vị. Chẳng mấy chốc mà cái bánh xèo to tướng bay biến, món thứ hai được đem tiếp tới.

Bốc miếng cua lột bỏ vào chén cô, Minh Khang chợt hỏi:

– À, cho hỏi nhé, sao hỏi này anh chàng chú rể lại bám lấy em vậy?

Thái độ anh ta lạ lắm? Hai người là người yêu cũ à?

Đang hớp ngụm nước, câu hỏi của anh làm cô suýt sặc. Phương Nam nuốt ngay xuống và nhìn anh ta:

– Anh nói gì vậy?

Anh chàng ca sĩ cười:

– Đừng giả vờ, ở đây đâu có Phước đâu mà em ngại.

Phương Nam bặm môi:

– Nhưng thật ra... đâu có gì, anh Thức tìm chỗ cho tôi thôi mà.

Minh Khang nhếch môi:

– Nói dóc không chớp mắt. Chẳng phải chỉ mình tôi thấy thôi đâu, Phước nó cận nhưng chắc cũng nhận ra mà. Chụp đại hai đứa tôi mà tìm lối thoát thì chắc là quýnh lên dữ lắm, chứ với cái kiêu ngang

bướng của em thì còn khuya mới chào hỏi nếu gặp lại chúng tôi ở ngoài đường.

Chồm ngồi lên, anh nhìn cô chòng chọc:

– Vả lại, tôi thấy ánh mắt gã đó lờm lờm kỳ khôi quá chừng, tôi chắc hẳn anh chàng lấy vợ nhưng còn vẫn vít tình cũ, mới lúu kéo làm phiền, đúng không?

Phượng Nam đành cười. Cô im lặng một lúc rồi buột miệng:

– Anh có thấy tôi ngốc quá không? Làm gan tới dự để rồi hoảng vía phải chạy tháo thân.

– Không ngốc, hơi yếu bóng vía thôi. Nếu em cứ tỉnh bơ thì anh chàng đó dám làm chi em. Là tại hẳn lấy vợ trước mà, còn trách ai? Cô cười lắc đầu nhẹ. Tại Minh Khang chưa hiểu hết, chứ nếu ở trong tình cảnh của cô khi nãy, thật là khó nghĩ ra cách đối phó.

Tưởng đến dự tiệc cưới của Thức, có thể gặp mặt anh mà tỉnh bơ chào hỏi, chúc mừng là hay rồi. Ai mà có ngờ anh thách cô đến để bày thêm trò điên nữa.

Cứ nghĩ thử, nếu không níu đại hai anh chàng mình từng gây cãi để thoát thì còn bị vướng chuyện gì với cơn điên rồ của Thức nữa. Anh sẽ lôi cô lên sân khấu? Sẽ nói càn rỡ những gì? Còn trò đùa gì nữa mà anh muốn kéo cô làm đồng phạm?

Thấy cô ngồi thừ ra, Minh Khang háng giọng:

– Đăm chiêu gì vậy? Sao không ăn tiếp? Còn nghĩ chuyện hồi nãy à?

Cô gật đầu:

– Tôi rất hối hận vì mình lại có mặt trong buổi tiệc. Đáng ra tôi không nên đến làm gì.

Minh Khang nhướn mày:

– Đã không muốn thì sao đến? Tò mò à? Muốn nhìn mặt cô dâu, hay

muốn ngắm lần cuối người yêu cũ?

– Hai cái điều không phải. Tôi có điểm yếu là dễ bị khích.

Anh chàng ca sĩ gật gù:

– Hiểu rồi. Anh bồ cũ có khích em chứ gì. Để chúng tỏ mình cũng bản lĩnh, nên em đi dự?

Phương Nam cười gượng:

– Bản lĩnh đâu không thấy, thấy suýt nữa mình góp phần làm hư buổi tiệc. Sợ đến già, mai mốt tôi không ra vẻ tự nhiên kiểu này nữa đâu.

Cô ngắm nghĩ rồi chợt ngẩng lên:

– Quên nữa, tôi định hỏi anh, cái anh đeo kính cận khi nãy là người nhà đảng gái thật à?

– Em nói Phước cận à? Hồi nãy tôi nói câu đó là muốn thông báo cho em đó. Cô dâu là em ruột của nó.

Thấy cô trầm ngâm, anh cười hỏi:

– Ngại chuyện gì à?

Phương Nam thở ra:

– Không biết thái độ của Thức khi nãy có lộ liễu quá không.

Minh Khang nhún vai:

– Đừng lo quá tầm tay mình. Nếu hỏi tôi rằng Phước nó có đánh hơi biết được không thì chắc là có, nhưng nó trầm tính lắm, không đến nỗi hồ đồ mà mách cho em nó hoặc đổ thừa cho em đâu. Và lại nhìn mặt gã chú rể đã thấy hấn say rồi mà. Không biết uống từ lúc nào mà chưa nhập tiệc đã say rồi.

Thấy cô vẫn im lặng, anh cười, nói lảng:

– Thôi bỏ chuyện cũ đi. Ăn hết miếng cua trong chén đi. Nãy giờ đang ăn ngon trớn sao ngưng lại rồi?

Phương Nam lắc đầu:

– Không ăn nữa đâu, tôi no rồi.

Minh Khang chìa cái khăn ướt mới cho cô:

– Vậy lau tay đi. Không ăn nữa thì dạo phố một vòng rồi về, chịu không?

– Chịu, nhưng nói trước với anh, chiều này để tôi trả nhé.

Anh chàng xua tay:

– Ô đâu có chuyện lạ đời vậy.

Phương Nam chép miệng:

– Tại tôi phiền anh nhiều rồi, anh lại giúp tôi nữa, coi như tôi cảm ơn.

– Không cần cảm ơn kiểu đó. Nếu em bỏ qua mấy vụ lộn xộn hồi nãy thì tốt hơn. Tiền này để tôi trả, đi ăn với bạn gái, chưa bao giờ tôi để người ta trả tiền đâu.

Câu nói của anh làm cô mỉm cười:

– Tôi đâu phải là bạn gái của anh.

– Không phải cũng vậy. Em là phái nữ mà.

– Vậy thì sao?

– Để cho con gái trả tiền, mặt mũi đàn ông để đâu.

Phương Nam ngạc nhiên nhìn anh, cô cố nín cười:

– Thì mặt mũi anh cứ để nguyên trên đó chứ còn đem để đâu khác?

Để cho đàn bà con gái trả tiền có gì là tệ? Tôi nói thật nhé, với bồ bịch tôi mới ngồi yên, chứ đã là bạn bè hoặc quen biết thông thường thì chia tiền ra, hay nay anh trả, mai tôi trả là tốt nhất. Tôi cũng làm ra tiền mà, có gì bất tiện đâu.

Minh Khang khẳng khái:

– Với ai thì em đành trả nhưng với tôi thì cảm phiền, giành là chạm tự ái của tôi đó.

Phương Nam tủm tỉm:

– Tự ái của anh ngộ nhỉ. Thì thôi, anh muốn sao thì cứ vậy đi. Tôi cũng ngại chạm tự ái của anh lắm. Vừa mất lòng người khác vừa mất tiền mình là điều không nên.

Minh Khang cũng cười theo câu chế diễu của cô. Anh ngoắc tay gọi tính tiền. Hai người lại trở ra xe nhưng với bao tử đầy, cuộc dạo chơi thoải mái hơn.

Đường phố Chủ nhật ở khu Trung Tâm lúc nào cũng đông người.

Hứng gió mát, ngắm phố phường với dãy đèn màu cũng vui nhưng đồng thời Phương Nam cũng phát hiện là mình đang hứng luôn những ánh mắt tò mò hiếu kỳ của người đi đường.

Thấy Minh Khang vẫn tỉnh bơ đảo xe chạy chậm khắp nơi, cô khiêu nhẹ anh:

- Người ta nhận ra anh đó.
- Tôi biết.
- Người ta cũng ngó lây qua tôi.
- Tôi cũng biết. Vậy thì có sao?

Phương Nam ngáp ngừng rồi buột miệng:

- Anh có bồ không?
- Cả tá, có gì không?

Câu nói thiếu khiêm tốn của anh chàng ca sĩ lúc bình thường chắc đủ kích cô cong môi múa mỏ móc mỉa ngay, nhưng bây giờ đang nhợn với ánh mắt dò xét lẫn ganh tị, cô nhỏ giọng:

- Chắc anh chở tôi như vậy là phiền cho anh rồi. Bà con nhìn ghê quá. Coi chừng tới tai bạn gái anh.

Minh Khang cười:

- Thì đã sao? Tưởng em chì lắm chứ, ai dè bị người ta nhìn ngó có

chút xiu mà đã quỳnh rồi.

Cô cãi:

– Đây đâu phải là nhìn ngó bình thường, người ta nhìn cứ như phê bình dáng vóc, mặt mũi, tóc tai tôi vậy.

– Em có xấu gì đâu mà sợ.

– Nhưng... mắt họ ngó chòng chọc kỳ quá, tôi chỉ tình cờ đi chung với anh thôi mà, nhìn ngó kiểu đó không vui tí nào.

Hơi quay nghiêng, anh chàng nghiêm giọng:

– Nếu vậy thì chắc em hiểu cho tâm trạng của tôi và bạn bè hôm trước rồi. Nổi tiếng cũng vinh quang thật, nhưng kèm theo đó là một lô rắc rối. Mất tự do, bị dòm ngó là chuyện đương nhiên rồi, nhưng bị dòm ngó rồi chụp lén hình đăng báo là tệ hại hơn.

Hiểu ngay anh muốn ám chỉ gì, cô phân trần:

– Nhưng hôm đó anh bạn tôi...

– Tôi biết, không cố ý chứ gì. Tôi không bắt lỗi anh ta, nhưng em cũng hiểu là bữa đó tại bạn tôi cũng vì e ngại như em bây giờ mà đâm ra giận dữ, bình thường họ cũng hiểu lắm.

Phương Nam gật:

– Tôi cũng không giận đâu, là lỗi của anh bạn tôi trước.

Anh chàng cười định nói gì đó nhưng cô đã tròn mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo ở Cửa Nam chợ Sài Gòn rồi cúi nhìn xuống đồng hồ đeo tay của mình:

– Hình như đồng hồ tôi chết thì phải, đồng hồ anh mấy giờ rồi?

Minh Khang nhìn phớt qua cổ tay rồi miễn cưỡng nói:

– Mười giờ kém.

– Đã gần mười giờ rồi à? - Cô kêu lên.

– Còn sớm mà.

– Sớm gì nữa, đi ăn tiệc từ sáu giờ mà đến mười giờ còn chưa về là khác thường rồi.

Minh Khang tò mò:

– Bộ ba mẹ em khó lắm à?

Cô cười:

– Không khó chút nào, có điều tôi đi ăn tiệc bình thường thì khuya chút cũng được, nhưng đây là tiệc cưới của Thức, tôi sợ ba tôi trông rồi lo lắng.

– Vậy để tôi đưa về. - Anh nói ngay.

Cô nghiêng đầu hỏi dò:

– Phiền anh không?

Minh Khang nhún vai:

– Không phiền chút nào, tôi rảnh mà. Đường Lê Văn Sĩ, gần nhà thờ phải không? Tôi vẫn còn nhớ đó.

Phương Nam bật cười. Chiếc xe đổi hướng về khu vực Quận Ba.

Sợi dây thun nhỏ của cô quên chưa tháo ra. Gió làm mớ tóc đuôi gà ngúc ngoắc trong đêm trông khá ngộ nghĩnh.

Vừa về nhà, Phương Nam đã bị ánh mắt camera của ba chiếu rọi vào mặt mũi như muốn đọc thấu tim gan cô.

– Ba làm gì nhìn con ghê vậy? - Cô cười hỏi.

Ông Thịnh hỏi ngay:

– Con không đến dự tiệc, đi đâu vậy?

Cô hơi ngạc nhiên:

– Con có đến mà ba.

– Thì có đến, nhưng con không có dự tiệc, đúng không?

Phương Nam ngờ ngợ nhìn ba:

– Sao ba biết?

– Ba có ăng ten ở đó mà. Vợ chồng thằng Quang nói khi ký tên và tặng quà thì có mặt con nhưng lúc vào tiệc, tụi nó lia máy soát hết các bàn mà không thấy con đâu.

Cô kêu lên:

– Á à, ba cho người theo dõi con? Để làm chi vậy? Bộ ba sợ con gái ba thất tình uống say rồi quậy sao? Xin hứa chắc với ba con không tệ đến như vậy đâu, con không hề quậy, và không bao giờ có ý quậy đám cưới ai hết.

Ông Thịnh gật:

– Ủ, ba biết. Con không quậy, nhưng có đứa manh nha suýt quậy. Ba chỉ sợ con bị khích mà ngốc nghếch hưởng ứng thôi.

Phương Nam khựng người:

– Ba nói... anh Thức à? Ba sợ con bị ảnh lôi kéo?

– Ủ.

– Ảnh làm gì ạ? - Cô ngập ngừng hỏi.

Ngồi xuống bộ xa lon, ba cô chậm rãi nói:

– Thằng Quang điện cho ba biết trong bữa tiệc mà chú rể cứ hờ chút là bỏ mặc cô dâu đi rảo đâu đâu. Nghe nói cô dâu bị cận cũng khá nặng, lại không chịu mang kính hay gắn kính sát tròng nên tội nghiệp, cứ loay hoay lọng cọng như bị lạc vậy.

Liếc nhìn gương mặt cô, ông nói tiếp:

– Đã vậy lúc chào bàn nó cũng uống cho dữ rồi cà khịa nói năng vung vít tùm lum, người nhà phải dặn thằng Quang cắt bỏ những đoạn phim không hay đó.

Phương Nam ngẩn ngơ:

– Vậy là đám cưới không vui rồi.

– Ủ, vui sao nổi mà vui. Thằng Quang nói đàn trai cổ gượng mới

không có gì nghiêm trọng xảy ra, nhưng khách đông, đón tiếp còn chưa chu đáo hết thì phải lo can ngăn nhìn chừng chú rể, có phải là khổ không.

Men đến ngồi cạnh ba, Phương Nam lẩm bẩm:

– Cũng may mà không có con ở đó. Nếu không...

Ông Thịnh ngắt lời:

– Có con thì sao?

Cô nhìn ba cân nhắc một chút rồi đành thú nhận thật cho ba biết thái độ khác thường của Thức, và vì sao cô bỏ tiệc để ra về.

Ông Thịnh nhăn mày lắc đầu:

– Cái thằng Thức bộ khùng rồi hay sao vậy? Đám cưới của nó mà nó còn muốn quậy? Nhớ trước đây nó cũng biết lý lẽ lắm mà. Tự dưng chia tay lấy vợ, rồi tự dưng muốn phản phé, vậy là sao?

Phương Nam chép miệng:

– Con cũng chả biết. Vừa tới đã thấy ảnh say đến xanh xám mặt mày, mắt đỏ ké. Ảnh kéo tay con đau lắm, con ráng gỡ mà không ra.

Cô thở hắt:

– Chắc nhà anh áp lực dữ quá nên mới bị kích động, con nghĩ qua vài hôm chắc anh sẽ tỉnh táo lại.

Ông Thịnh gật gù:

– Mong là vậy.

Ông im lặng được một chút rồi ngẩng lên hỏi:

– Vậy là đi dự tiệc chẳng ăn được chút gì phải không? Con ăn mì không? Ba gọi dì Sáu nấu cho con ăn.

Cô ôm tay ông cười:

– Con biết lo lắm ba ơ, no một bụng rồi mới về nhà. Ba khỏi lo cho con.

– Con đi ăn với ai vậy? - Ông Thịnh hỏi như tình cờ.

– Dạ bạn con mới quen.

Ông Thịnh gật:

– No rồi vậy lên ngủ đi. Tốt rồi.

Cô cũng chào và chúc ba ngủ ngon. Mới đi vài bước lên cầu thang, ba cô lại gọi với:

– Quên nữa, hồi nãy thằng Hải có gọi điện nhắc con làm hình để gửi dự thi đó, sắp hết hạn rồi.

Phương Nam dạ lớn. Lên phòng lục bộ áo ngủ, cô trở xuống tắm sơ lại người. Khi đã sạch sẽ thoải mái, cô lục túi sách lấy sổ điện thoại để gọi cho Hải.

Vừa cầm cuốn sổ, tay cũng chạm phải chiếc máy điện thoại cầm tay nhỏ xíu, cô xức nhớ mình đã quên trả lại nó cho anh chàng ca sĩ.

Chiếc máy gọn hơ trong tay làm cô ngẩn ra. Anh ta chỉ biết con hẻm nhà cô, có khi nào anh ta đang đi tìm không? Nếu anh ta không tìm ra, cô làm sao kiếm anh ta để trả lại?

Ngắm nghía một lúc, cô nhìn máy và chợt nhận ra Minh Khang đã khoá máy. Chắc là để yên ổn dự tiệc. Hèn gì suốt buổi đi chung với anh chẳng thấy máy reo.

Cô vừa mở máy trở lại thì tiếng reo vang lên ngay lập tức khiến cô giật nảy mình. Tiếng reo từng hồi như kiên nhẫn làm cô ngập ngừng rồi mở nghe đại. Không lên tiếng vội, cô vừa kê tai thử đã nghe cả tràng một giọng nữ cao:

– Alo! Anh hả? Anh ở đâu vậy? Sao suốt tối không mở máy? Em điện liên tục mà không biết anh đâu. Hôm nay anh không hát à? Hôm qua nói tới mà không tới, em tổ chức sinh nhật cho lớn mà không có anh cũng như không. Anh kỳ thật. Bộ không sợ em giận sao.

Phương Nam lè lưỡi, cô phân vân rồi đành làm ngơ bất lịch sự, cúp máy vậy. Chừng năm giây sau, máy lại reo. Lần này, khôn ngoan hơn, cô nhìn màn hình hiển thị trước, thấy tên con gái lên không bắt máy nữa.

Cô để máy trên nệm rồi lẩn qua nhắc điện thoại của mình bấm số nói chuyện với Hải. Giọng anh ồm ồm như nghẹt mũi:

– Hải nghe đây.

– Là em, Nam đây anh Hải, em vừa về. Nghe nói anh nhắc hình dự thi à?

– Ừ, còn vài ngày là hết hạn rồi, sao em còn chưa chọn để đưa anh phóng rồi nộp?

Cô háng nhỏ giọng:

– Hình em chụp có gì xuất sắc đâu anh Hải, dự thi làm gì.

Hải hứ một cái:

– Ề đừng nói vậy chứ. Tám em chụp hai cô gái cười bên cái máy tuốt lúa được lắm chứ, rồi tám ông già ngồi chui bộ lư thuê hồi năm ngoái nữa, ấn tượng và đẹp thấy mờ, sao không gửi?

Cô cười nhỏ:

– Bao nhiêu là người dự thi, để mình đoạt giải.

– Giỡn hoài. Cứ tự tin mà gửi đi chứ. Bam giám khảo mỗi người mỗi ý, nếu ảnh của em được nhiều người thích thì có cơ hội may rồi.

Trúng giải cũng tốt chứ.

– Anh làm gì khuyến khích em dữ vậy?

– Thì cùng phe ta mà. Nếu anh không trúng thì em trúng giải cũng đỡ buồn, phải không?

Phương Nam ngẫm nghĩ rồi mỉm cười:

– Thôi cũng được, để mai em chọn rồi đưa phim qua anh. Anh rọi rồi

gửi luôn cho em. Làm đẹp dùm em, nếu thực sự trúng thưởng, em sẽ hậu tạ.

– Được rồi, khỏi lo, có trúng thưởng đãi đám đệ tử làm Lab của anh một chiều nhỏ là được rồi.

Cô cười khì:

– Chưa chi mà anh lạc quan dữ. Thôi không phiền anh, em cúp máy nhé.

Hải kêu lên:

– Ê, khoan đã Nam. Nãy giờ anh em mình nói chuyện, có tiếng reo gì vắng lại nghe kỳ quá. Bên anh hay bên em vậy?

Phương Nam bật cười nhìn lại cái máy nãy giờ không chịu im tiếng lấy năm phút:

– Là bên em đó, thôi em cúp máy để giải quyết tiếng reo hắc ám đó đây.

Gác máy mình để cầm lên lại cái máy nhỏ xíu mà reo dai nhách, cô lại nhìn màn hình.

Tên cô gái trên đó đã không còn, thay vào là một số điện thoại nào đó lạ hoắc. Phương Nam ngẫm nghĩ rồi tự nhủ. Nghe thêm cú này thôi, nếu không quan trọng thì mình cúp máy ngủ. Mười giờ thấy rồi còn gì. Mai tính chuyện trả anh ta sau.

Vừa mở máy, cô đã nghe tiếng cười nho nhỏ:

– Nãy giờ ở đâu vậy?

Phương Nam ngạc nhiên. Giọng đàn ông, trầm trầm, vừa lạ vừa quen. Cô ngập ngừng:

– Xin lỗi...

– Bộ không nhận ra giọng tôi à, cô quạu?

Phương Nam kêu lên:

– A, là anh à? Anh Khang phải không?

– Chứ em tưởng là ai?

Phương Nam cười thở phào:

– Mừng quá, may mà anh gọi lại. Xin lỗi nhé, quên mất là bỏ máy của anh vào túi, giờ về nhà lục túi xách mới thấy. Làm sao trả anh bây giờ?

Khang cười:

– Tôi có gấp gì đâu, thì em cứ giữ đó, mai tôi ghé lấy.

– Anh biết nhà tôi đâu mà ghé?

– Thì cái hẻm có bao nhiêu nhà đâu, đi lòng vòng vô đó hỏi nhà ai có cô con gái ngó xinh xinh nhưng hay quạu quọ cãi lý là ra mà, phải không?

Cô phì cười:

– Anh cứ đùa. Hẻm kiểu đó có Tết Công Gô mới ra, tôi vô hẻm đó là đi tắt thôi, nhà tôi ở hẻm sau. Để tôi cho anh địa chỉ.

Cô đọc địa chỉ nhà xong rồi nói:

– Quên nữa, xin lỗi anh là hồi nãy tôi vừa mở máy là có một cú điện thoại, tôi thấy tên là Loan, chắc là bạn gái anh, may mà tôi không lên tiếng, nếu chị đó có hỏi thì anh nhớ tìm lời giải thích.

Minh Khang chắt lưỡi:

– Giải thích cái gì, cho qua đi. Nãy giờ về nhà mà chưa ngủ à?

– Chưa, cũng đang tính ngủ đây.

– Vậy nãy giờ làm gì?

Hơi ngạc nhiên nhưng cô cũng đáp cho qua:

– Làm gì đâu, mới tắm lên thôi.

– Định làm gì nữa?

Cô buồn cười:

– Thì ngủ. Anh hỏi gì mà vớ vẩn vậy? Không sợ tốn tiền điện thoại à? Nên nhớ là anh đang gọi vào máy cầm tay của mình đó.

Khang cười:

– Biết mà.

– Vậy thì để tôi cúp máy nhé, mai anh cứ ghé nhà tôi lấy lại máy, để tôi nhờ ba tôi chuyển máy cho anh.

– Mai em đi đâu? Bận việc gì sao? Có show chụp ảnh à?

– Không. Đi làm mớ hình hồi sáng chụp thôi.

– Đi đâu làm?

– Lại phòng Lab quen. - Cô cười - Anh hỏi gì mà hỏi dữ.

Minh Khang chợt hỏi:

– Anh đi chung được không?

Bây giờ thì Phương Nam ngạc nhiên thực sự. Cách nói chuyện lần sự thay đổi xưng hô của anh làm cô nín lặng mất mấy giây mới hỏi một cách thận trọng:

– Anh theo làm gì?

Minh Khang háng giọng:

– Mai anh rảnh, gặp em lấy máy xong. Nhân tiện mời em ăn sáng luôn.

Phương Nam thoáng băng khuôn:

– Anh làm như... gặp tôi là vui lắm vậy.

– Vui chứ. Ai nói là không.

– Vui cái nỗi gì, gặp lần nào cũng gây cãi. Mai mà gặp không biết còn vụ cãi cộ nào nữa không.

Minh Khang cười nhỏ:

– Có ai nói gì đâu mà lo xa vậy. Em cũng thấy hôm nay anh đâu có quạu và cộc tính như bữa đi chung xe Taxi đâu. Đừng lo quá, tha hồ

em có gây cũng chẳng ai cùng em cãi đâu. Bằng chứng là hồi nãy bị em khên mấy cái lên mỗ ác mà vẫn nín nhịn đó thôi.

Phương Nam phì cười:

– Ủ ờ tôi cũng lấy làm lạ đây. Có gì mà tối nay anh hiền đột xuất. Với cái tính anh mà tôi biết qua hai lần trước thì đâu có chuyện để tôi phản ứng mạnh dữ vậy mà làm thỉnh nhường nhịn đâu.

Minh Khang im im rồi chợt cười trừ:

– Em hỏi thì thú thật rằng chẳng biết tại sao. Chưa bao giờ gặp cô nào dữ như em vậy. Đầu bị gõ cũng đau lắm chứ, vậy mà cũng theo xin lỗi rồi òn ỉ em lên xe lại, vô lý thật.

Phương Nam nhíu mày:

– Anh nói vậy có nghĩa là đã từng chơi trò này rồi à?

– Đã nói hồi nãy là anh quen tậ rồi mà.

– Cũng giờ trò y chang vậy với mấy cô gái?

Minh Khang khịt mũi:

– Chứ chẳng lẽ với con trai? Hồi lăg nhách.

Lờ đi câu mắg nhẹ của anh, cô hỏi tiếp:

– Vậy mấy cô đó làm sao?

– Làm sao à? Ờ thì có cô cũng đắm thúi thúi. Đắm yêu thôi, nhẹ hều. Có cô thì mắg yêu kiêu như Đồ quý! Cái anh này , hoặc nhéo vài cái như phủ bụi. Nói chung ai cũng mắc cỡ, nhưng chẳng ai quát tháo và dắm nắm tay cú đầu anh cả.

Phương Nam buồn cười:

– Nhưng anh làm vậy để làm gì?

– Làm gì à? Thì đã nói là đùa giỡn rồi mà.

Phương Nam bĩu môi:

– Có được gì đâu mà vui. Vậy cũng lấy làm thích chí. Chẳng lẽ làm

người ta mất thăng bằng đổ vào người anh thì anh thích à?

Minh Khang nói trớ đi:

– Thì chỉ cười vui thôi mà. Máy cô khác người thì giật mình, người thì hoảng hốt nhưng ai cũng cười sặc sụa, có cô còn thích nữa là đằng khác.

– Thích cái gì mà thích. - Cô gạt ngang. - Trò đùa của anh không đứng đắn chút nào.

Minh Khang dịu giọng dàn hoà:

– Ừ thì không đứng đắn.

Anh cười nói thêm:

– Với em thì anh mới biết là không đứng đắn, chứ còn người ta ai cũng khoái chí hết.

Cô bấu môi nhưng chợt nhớ anh chẳng thể thấy được cái môi bấu ra cả thước của mình, cô bèn nghiêm giọng:

– Thôi bỏ chuyện đó qua bên đi, ai thích mặc kệ, tôi thì không thích nên phản ứng mạnh, anh có gan đùa thì cũng đừng trách tôi dữ dằn.

Minh Khang cười nho nhỏ:

– Đã nói không trách rồi mà.

Phương Nam mỉm cười. Chợt nhớ đến cuộc nói chuyện đã kéo dài quá lâu, cô vội lên tiếng:

– Quên nữa, này giờ hình như toàn nói chuyện không đâu, thôi tôi cúp máy nhé, tốn tiền lắm.

Minh Khang kêu lên:

– Nhưng em chưa nói mai hẹn gặp nhau ở đâu?

Phương Nam lại buồn cười, anh chàng làm như cô đã mặc nhiên chấp nhận anh theo cùng rồi vậy. Cô lững lơ:

– Thì anh nói đi.

- Ở đầu hẻm nhà em, chịu không?
- Cũng được, mấy giờ?
- Mấy giờ thì em dậy được?

Phương Nam tủm tỉm:

- Tôi thì sớm muộn gì cũng dậy được, tùy anh thôi.
- Tám giờ được chứ?
- Được. Tôi sẽ nhớ đem máy theo ra. Vậy mai gặp.
- Ủ, mai gặp.

Phương Nam im lặng vài giây rồi ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh không cúp máy đi?

Minh Khang cười:

- Em cũng vậy mà.

Cô hơi đỏ mặt:

- Vậy tôi cúp nhé.
- Khoan đã. - Anh ngập ngừng rồi lại cười - Định chúc em ngủ ngon.

Cô ngượng ngừng cười:

- Cảm ơn, anh cũng vậy nhé. Tôi cúp máy đây.
- Ê, khoan đã.
- Lại gì nữa? Cô cười.
- Anh vừa nhớ ra là mình chưa biết tên em thì phải. Khi nãy chỉ nghe thoáng qua, không để ý kịp.

Cô nhoẻn miệng cười:

- Tên tôi à? Tôi là nữ nhưng lại có cái tên hơi con trai. Tên tôi là Nam. Nguyễn Phương Nam.
- Nguyễn Phương Nam. Tên em hay đó chứ.

Cô nhại anh:

- Dạ hay lắm, nhưng anh có để ý là mình đã nói chuyện tầm phào có

đến hai mươi phút rồi không. Cúp máy nhé. Mai gặp thì tha hồ cho anh khen chê tên tôi, khen bây giờ phí phạm quá đi thôi, tôi không thấy khoái chút nào.

Không nghe anh nói gì thêm, cô bấm tắt máy rồi ngồi băng khuâng một mình.

Anh chàng lạ thật. Mà không phải chỉ anh ta, cô hôm nay cũng lạ lòng quá. Cú điện thoại nói dông dài mà... lằng xẹt, không hiểu sao cũng làm cô thấy lằng lằng.

Phương Nam lắc mạnh đầu. Như vậy có quá đáng không nhỉ?

Chuyện với Thức còn chưa nguôi, bây giờ lại mơ màng vướng vít những cuộc gặp tình cờ thoáng qua không đâu, thật vô lý quá.

Ngắm chiếc máy xinh xắn trong tay, cô đặt nó lên cái bàn nhỏ bên cạnh chiếc đồng hồ reo.

Mai gặp lại, ăn sáng cũng được, đi chung đến phòng Lab cũng được, trả máy rồi là xong, có lẽ không vướng vít thêm là tốt nhất. Tốt cho cô, dĩ nhiên. Những anh chàng thành đạt và nổi tiếng như anh ta thì thiếu gì cô gái ái mộ và mến thích.

Mình luôn là mình thôi, không dư hơi làm một trong những cô gái đó. Chuỗi người vào chần nệm êm ấm, cô tự nhủ khi thiếp đi. Mai sẽ là một ngày bình thường. Yên ổn.

Khi Phương Nam chạy xe ra ngõ, đã thấy anh chàng ca sĩ kiên nhẫn ngồi trên xe chờ mình. Cô cười biết lỗi:

– Xin lỗi anh, không ngờ tôi lại dậy trễ.

Không để ý lắm lời cô, Minh Khang nhú mày nhìn chiếc Max:

– Em đi xe làm gì?

– Như vậy tiện hơn mà. - Cô cười tỉnh.

– Tiện cái gì, em vào cất xe đi. Đi chung một chiếc được rồi.

Cô cười:

– Đi chung phiền lắm, anh mặc tôi, mỗi người đi một xe tiện hơn.

Minh Khang cau mày:

– Đã nói là cắt xe đi mà. Sáng nay anh rảnh, em muốn đi đâu anh cũng đưa đi được, cần gì phải đi hai xe.

– Nhưng mà...

Giọng anh chàng đầy cương quyết:

– Không nhưng nhị gì hết, vào cắt xe đi.

Phương Nam ngần ngừ, sự tự chủ của cô bị mai một khi những ánh mắt tò mò của những người quanh đó nhìn họ. Cô chất lười rồi đành gật đầu:

– Thôi được, vậy để tôi trở vào. Anh đợi nhé.

Cô đảo xe chạy trở vào hẻm, Minh Khang không đứng đó đợi mà cũng đề máy chạy theo. Khi cô ngừng xe trước cửa nhà, anh chàng đã mau mắn tắt máy và đến bên xe cô:

– Em mở cửa đi, anh đẩy vào cho.

Phương Nam không kịp làm theo lời anh vì dì Sáu đã mở cửa chuẩn bị đi chợ. Thấy cô và anh chàng ca sĩ, dì trở mắt nhìn. Minh Khang gật đầu chào dì rồi tỉnh bơ đẩy xe vào khoảng sân hẹp.

Cười trừ trước ánh mắt hiếu kỳ của dì Sáu, cô khoác túi xách leo lên xe anh chàng. Chiếc xe chạy ra hẻm hứng thêm cả tá ánh mắt tò mò khác của những người hàng xóm tình cờ nhìn ra.

Xe ra đến đường, Phương Nam thở ra:

– Đi chung với anh cũng vui nhưng hơi phiền với những ánh mắt nhìn của thiên hạ, anh làm sao mà cứ tỉnh bơ, hay thật!

Minh Khang cười:

– Quen rồi. Em đừng e ngại quá.

Cô cầu nhàu:

– Nổi tiếng cũng chẳng hứng thú gì. Đi đâu cũng bị người ta nhìn ngó, mất cả tự nhiên.

Minh Khang chỉ cười, anh hắng giọng:

– Bây giờ mình đi đâu?

Phương Nam ngẩng lên trả lời bằng một câu thật thà:

– Anh nói rủ tôi đi ăn sáng mà. Sáng tôi dậy hơi sớm nhưng để dành bụng đợi anh, nên giờ đói bụng ghê lắm.

Minh Khang phì cười. Hôm qua cũng nghe cô than đói bụng, hôm nay cũng thế. Vậy mà khi vào tiệm, cô có ăn uống nhiều đâu, chỉ chút ít rồi lại bảo no.

– Ăn gì đây? - Anh quay nghiêng để hỏi.

Cô hân hoan:

– Buổi sáng thì tôi chọn nhé. Anh thích cơm tấm, hủ tiếu hay bánh ướt?

– Cơm tấm chỗ nào ngon? - Anh hỏi ngay.

Phương Nam khoe:

– Tôi biết một chỗ trên đường Cao Thắng, một chỗ trên đường Võ Văn Tần, chỗ nào cũng ngon hết.

Minh Khang gật rồi cho xe chạy đến tiệm cơm tấm trên đường Võ Văn Tần theo sự hướng dẫn của cô. Khi đã ngồi đối diện nhau và gọi hai đĩa cơm tấm sườn bì, anh nói:

– Ăn thử một chỗ trước, bữa khác ăn ở chỗ kia.

Phương Nam ngó anh thích chí:

– Còn muốn chở tôi đi ăn sáng nữa à? Anh cao hứng dữ.

Anh nhún vai:

– Sao lại không? Rủ em đi chung tất nhiên là vui hơn một mình.

Cô bấu môi:

– Anh thiếu gì bạn, còn khuya mới có chuyện đi một mình.

Anh tỉnh bơ gật đầu:

– Nói cũng đúng, nhưng mấy cô giọng thỏ thẻ nũng nịu nghe hoài chán lắm. Gặp cô nàng dễ chiều quạu và hay cãi cộ như em cũng vui.

Phương Nam trề môi:

– Nói cứ như mình cao giá lắm.

Minh Khang ghéch mặt:

– Không phải cao giá mà là vô giá.

Phương Nam quay lại vừa trề môi vừa đảo tròn làm mắt lé xệ như một cách cười nhạo.

Có lẽ chưa bao giờ bị nhạo báng kiểu này nên anh chàng ca sĩ há hốc mồm mất cả phút rồi cuối cùng đành... lắc đầu phản nản:

– Cô này thật nhiều trò. Nên nhớ em là con gái đấy nhé.

Phương Nam cười khi:

– Vậy thì đã sao. Hôm qua thì chính tôi thùy mị, hôm nay cũng nhai ba bài học cũ mèm này sao? Làm con gái không có quyền biểu lộ ý kiến à?

Anh nhăn mặt:

– Muốn biểu lộ ý kiến thì cũng nói bằng miệng được rồi, tự dưng làm lé mắt nữa. Kỳ khôi chưa.

Phương Nam tỉnh bơ:

– Có câu nói khiêm tốn của anh mới có kiểu phản đối của tôi chứ.

Miễn làm anh tất đài chịu thua, còn biểu hiện bằng cách nào thì có gì là quan trọng.

Minh Khang lừ mắt:

– Còn nói, mặt mũi cũng xinh xắn mà em lại làm xấu kiểu đó, nhìn dị

quá chừng. Sáng nay em mặc jean và chiếc áo thun này nhìn cũng hay hay, chưa kịp khen thì em đã tự bôi lem mình rồi.

Phương Nam cười ruồi:

– Đó là tật tính của tôi, anh có cho cả chục bài học cũng không dễ gì bỏ được đâu.

Và cô chột nheo mắt:

– À, mà tôi phát giác ra anh cũng hay cãi và bắt lỗi quá xá. Có khác gì tôi đâu. Nói nhường nhịn tôi mà nãy giờ cũng lèm bèm không dứt. Bộ ngày thường anh cũng vậy à?

Minh Khang ngẩn ra một giây rồi cũng phì cười:

– Ừ nhỉ, xưa nay tôi có cãi nhãi liên miên với ai kiểu này đâu, chỉ với em mới vậy thôi. Nhưng nói thật, cãi cọ với em cũng thấy vui vui, mặc dù cứ bị kê tủ đứng hoài. Ngộ ghê!

Phương Nam gật gù:

– Vậy à. Nếu vui thì mình cứ ký hiệp ước là bạn cãi với nhau dài dài. Nhưng mà xin anh cho phép giải lao mười phút nghen.

– Gì mà giải lao? - Anh hơi ngạc nhiên.

– Giải lao để tìm nước uống đã rồi cãi tiếp, nãy giờ tôi khát khô cả cổ.

Anh lắc đầu cười. Khi hai ly cà phê đá được mang ra đồng thời với hai đĩa cơm. Phương Nam uống một hơi cà phê đến nửa ly, cô thở phào:

– Đã khát ghê. Bây giờ thì đổ cái bao tử đang giận. Anh ăn thử xem, cơm ngon lắm, tôi không quảng cáo láo đâu.

Cô cầm dao nĩa với vẻ hăng hái. Nhìn cô, Minh Khang lắc đầu càu nhàu:

– Ăn thì thích bốc tay, uống cà phê thì làm một hơi muốn cạn ly,

chẳng hiểu vì sao mà anh lại thích em mới lạ.

Muỗng cơm đầu vừa vào miệng bị câu nói của anh làm Phương Nam muốn sặc. Cô nuốt trọng rồi ngẩng lên nhìn anh kinh ngạc:

– Anh vừa nói gì vậy?

Anh điềm tĩnh nhìn cô:

– Anh bảo anh thích em, có gì lạ đâu mà trố mắt ra vậy?

Cô ngớ ra rồi đỏ mặt:

– Đừng giỡn. Mới sáng sớm mà.

Minh Khang buồn cười:

– Sáng hay tối thì đã sao? Anh nói thật chứ bộ.

Mắt nhắm xuống đĩa cơm, cô cầm muỗng trộn cơm theo quán tính, miệng thì phản nản:

– Anh đừng đùa kiểu đó kỳ khôi quá, có để tôi ăn hết đĩa cơm không?

Anh cười thích thú khi phát hiện mặt mũi cô đang dần đỏ lựng:

– Thì em ăn đi, có ai chặn em lại đâu.

Phương Nam cảm môi. Không chặn nhưng lời nói vu vơ nửa đùa nửa thật của anh cũng đủ làm cô ăn hết nĩa nữa. Đĩa cơm ngon lành trước mặt phút chốc trở nên nhạt nhẽo quá chừng.

Cô ăn không được, trong khi đĩa cơm của Minh Khang lại hết sạch. Liếc nhìn vẻ thản nhiên của anh khi ăn, cô cảm thấy có chút gì đó như giận dỗi. Tự dưng buông một câu không đầu không đuôi để cô mất tự nhiên, còn anh thì lại cứ tỉnh bơ thưởng thức phần ăn sáng, cứ như người vừa nói cái lời nói đầy ngụ ý kia không phải là anh vậy. Vậy là sao?

Tiếng chuông điện thoại văng vẳng ngân lên vừa lúc Minh Khang buông muỗng nĩa xuống cái đĩa đã sạch nhẵn. Phương Nam còn ngờ

ngác vì tiếng reo kia thì anh phì cười nhắc cô bằng cách chỉ tay vào túi xách cô để bên cạnh.

Phương Nam sực nhớ, cô lọng cọng mở túi lấy máy trả lại cho anh.

Máy vừa đưa qua tay Minh Khang thì tiếng reo cũng ngưng.

– Xin lỗi, tôi quên không lấy ra sớm. – Phương Nam nói với vẻ áy náy.

Nhìn lướt qua màn hình trên máy, anh cười:

– Không sao đâu, chút nữa họ gọi lại thôi.

Cúp máy xong, với tay lấy ly nước, Minh Khang nói lảng:

– Em quảng cáo hay thật đó. Cơm ở đây ngon ghê.

Chợt thấy đĩa cơm của cô hầu như còn nguyên, anh trở mắt nhìn, cô ngượng ngập giải thích:

– Tự dưng no ngang, nên ăn không được nhiều.

– Vậy à!

Anh còn định nói gì đó thì tiếng reo điện thoại lại nổi lên. Phương Nam nhấp máy ngậm cà phê đã loãng, mơ hồ nghe anh hẹn ai đó vào buổi tối. Tâm trí cô chợt nghĩ đến cô gái giọng nói hơi nhanh và cái tên Loan hiện lên trên máy tối qua.

Trở ra xe, Minh Khang không hỏi cô muốn đi đâu tiếp theo, và Phương Nam cũng im lặng ngồi phía sau, mặc cho anh cứ thông dong chạy đến hai ba vòng khu trung tâm thành phố và rong xe ra tận vòng xoay Hàng Xanh.

Cho đến khi cô sực tỉnh kêu lên, anh mới ngừng xe. Phương Nam nhảy xuống xe mà không biết mình nên nổi giận hay làm gì trước anh. Cô ngơ ngác nhìn quanh:

– Anh chở tôi đến đây làm gì? Đây là khu Thanh Đa mà?

Chăm chú nhìn cô, anh buông giọng:

– Anh cũng không biết, chạy bừa thôi.

Lảng tránh ánh mắt anh, cô chép miệng:

– Tự dưng lại ra đây làm gì? Sáng nay anh nhiều trò thật.

Minh Khang hơi cau mày:

– Gì mà nhiều trò. Em không chịu chỉ đường cho anh biết là tới phòng Lab nào, đi đâu tiếp thì làm sao anh chở em đi đây.

Phượng Nam phát ngượng với lý do quá chính đáng của anh, cô dậm nói ngang:

– Tại anh không hỏi mà.

Minh Khang hừ nhẹ:

– Hỏi cái gì, tự nhiên trong quán ra, em im ru không cười không nói, ai mà biết em đang quạu hay nghĩ gì.

Anh liếc nhìn cô rồi hắng giọng:

– Câu nói của anh hồi nãy làm em không vui à?

– Đâu... có. - Phượng Nam ngượng ngùng lắc đầu.

Anh chất lưỡi:

– Mặc dù câu hỏi nãy là thật, nhưng anh cũng không muốn vì vậy mà làm em mất đi cái tính vui vẻ, tự tin của mình đâu nhé.

Cô lúng túng quay đi:

– Không có gì đâu, tôi lo ra chút thôi.

Tiếng chuông điện thoại của anh giắt ở túi áo lại reo từng hồi ngắn.

Anh nghe điện thoại với vẻ mặt càng lúc càng nhăn nhó. Phượng Nam khẽ liếc qua anh rồi cắn môi ngấm nghĩ.

Khi anh dứt cuộc điện đàm, cô hắng giọng:

– Tôi biết anh bận lắm, vậy nếu không tiện, anh cứ để tôi ở đây được rồi, anh gặp bạn anh đi.

Vỗ nhẹ lên tóc cô, Minh Khang cười:

– Thông cảm cho anh dữ hả, nhưng anh đã nói là sẽ chở em tới phòng Lab nào đó của bạn em mà.

Cô cười nhẹ:

– Nhưng giờ anh bận đột xuất rồi, đúng không?

Anh ngần ngừ rồi chắc lười:

– Đừng lo, anh sẽ đưa em đến chơi, có điều anh có việc đột xuất thật, nên chút em gọi xe về được không?

Cô gật đầu:

– Được mà, cảm ơn anh đã đưa tôi đi.

Minh Khang cười:

– Gì khách sáo vậy, giờ đã chịu cho anh biết phòng Lab đó ở đâu chưa?

Phương Nam lí nhí nói ra con đường, anh nổ máy chạy tiếp ngay. Khi đã dừng trước cửa tiệm của Hải, Phương Nam vừa xuống xe, không hiểu nghĩ sao anh lại níu tay cô lại:

– Anh quên hỏi em tối nay em rảnh không?

– Tối nay? - Phương Nam ngập ngừng.

– Trễ một chút, khoảng mười giờ.

Cô hoang mang nhìn anh:

– Có chuyện gì?

– Muốn rủ em đi chung đến một chỗ, rảnh chứ?

Cô buột miệng:

– Anh đến đón tôi à?

Khang gật:

– Tất nhiên rồi. Em chuẩn bị nhé, mười giờ anh lại đón.

Coi như đã có sự đồng ý của cô, trước khi quay đầu xe chạy đi, anh còn cười nói với lại:

– Nhớ diện đẹp đẹp đó. Như bây giờ vậy.

Phương Nam đứng ngẩn nhìn theo xe anh cho đến khi khuất trong dòng xe cộ. Khi cô đẩy cửa phòng kính vào trong, Hải ngồi bên máy rọi nói trống không:

– Nhìn thấy rồi nhé.

– Anh nói thấy gì?

Hải cười khùng khục:

– Mắt anh ngồi bên máy từ sáng sớm thật nhưng nhìn ra ngoài không bị loá mắt đâu. Hôm nay em kiếm được một tài xế bảnh thật. Thấy Phương Nam im lặng không nói, Hải xoay ghế lại nhìn chòng chọc vào cô:

– Sao đó?

– Anh nói gì đây? - Cô lấy giọng dửng dưng.

Hải trợn mắt:

– Còn hỏi? Nhỏ này làm anh ngạc nhiên hết biết luôn. Mới hôm trước còn gườm gườm nhau mà giờ quen thân với gã ca sĩ đó dữ vậy? Đi chung xe, rồi còn dùng dằng hẹn hò gì thêm nữa. Bộ em với hắn...

Phương Nam chặn lời anh bằng ánh mắt lườm có đuôi của mình:

– Anh muốn nói gì đây? Em với anh ta thì có gì?

Hải cười khì:

– Có gì hay không thì ai mà biết. Nhắc em trước, gã này nhiều bồ lắm đó.

– Vậy thì sao? - Cô làm tỉnh hỏi lại.

Hải ngẩn ra:

– Trời, không ngán à?

– Ngán gì đâu, em với anh Khang là bạn bè thôi mà.

Giọng Hải đầy nghi ngờ:

– Bạn bè? Phải vậy không đó?

Lục túi xách lấy ra xấp phim đã soạn sẵn từ sáng sớm, cô cũng lơ ngơ không hiểu câu nói của mình có thật sự khách quan và chính xác không.

Minh Khang, cô bắt đầu cảm thấy mến cái tên này, nhưng không hiểu anh đối với cô như thế nào nữa. Cô chợt nhớ đến câu nói vẫn vợ của anh rồi tự dưng thấy mình lại ngượng ngập một cách kỳ dị. Anh ta có ý gì khi nói vậy nhỉ?

Và còn tối nay? Qua điện thoại anh đã hẹn với ai đó tối nay, vậy sao còn hẹn cô?

Quán là một chiếc tàu cặp sát bên sông Bạch Đằng. Dưới nhà có quầy Bar với ban nhạc nhỏ trong góc. Khách đã khá đông vào cái giờ dần về đêm này.

Đưa Phương Nam vào trong, Minh Khang nói:

– Tầng trên hình như có mấy bàn bida, em biết chơi không?

Cô cười lắc đầu, nheo mắt nhìn một lượt quán. Anh lại hỏi:

– Thích ngồi ở đâu?

Tiếng nhạc làm không khí có vẻ ấm cúng. Phương Nam ậm ừ:

– Cũng không biết, đây là chỗ của anh thì tùy ý anh đi.

– Anh cũng mới tới lần đầu thôi, có biết gì hơn em đâu.

Phương Nam ngạc nhiên:

– Vậy sao anh nhất định hẹn và đưa tôi đến đây giờ này? Làm tôi tưởng anh hay lại đây?

Minh Khang giải thích vắn tắt:

– Quán này thằng bạn mới sang lại, nó báo hôm nay khai trương, anh ghé qua ủng hộ thôi. Hẹn em giờ này vì anh bận hát mà.

Phương Nam vỡ lẽ, cô đưa mắt nhìn quanh, ánh sáng le lói của

những ngọn đèn màu đường như không đủ chiếu sáng những gương mặt, chỉ chiếu sáng được những ly rượu bằng pha lê óng ánh mà thôi.

– Trong góc kia nhé? - Minh Khang chỉ tay vào một bàn khuất sau cầu thang - Cho đỡ ồn ào.

– Dạ cũng được. Nhưng còn bạn anh?

Hất mặt về phía quầy bar, anh cười:

– Nó đằng kia, đang đông khách, chút về anh ghé lại chào một tiếng là được rồi.

Theo anh đến cái bàn nhỏ, Phương Nam tủm tỉm cười. Minh Khang tinh ý hỏi ngay:

– Cười gì vậy?

– Tôi nhớ lại vài lời đồn về anh.

Minh Khang hơi khựng lại. Im lặng một chút rồi anh hỏi:

– Họ đồn thế nào?

Không để ý đến vẻ mặt anh, Phương Nam ngồi xuống ghế và vui vẻ nói:

– Đó là những người cùng ngành với tôi, họ cho là anh có biệt tài trốn rất kỹ thợ ảnh. Tôi đi chung với anh, toàn thấy anh ngồi trong góc tối không.

Người phục vụ với bộ đồng phục xanh đến bàn, Minh Khang nhìn cô:

– Em uống gì? Cocktail?

Phương Nam xua tay:

– Máy thứ rượu pha tôi chưa uống qua, cho tôi ly bia cũng được rồi.

Minh Khang cười:

– Bia hoài, em uống đâu có nhiều đâu, lúc nào cũng thích bia làm anh cũng tưởng gặp lưu linh thứ thiệt. Uống Cocktail đi, thằng bạn

anh là dân Bartender có bằng cấp, hần pha khá lắm, thử nhé.

Cô nhìn anh:

– Uống không quen rủi say làm sao?

– Có anh đưa em về mà, sợ gì.

Phương Nam cười ngượng ngịu để yên cho anh chọn cho mình ly rượu pha. Người phục vụ quay đi, anh ngẩng lên và cười:

– Nãy giờ nhìn anh lạ quá, có gì vậy?

Phương Nam vội lắc đầu. Chẳng lẽ nói với anh rằng trong ánh đèn chiếu nghiêng, gương mặt anh trông thật hấp dẫn và nam tính với những đường nét hơi góc cạnh. Cô có thể tự bào chữa rằng mình nhận xét bằng con mắt nghệ thuật của một thợ nhiếp ảnh, nhưng biết anh có tin sự khách quan đó không.

Hai ly Cooktail khác nhau đã được đem ra. Cô ngấm chất nước màu xanh biếc của mình rồi thăm so với cái ly có màu vàng nhạt của anh.

– Cái gì vậy?

Bật quẹt đốt một điếu thuốc, Khang đáp:

– Ly em à? Đó là một loại rượu pha nhẹ dành cho phái nữ, người ta gọi là Blue Hawaiian, thấy nhiều như vậy chứ nhẹ lắm.

– Còn ly của anh?

– Mạnh hơn một chút, Brandy pha với rượu mùi và một chút nước chanh.

Cô tò mò:

– Anh có vẽ rành mấy thứ Cooktail này dữ.

Anh cười:

– Anh có vài người bạn mở quán rượu, cứ đi ủng hộ cho bạn bè riết rồi cũng biết chút chút.

Anh hất hàm về phía cô:

– Còn em? Có người bạn nào mở quán nhậu không mà em cũng thích uống bia quá vậy?

Phương Nam lườm anh:

– Vậy mà cũng móc méo được. Tôi uống bia được vì thỉnh thoảng ba tôi và mấy người học trò cũ của ba tôi họp mặt, dân nhiếp ảnh có gì vui hay cao hứng bày tiệc cụng ly lắm.

– Và ba em cho em tham dự à?

Cô cười gật đầu:

– Từ khoảng hai năm nay thôi, hồi còn đi học dù đã chụp ảnh có tiền, nhưng ba tôi vẫn còn khó khăn lắm. Dạo gần đây mới cho tham gia chút chút.

– Mẹ em không có ý kiến gì à?

Phương Nam so vai:

– Mẹ tôi mất từ hồi tôi còn bé xíu, chỉ có ba thôi.

Minh Khang nhìn cô, giọng anh dịu lại:

– Xin lỗi em.

Cô cười:

– Có phải lỗi anh đâu mà xin lỗi. Không có mẹ lâu quá rồi nên tôi... dần quên mất cảm giác mát mát và đau buồn.

Anh im lặng giây lát rồi nâng ly lên và nói:

– Thôi đừng nói chuyện không vui nữa, mình uống thử đi thử tay nghề thằng bạn anh.

Đã cầm ly lên, Phương Nam chợt khựng lại nhìn anh:

– Khoan uống đã, anh không nói gì sao?

– Nói gì? - Minh Khang ngạc nhiên.

– Thì nói lời chúc tụng gì đó. Hôm bữa cụng ly anh nói hay lắm, hôm nay không có gì để nói à?

Anh mỉm cười hiểu ra, ngẫm nghĩ một chút rồi anh hắng giọng:

– Ủ ờ nhỉ, anh quên mất, vậy thì... chúc cho những bà mẹ dù có rời đi nhưng tình thương vẫn luôn còn, vẫn luôn âm thầm nâng đỡ bước chân những đứa con của mình trên đường đời.

Phương Nam ngẩn ra khi anh chạm nhẹ ly vào ly mình. Cô theo quán tính cũng nhấp một ngụm.

Chát nước vừa ngọt vừa lạnh trôi qua cổ mang theo chút men nồng của rượu và hương thơm của trái cây làm cô thấy như tỉnh táo hơn.

Cô nhìn anh rồi không nén được, cô hỏi:

– Anh vừa nói những bà mẹ, vậy anh...

Minh Khang khẽ gật đầu:

– Anh cũng như em, mẹ ruột anh cũng mất năm anh lên tám. Ba anh có gia đình khác khi anh vào trung học.

Cô im lặng. Tám tuổi, chắc anh còn giữ được một chút hình ảnh của mẹ mình trong ký ức. Không như cô, chỉ biết về mẹ qua lời dì Sáu, qua những tấm ảnh trắng đen của ba.

Mẹ trong Album ảnh của ba rất đẹp, rất hiền từ. Đối với ba, cô cố gắng tỏ ra kiên cường và mạnh mẽ, nhưng khi chỉ còn một mình, nhiều đêm cô mơ về một hình bóng dịu dàng nào đó rất xa, và luôn ước muốn được một lần nhìn mẹ bằng xương bằng thịt, để thoả niềm khao khát của mình.

– Em đang nghĩ gì vậy? - Minh Khang nhẹ nhàng hỏi.

Cô nhìn anh rồi buột miệng:

– Dù em có ba bên cạnh, nhưng cũng ghen tị với anh một chút.

– Về mẹ anh à? - Anh mỉm cười.

Cô cũng cười dù cảm xúc dâng tràn trong lòng. Anh có vẻ hiểu cô rất nhiều, hiểu cả những gì cô chưa nói ra.

Khánh Vân

Một Câu Chuyện Tình

Tập 2

– Tôi đang nghĩ anh còn có thể biết được mặt mẹ mình, còn nhớ được cảm giác được yêu thương trong vòng tay mẹ.

Cô nói với vẻ băng khuâng:

– Tôi không có mẹ từ nhỏ, nên phải tự tập cho mình sự cứng cỏi như ba. Anh từng bảo tôi không được thùy mị, tôi nghĩ cũng đúng. Khó có thể dịu dàng nổi khi cuộc sống mình thiếu sự chăm sóc của mẹ.

Anh vươn tay vỗ nhẹ gò má cô:

– Cô gái nào cũng ẩn chứa sự dịu dàng trong tính cách. Chưa đúng lúc thì chưa thể hiện thôi. Em là cô gái vững vàng lắm. Hãy tin là dù không còn nhưng mẹ của em vẫn luôn quanh đây, luôn dõi bước theo em.

Cô nhìn anh và khẽ gật đầu. Cử chỉ của anh làm cô có cảm giác ấm áp, cô hít một hơi thật dài và cười:

– Nam và anh quen nhau bao lâu nhỉ?

– Nếu tính từ lần gặp qua vụ xung đột ở xa lộ thì đã gần hai tháng.

Cô chất lưỡi:

– Nhưng tính từ hôm bắt tay dàn hòa và nói chuyện bình thường thì chỉ vài ngày.

Anh nheo mắt:

– Ủ, vài ngày thôi nhưng khá hợp và hiểu nhau đó chứ, phải không?

Chống tay lên bàn, cô nhếch môi cười:

– Mới vài ngày thôi mà, đồng ý là có nhiều điểm tương đồng và hiểu nhau thật, nhưng vài ngày cũng chưa đủ để nhận xét thì phải.

– Vậy em quen anh chàng kia bao lâu?

– Anh hỏi ai kia? – Cô ngạc nhiên nhìn anh.

– Anh chàng chú rể hôm Chủ nhật đó. Em quen biết và kết bạn với anh ta trong bao lâu?

Gương mặt cô chợt kém tươi:

– Anh hỏi làm gì?

– Để thử cho em một bảng so sánh.

– So sánh ảnh với anh à? – Cô liếc Khang bằng ánh mắt sắc.

– Ủ.

– Để làm gì?

Anh cười:

– Thì hỏi để đùa chơi thôi, em không thích cách đùa này à?

Phương Nam khựng lại rồi im lặng. Cô cũng cảm thấy giọng nói mình có gì đó không được tự chủ lắm. Chuyện tự dưng anh tự so sánh mình với Thức làm cô thấy bỡ ngỡ.

– Sao nín thinh vậy?

Cô cười hơi ngượng:

– Thì tại... cũng không biết nói gì tiếp.

Hóp một hóp rượu trong ly, Khang cười nói:

– Không thích nói về anh chàng chú rể hôm trước thì nói về em đi.

Nhà em có bao nhiêu người, em có anh chị em gì không mà nhà có vẻ vắng quá vậy?

Phương Nam lắc đầu:

- Tôi có một mình thôi, đưa con duy nhất của ba tôi.
- Vậy chắc được cưng dữ.

Cô cười, nét vô tư lại trở về:

- Phải vậy rồi, tuy cầu tự là con trai, nhưng khi tôi ra đời, ba mẹ cũng cưng lắm. Kể anh nghe nhé, hồi nhỏ tôi có lần bị bán vô chùa nữa đó.

Khang tròn mắt:

- Bán vô chùa là sao?
- Anh không biết à? Tức là đem tôi làm lễ cho Phật Bà đó mà. Không phải cho thật, là cái lễ thôi, người ta đặt thêm cho tôi một cái tên khác rồi cứ gọi cái tên đó để tránh những khó khăn, bệnh tật.

Minh Khang gật gù:

- Là vậy à, nhà em cũng dị đoan dữ hả.

Cô cười:

- Nhà ai hiếm con cũng dị đoan thôi, còn nhà anh thì sao?

Minh Khang lắc đầu:

- Nhà anh đạo công giáo nên không có chuyện này.
- Vậy anh có mấy anh chị em? Có ai tuổi cỡ tôi không?

Anh nhìn cô:

- Cỡ em là bao nhiêu?
- Hai mươi – Cách nhìn của anh làm cô đáp lại với chút ngượng ngịu – Năm nay tôi hai mươi chẵn, ngó già hơn tuổi một chút phải không?
- Không già nhưng... dữ hơn tuổi thì có đó.

Phương Nam tròn mắt:

- Anh nói cái gì mà dữ với hiền ở đây?

Minh Khang cười cười:

– Thì là tính em đó. Nhìn bên ngoài thì em chừng mười chín hai mươi thật, nhưng tính tình lại ương ngạnh, bản lĩnh, khi gây cãi cũng lý lẽ không thua gì ai.

Trái với đề phòng của anh, cô không hề giận mà còn cười khi:

– Tại tôi có thâm niên kinh nghiệm về tranh cãi mà. Ba tôi có nói cãi nhiều mau lớn, mau hiểu đời cũng tốt miễn là đừng hỗn hào với người lớn tuổi hơn mình, còn thì không hài lòng chỗ nào cũng có quyền cãi lý được hết.

– Vậy có khi nào em tranh cãi với ba mình không?

– Sao lại không, ba chịu vậy mà, người đúng lý thì thắng, thua thì nhận lỗi vậy mới dân chủ.

Cô háng giọng:

– Kể anh nghe chuyện này nghe. Lần đó tôi mới học kỹ thuật phòng tối để tráng rọi ảnh thủ công, ba tôi đang mệt nên nhắc chừng sai, tôi cũng ừ ào làm theo, cuối cùng hư cả mớ hình hai cha con tốn công vào rầy bấp chup. Ba tôi tiếc, la tôi quá trời. Ba tôi nói là người phải tận dụng cái đầu, nếu cứ đổ thừa ba chỉ ầu thì làm sao tự mình làm nên chuyện được. Từ đó tôi tập quyết định và làm theo ý mình, nhiều khi làm biếng muốn đầu óc mình nghỉ ngơi cũng không được.

– Lúc đó em mấy tuổi?

– Khoảng mười lăm mười sáu.

Minh Khang trở mặt:

– Mười sáu mà học kỹ thuật phòng tối rồi còn đi vô ruộng rầy săn ảnh nghệ thuật nữa à? Sao em hay vậy?

Phượng Nam nhún vai:

– Có gì hay đâu. Nghề ảnh là nghề của ba mà, ba tôi có mình tôi,

không truyền nghề thì còn trông vào ai nữa. Vả lại đi săn ảnh với ba và mấy anh chị lớn vui lắm, vui như đi cắm trại vậy. Lúc đầu bộ đồ máy ảnh nặng tay tôi cầm vác không muốn nổi, nhưng bây giờ quen rồi, tôi cũng lớn nên khỏe hơn.

Cô liếc nhìn anh rồi mỉm cười:

– Điều tra về tôi nhiều đó đủ chưa? Sao không đổi đề tài nói qua anh đi, hôm nay anh hát ít vậy, mới mười giờ đã nghỉ rồi?

– Anh đổi show cuối với một đồng nghiệp.

– Anh thường hát ở đâu vậy? – Cô buột miệng.

Minh Khang chú ý nhìn cô:

– Hỏi câu đó nghĩa là em chưa bao giờ đi coi anh hát, phải không?

Bị lộ tẩy, Phương Nam gãi ót cười trừ:

– Xin lỗi vậy. Tôi lạc hậu lắm, ít khi đi xem ca nhạc.

– Vậy còn băng đĩa?

Phương Nam thú nhận:

– Thỉnh thoảng thôi, nhưng hình như... chưa nghe qua giọng anh.

Thấy bộ mặt phật ý của Minh Khang, cô vội giải thích:

– Nhưng tôi biết anh khá nổi tiếng. Tại anh thường hát nhạc trầm buồn, tôi thì thích nghe những bài vui hơn.

– Vui là điệu nào? Pop, Rock, Rap hay Techno?

Phương Nam xua tay:

– Ấy! Tôi không biết cái gì gọi là Pop, Rock cả. Miễn cái gì nhộn nhộn cho vui vui, không ồn ào quá là tôi thích.

– Vậy bài nào em thích nhất?

Cô đáp ngay:

– Bài Ly Rượu Mừng.

– Ly Rượu Mừng của nhạc sĩ La Hối đó à?

Phương Nam nghếch mặt:

– Nói thật với anh về nhạc sĩ lẫn ca sĩ tôi đều dở ẹc, tôi chẳng biết ông La Hối là ông nào, chỉ biết bài đó xưa lắm rồi. Ba và tôi đều thích. Mỗi lần nhà có tiệc mấy anh chị học trò cũ của ba tôi tụ hội về hay cụng ly hát đi hát lại bài này và bài Gió lên rồi căng buồm cho khoái . Uống bia thôi, nhưng hát Ly Rượu Mừng hoặc bài Gió lên rồi gì đó thấy cũng hợp vô cùng.

Minh Khang tủm tỉm cười. Anh ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Thích anh hát một bài tặng em không?
- Hát tặng? Bài Ly Rượu Mừng à? - Phương Nam tròn mắt.
- Không, Ly Rượu Mừng tôi không thuộc lắm.
- Vậy là bài Gió Lên Rồi?

Minh Khang lườm cô:

- Bộ từ điển âm nhạc của em chỉ vền vẹn có hai bài thật à? Tôi hát tặng bài khác có được không?
- Ồ được, được chứ – Cô gật đầu lia lịa, nhưng sau đó lại nheo mắt cười hì hì. – Tuy hơi phô trương một chút nhưng được ca sĩ Bắc Đẩu hát tặng riêng cho mình một bài thì cũng hay hay, phải không?

Minh Khang chỉ còn nước thở hắt ra và... cười trừ.

Phước cận có ở đây chắc phải trợn mắt cho là anh điên mất thôi.

Show diễn mấy triệu bạc thì bỏ dở mà chui vào quán này hát giúp vui cho một cô nàng xinh xắn nhưng cứ cà kê đủ thứ và cười nói tía lịa này. Khó tin quá đi mất.

Anh chưa say, anh tự biết điều đó, anh chỉ đang lây cái tính bốc đồng tùy hứng của cô bạn mới quen mà thôi. Được cái cô nhỏ có tính từng tưng khá giống và hợp với anh.

- Anh nói hát mà sao không nhúc nhích?

Minh Khang hừ nhẹ:

- Không phải chùa đâu, cô nương. Hát có điều kiện nho nhỏ đó.
- Điều kiện? Điều kiện gì? – Cô hỏi với chút hồi hộp chẳng biết từ đâu.

Anh cười:

- Hồi nãy em có nói nhà đem bán em vô chùa rồi đặt tên giả gì đó, nói thử xem đó là tên gì vậy? Khó nghe lắm không?

Cô hơi ngớ ngàng nhưng cũng đáp:

- Tên không khó nghe lắm nhưng hơi con nít. Giờ tôi lớn rồi đâu ai gọi nữa.
- Nhưng là tên gì?

Cô nhìn kỹ anh:

- Điều kiện nhỏ gì đó của anh đó à? Chỉ có... vậy thôi?
- Ừ, không dám cho anh biết hay sao?

Phương Nam khịt mũi ngao ngán:

- Cho biết thì cho biết, có gì ghê gớm lắm đâu.
- Vậy là tên gì? – Giọng anh đầy háo hức.

Cô thở ra:

- Là... Mèo Con được chưa?
- Mèo Con?
- Minh Khang trợn mắt rồi chột ôm bụng cười sặc sụa.
- Có gì mà anh vui dữ vậy? – Cô lờm anh.

Anh cười hì hì:

- Đừng giận, cái tên dễ thương đó chứ, gọi nhớ đến chương trình thế giới loài vật của Đài Truyền Hình.

Thấy cô hít hơi như sắp nổ ra tràng cãi cọ, Minh Khang xua tay:

- À, tên gọi ở nhà thì em cho biết rồi, đến phiên anh hát phải không?

Anh vừa đứng lên, Phương Nam đã nói với:

– Lựa bài đừng rên lắm nhé, tôi đang vui vẻ đó.

Y như một diễn viên vợ-đét bị bắt đóng vai phụ, anh nhăn nhó:

– Biết, đừng làm anh mất hứng có được không.

Sân khấu chỉ là cái bục nhỏ trong góc. Mượn của người nhạc công cây guitar, anh tự đệm và hát một bài, lời ca cũng ngộ nghĩnh, vui nhộn như nhạc vậy:

Trộm một áng mây

Được một hồn thơ

Trộm một đóa hoa

Được một cơn mơ

Trộm một sóng mắt

Được sự tình cờ

Trộm một nụ hôn

Thành kẻ ngu ngơ

Tình yêu gõ cửa

Ta bỗng dại khờ

Ai hay hạnh phúc

Đến nhẹ như mơ

Phương Nam ngồi nghe mà muốn nín thở. Anh chỉ hát qua một lần.

Tiếng đàn dứt, tràng vỗ tay nổ ra khắp quán làm cô sực tỉnh cơn ngơ ngẩn của mình.

Trời ạ! Giọng anh hơi trầm, dí dỏm với lời thơ ý nhạc sao mà hay quá. Chưa bao giờ nghe một bài hát hay và dễ thương đến như vậy, và cũng chưa bao giờ cô lại nghĩ anh hát hay như vậy.

Minh Khang đã trở lại chỗ ngồi đối diện, anh cười với cô:

– Sao?

Cô thở ra:

– Không biết phải khen anh ra sao. Anh hát hay quá.

Thấy vẻ mặt anh bắt đầu nghinh ngang y như lần gặp đầu tiên, cô không quên móc nhẹ:

– Nói thật nhé, trước đây tôi cứ nghĩ anh nổi tiếng phần lớn là nhờ ngoại hình và phong cách hay hay là lạ của anh, giờ mới biết anh có tài thật đó chứ.

Anh hứ một cái biểu lộ sự bất bình:

– Khen mà như chê vậy cô Mèo. Biết cô hà tiện lời khen như vậy tôi thà gọi thêm ly Cocktail khác uống còn hơn lên hát tặng cô.

Phương Nam bấu môi:

– Tôi nhận xét khách quan thôi chứ bộ. Nhìn nhận rằng giọng anh hay còn chưa vừa lòng à? Nhưng cần phải nói thêm, nghe hay là nhờ bài hát nữa, bài hay quá chừng, nhạc thì vui tươi, lời lại dễ thương.

Minh Khang tủm tỉm:

– Cảm ơn lời khen khách quan của em đó Mèo Con. Đó là bài hát của anh viết.

Phương Nam chưng hửng nhìn vẻ thích chí của anh:

– Anh viết? Đừng dỏm. Anh là ca sĩ mà, đâu nghe anh làm nhạc sĩ bao giờ?

Anh khịt mũi:

– Tự ái ghê. Bộ ca sĩ không biết viết nhạc à? Cho em biết tôi tốt nghiệp khoa sáng tác trước cả khi nổi tiếng với nghề ca sĩ nữa. Đây là bài mới nhất của tôi đó cô nương.

Nhìn kỹ anh, Phương Nam đành phải tin rằng đó là sự thật, cô vót vát:

– Là anh phổ nhạc chứ gì. Thật ra... chắc nhờ bài thơ hay.

Anh lại khoái chí cười to hơn:

– Cám ơn luôn nghe Mèo Con. Em khen tặng hào phóng ghê. Ý thơ đó cũng của anh luôn.

Chồm tới búng khế vào chóp mũi cô, anh đắc ý:

– Trời ạ! Có em, anh mới biết mình quả thật tài năng kiệt xuất. Biết làm thơ nè nhé, biết làm nhạc nữa, đã vậy còn hát hay, đẹp trai, tán tỉnh giỏi. Mười một điểm trên mười, phải không?

Cô đã định chĩnh cái búng mũi quá tự nhiên của anh, nhưng vẻ huênh hoang cố ý như tấu hài kia làm Phương Nam không muốn cũng phải phì cười. Cô đành lắc đầu chịu thua:

– Sợ anh luôn. Đừng nghinh mặt trêu tôi nữa, bao nhiêu người đang nhìn anh ái mộ kia.

Anh quay lại cười:

– Quan trọng là trong đám người đó có cô nào đẹp không thôi, chứ bao nhiêu người nhìn thì là chuyện bình thường.

Chợt Minh Khang suyt nhỏ cô, khi cô ngẩng lên, anh nói:

– Chà, vừa nói đã ứng nghiệm rồi.

– Cái gì mà ứng nghiệm? - Phương Nam ngạc nhiên.

– Thấy hai cô bé áo đỏ ngồi bên quầy không?

– Thấy, thì sao? Người quen à?

– Không quen nhưng sắp quen. Cô mặc chiếc áo hờ rón đẹp ghê hén. Cho anh năm phút nhé.

Thấy anh như dợm đứng dậy, cô ngạc nhiên:

– Anh đi đâu vậy?

– Thì tới đó. Em chờ anh chút, năm phút là đủ rồi.

– Anh... định làm gì? - Phương Nam cau mày.

Anh cười:

– Làm quen thôi chứ có làm gì phạm pháp đâu. Sẵn anh kêu luôn hai ly khác cho mình.

Nói chưa dứt câu anh đã đứng dậy rồi. Trợn mắt nhìn anh như nhìn một kẻ từ hành tinh xa xôi vừa đến, Phương Nam kêu lên:

– Anh Khang!

Minh Khang quay lại và ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt bùng bùng của cô:

– Ủa, em sao vậy?

Cô phản ứng ngay:

– Anh có sao thì đúng hơn.

Minh Khang vội ngồi trở lại chỗ:

– Chuyện gì vậy Mèo Con?

– Đừng gọi tôi là Mèo Con. Cái tên đó không ai còn gọi nữa.

Anh có vẻ kinh ngạc với câu nói xẵng của cô. Ngẫm nghĩ một chút rồi anh hắng giọng ôn tồn:

– Nói thử nghe xem chuyện gì làm em bực?

Cô ầm ức:

– Anh rủ tôi vào đây, rồi bây giờ đòi bỏ tôi ngồi một mình, còn không cho tôi bực nữa sao?

– Nhưng anh đâu có bỏ mặc em. Anh đi năm phút thôi mà.

– Năm mươi phút gì cũng vậy. Nếu anh muốn làm quen hay tán tỉnh với ai, anh đừng rủ tôi theo làm gì. Nếu đã rủ tôi đi chung, ít nhất cũng phải tôn trọng tôi một chút chứ.

Minh Khang khựng lại, anh nhìn cô rồi chắt lưỡi:

– Em khó tính ghê, thôi được, không đi thì không đi.

Phương Nam chợt thấy không khí trong quán trở nên ngột ngạt quá

chừng, cô như không hiểu ý tứ anh, không hiểu anh đang chất chứa những gì trong đầu. Cô dụ giọng:

– Anh muốn tán hai cô gái đó thật à?

Anh cười:

– Thấy dễ nhìn nên định tán chơi thôi. Thôi bỏ đi. Giờ hết hứng rồi.

Cô cắn nhẹ môi:

– Anh làm vậy để làm gì?

Anh nhún vai:

– Giọng em chua nè. Không thích à? Không thích thì chuyển đề tài đi.

– Không cần chuyển đề tài. Tôi đang thắc mắc.

– Thắc mắc gì?

Cô cắn môi, rồi tính thẳng thắn làm cô buột miệng:

– Anh nói anh... thích tôi, hồi sáng tôi đã có nghe một lần rồi.

Anh nhìn cô:

– Ờ, vậy thì sao?

– Bộ lúc đó anh nói đùa hay sao mà giờ ngáp nghé tán tỉnh cô gái khác? Là sao? Anh thích tôi hay không thích?

– Thích chứ. Anh đâu có đùa với em. Không thích sao anh hứng chí rủ em đi chơi chung hai ba ngày nay? Anh thích tính vui vẻ, tự tin và có hơi ngang bướng của em.

Anh chất lưỡi:

– Hôm đầu tiên thấy em, anh có cảm giác em ngồ ngộ, dễ thương, anh thích từ bữa đó rồi, có điều hôm đó em đang xù lông với tụi anh nên không kết bạn được. Không ngờ mình cũng hợp nhau, mới mấy bữa đã thân. Bị mấy cô bồ lằng nhằng cũng mệt quá chừng, thỉnh thoảng kéo em đi chơi đấu láo kiểu này cũng vui.

Phương Nam thờ người với những lời của anh. Thấy cô im lặng, anh chột nhìn cô chăm chú rồi khẽ hỏi:

– Gì vậy? Đừng nói với anh là... em đang cảm nhận mình yêu anh nhé.

Cô giật mình:

– Anh... nói gì vậy? Tôi... đâu có điên.

Minh Khang nheo mắt như muốn nhìn tận tâm trí cô:

– Không vậy thì tốt.

– Tốt cho ai? – Cô hỏi xong lại nhận ra mình lỡ lời.

Không trả lời cô, anh lại cười cười:

– Ly Blue Hawaiian đó ngon không mà thấy em cầm ly nhấp hết hai phần ba rồi. Hình như em càng nhấp càng nóng tính thì phải.

Cô mím môi lặng thinh. Không biết anh nói có đúng không. Chát rượu ẩn chứa ngầm trong ly Cocktail xem ra tưởng nhẹ mà không nhẹ. Có lẽ bây giờ cô đã hơi xăng giọng một chút khi nói chuyện với anh chàng?

Phương Nam hắng nhỏ giọng và nói như phân trần:

– Tôi không quen uống rượu.

Minh Khang cười:

– Anh biết. Thấy gò má em đổi màu hồng là biết rồi. Lạ thật, em uống bia thì vui cười hơn hở, huyền thuyên nói chuyện, uống rượu thì hay quạu hơn, này giờ ngắn gọn từng câu.

Cô cười gượng:

– Chắc tại em sợ mình say.

– Đã nói say có anh đưa về nhà. Bộ ngại cả với anh à?

Phương Nam nhướng mày lặng thinh. Anh lạ thật, khi giữ khoảng cách, khi lại thân tình. Thật khó mà biết được anh thực sự đang nghĩ

gì về cô.

Không phải là tình yêu. Phải, lời anh nói xem chừng đã rõ ràng rồi đó thôi, không phải là yêu, anh chỉ thích cô thôi, thích như một người bạn nhỏ, một người bạn hợp tính làm anh đỡ mệt mỏi nhàm chán với những bạn gái.

Tự nhủ mình lẽ ra phải dừng đứng trước những lời lạ tai này của anh, rằng mình với anh dĩ nhiên không là gì vì mới quen biết không bao lâu, và vì thành tích lắm người ái mộ của anh, vậy mà cô cũng có cảm giác gì như khó chịu khi nghe những lời này.

Tiếng máy điện thoại reo nho nhỏ túi áo anh mấy hồi liên tiếp. Anh lờ đi nhưng Phương Nam lại nhắc:

– Điện thoại của anh kìa, anh không nghe sao?

Anh nhún vai định nói gì đó rồi không hiểu sao lại rút điện thoại và mở máy. Phương Nam nâng ly nước lọc lên uống một hơi cho đỡ cơn khát nãy giờ, cô ngạc nhiên khi thấy anh cười và nói rõ ràng vào máy:

– Nghe ồn ào vậy là biết anh đang ngồi trong dancing hay bar rượu rồi. Với ai à? Một cô bạn nhỏ rất xinh.

Thấy Phương Nam ngẩng lên nhìn mình, anh nháy mắt với cô và vẫn tỉnh bơ nói vào máy:

– Gì? Không phải khán giả ái mộ đâu, ngược lại là một cô nhỏ anh ái mộ nên đeo theo mấy ngày nay đó. Không tin à? Thì em nghe thử nhé.

Anh đưa máy ngay cho Phương Nam. Cô kinh ngạc nhìn anh, anh nhún vai:

– Cô bạn anh muốn gặp em.

– Bạn gái anh à?

Anh cười:

- Ủ, một trong những bạn gái.
- Nhưng tôi biết nói gì? – Cô ngỡ ngác.
- Nói gì cũng được.

Một ý tưởng bốc đồng thoáng qua, cô lùng khùng cầm lấy máy:

- Có gì không đúng ý anh thì đừng trách đó nhé.

Minh Khang cười tươi:

- Không trách đâu.

Cô cụp mi dấu tia mắt đầy ám muội của mình rồi áp tai vào máy:

- Alô!

Đầu dây bên kia là một giọng hoang mang:

- Alô! Alô! Anh Khang.

Phương Nam hắng nhỏ giọng:

- Chào chị! Tôi tên Nam.

Giọng nữ đầu dây bên kia lấp bắp như giận dữ:

- Ai vậy? Cô... cô là ai?
- Dạ, tôi vừa nói tôi tên Nam.
- Ai cần biết tên tuổi, cô là ai? Minh Khang đâu? Ảnh đang làm gì?

Sao cô dám cầm máy?

Phương Nam liếc qua anh, cô nói vào máy:

- Dạ ảnh đang ngồi đây, ảnh đang ngó tôi và... cười hì hì.
- Trả máy cho ảnh ngay. Đây là máy điện thoại của anh Khang mà.

Ai cho phép cô cầm máy nói chuyện?

Cô chớp mắt:

- Là ảnh đưa máy cho tôi đó chứ.

Giọng trong máy hét lên:

- Mà trả máy cho ảnh ngay. Tại sao có thứ người trôn tráo mất dạy

như vậy. Mà đang ở đâu với ảnh? Mà là ai?

Phương Nam nhìn Khang và cười nhạt. Tội nghiệp. Cho dù anh có nhiều bạn gái thật, nhưng nếu bạn gái anh ai cũng có giọng nói sắc mùi ghen tuông và hồ đồ vì cái thành tích đào hoa của anh cũng cần phải xét lại mới được.

– Mà có biết đang nói chuyện với ai không? – Giọng bên kia vẫn run lên trong cơn tức giận.

Phương Nam hờ hững:

– Chị là ai?

– Tao là bạn gái của ảnh, có biết chưa?

Phương Nam cười nhẹ:

– Dạ bây giờ thì biết rồi, nhưng xin được phép hỏi chị tên gì? Chị là bạn gái thứ mấy của ảnh vậy ạ?

Minh Khang ở đối diện đang bật diêm đốt thuốc cũng nhướng mắt.

Giọng nói ở đầu dây bên kia như khựng lại:

– Mà... nói gì? Mà hỏi vậy là sao?

Cô cười khẩy với Minh Khang rồi thản nhiên nói vào máy:

– Hân hạnh được biết thêm chị. Chắc chị cũng biết anh Khang có nhiều bồ. Tôi là cô bồ nhí mới nhất của ảnh.

Minh Khang chồm lên bàn nheo mắt nhìn cô. Cô cười ruồi:

– Thật ra tôi cũng mới quen ảnh có mấy bữa thôi, nhưng ảnh đeo tôi dữ quá.

Anh chống tay lên cằm, vừa rít thuốc vừa ngắm nhìn cô chăm chú như chiêm nghiệm cái gì. Thấy vậy, cô càng khiêu khích với máy điện thoại:

– Ảnh có thú nhận là trước tôi có quen vài cô bồ cho vui nhưng ảnh có hứa khi có tôi rồi thì dẹp hết những quan hệ lăng nhăng kia. Bằng

chứng là cú điện thoại của chị, ảnh để tôi nói chuyện.

Né máy xa một chút để tránh tiếng quất điếc tai trong máy, cô cao giọng:

– Chị không tin tôi cũng chịu thôi, anh Khang vẫn ngồi đây, ảnh đang nheo mắt cười nè, có điều ảnh không chịu nghe điện thoại của chị, tôi biết làm sao?

Lại một tràng tiếng nói léo nhéo khó nghe trong máy, cô cười gật gật đầu:

– Dạ chị nói đúng, đàn ông là đồ đều. Dạ, nhất là Minh Khang. Dạ tôi biết, tôi cũng thấy vậy nữa. Tôi sẽ chuyển lời chào lẫn lời chửi của chị cho ảnh ngay. Chào chị.

Tắt máy và trả anh, cô khoái chí cười:

– Anh chắc cũng đoán được rồi, chị đó hết điếc tai rằng anh là đồ đều, là đồ sở khanh. Không được quạu, hồi nãy tự dưng anh đưa máy cho tôi thôi, còn bảo tôi muốn nói gì cũng được, cho nên....

– Có ai quạu gì đâu? – Minh Khang nhướn mày cười.

Nụ cười đắc ý tự nhiên trở nên lạt nhách, cô nhìn mặt anh rồi hơi ngẩn người:

– Có gì vậy? Bộ... anh không giận à?

– Sao lại giận?

Phương Nam ngạc nhiên:

– Tôi vừa chọc giận cô bồ của anh đó, cô đó chửi rửa anh quá trời. Còn nói không thèm nhìn mặt anh nữa.

– Vậy cũng được. Có sao đâu. – Anh thản nhiên.

– Cũng được? Bị chửi cũng không sao? Sao kỳ vậy? – Phương Nam hoang mang – Bộ anh hết... thương chị đó rồi à?

Anh nhún vai:

– Đang ngồi chơi thanh thản, mấy cú điện thoại hạch sách kiểu đó anh ghét lắm. Đàn bà con gái ai cũng vậy, tính sở hữu sao mà khốc liệt thấy mà ghê. Giận dữ hay chia tay luôn cũng chẳng sao, đỡ phiền.

– Đỡ phiền? – Cô ngẩn người ra nhìn anh trân trối.

Minh Khang liếc khế sang cô và tủm tỉm cười:

– Em cũng có khiếu chọc tức thiên hạ ghê chứ. Bớt cho anh một cô dữ như vậy là bớt một mối phức tạp.

Cô trợn mắt lắm lắm:

– Thì ra anh không hề bức tức. Anh cố ý để tôi nói điện thoại, nói năng thế nào cũng tỉnh bơ. Tưởng chọc anh được một hiệp, ai dè bị anh lợi dụng để gạt bỏ bớt bỏ, tôi ngu quá.

Anh cười khì:

– Không ngu, chỉ hơi ngốc một tí thôi.

Ngó xuống chiếc máy điện thoại vẫn trên bàn, cô bàn thân:

– Hồi nãy có lẽ tôi hơi quá đáng. Tội nghiệp chị đó. Nhưng anh cũng... đều thật, cứ tỉnh bơ ngồi nghe. Làm tôi vô tình thành kẻ đồng lõa với anh.

Minh Khang mỉm cười nhìn cô:

– Nè, cô nhỏ, cô say rồi hay sao mà chưa chi nặng lời với anh vậy.

– Không phải say, tôi nói sự thật thôi. Tôi mắc bẫy anh, nói nhăng nói cuội, tưởng chọc tức được anh ai dè vô tình tiếp tay cho anh chàng Don Juan thứ thiệt.

– Gì đó? – Anh khế cau mày.

Cô bặm môi uất ức:

– Tôi đang hối hận đây, thật xấu tính khi khiêu khích chị đó như vậy. Tôi mắc mưu của anh, nhận mình là bồ nhí của anh nữa chứ, xấu hổ quá...

Dụi điều thuốc đang hút dở, Minh Khang nhăn mặt:

– Lắm nhảm gì vậy? Anh đâu có toan tính gì với em. Là tự em nói vậy mà. Tự em nhận mình là bồ mới gì đó của anh, tự em khoa trương tùm lum nào là anh đeo đuổi em và hứa chia tay với người khác. Là em nói mà.

Cô tức tối kêu lên:

– Phải, là tôi nói, nhưng đó là vì tôi ngu, nói đúng phóc ý anh. Đã biết là anh đùa rồi, nhưng chưa nghĩ là đùa đến cỡ đó.

Minh Khang nhồm lên và quắc mắt:

– Đủ rồi đó cô nhỏ. Tôi thích cô thật nhưng bây giờ bắt đầu thấy chán cái miệng nói sảng của cô rồi. Cô nghĩ mình là gì mà dám nhận xét về tôi như vậy chứ? Tôi đã gặt gẫm gì cô chưa?

Phương Nam bĩu môi:

– Vì tôi còn tỉnh táo, tôi không phải là một con thiêu thân khờ khạo nên anh chưa gặt gẫm tôi đó thôi. Còn lạ gì danh tiếng anh nữa, anh sợ và né thợ ảnh, chỉ vì bản thân anh đã đầy những xì căng đan về tình ái lãng nhăng rồi.

Minh Khang nắm chặt tay giận dữ. Ánh mắt anh làm cô có cảm giác như anh sắp giáng một nắm đấm vào mình vậy. Nhưng rồi như kềm lại cơn giận, anh nghiêng răng nói:

– Có lẽ tôi lầm, em miệng lưỡi ghê gớm quá, không hợp với tôi chút nào. Buổi gặp mặt tối nay hết thú vị.

Vẫy tay gọi người phục vụ, anh thanh toán tiền với gương mặt hằm hằm. Đợi người phục vụ quay đi, Phương Nam nói nhanh một tràng:

– Rất tiếc về bữa tối nay, nhưng tính tôi là vậy. Tôi cũng đã thấy trước là mình chẳng có chỗ nào hợp nhau dù chỉ là bạn bè thông thường hoặc là thứ bạn tri kỷ để anh giải sầu những lúc quá mệt mỏi

với cả tá nhân tình.

Hít một hơi, cô tiếp luôn:

– Cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây, giờ tôi về trước, anh khỏi tiễn, cứ ở lại, có thể gọi điện tìm người nào hợp hơn lại mà cụng ly.

Nói rồi cô khoác túi xách đứng lên và đi ngay ra cửa. Minh Khang dợm tay định ngăn cô lại nhưng không hiểu sao anh lại thôi.

Rút điều thuốc khác, anh châm lửa bằng mấy ngón tay nóng nẩy và bực tức mà không biết phải đổ cơn bực tức ấy vào ai. Tự dưng đang vui vẻ lại trở thành như vậy, tại sao vậy nhỉ? Là lỗi của anh hay của cô nhỏ cứng đầu và lấm mồm kia?

Anh ngoắc tay gọi thêm một ly Side Car. Lần này đích thân chủ quán, người bạn của anh mang ly rượu ra. Anh ta cười và vỗ vai Minh Khang:

– Sao vậy? Mới thấy anh ngồi nói cười thích thú lắm mà, còn hát cho vui nữa chứ, vậy rồi tự dưng gây cãi để cô nàng bỏ đi sao?

Minh Khang lắc đầu lặng thinh. Cảm thấy ngạt thở, anh nhấp một ngụm rượu lớn. Chất nước vừa lạnh vừa nồng trôi xuống cổ, nhưng cơn ảm ức không tên vẫn còn y nguyên.

Chuông điện thoại lại réo. Anh nhả mặt tắt máy rồi lặng lẽ trước ly rượu nửa chừng. Chiếc ghế đối diện anh không có người làm khung cảnh xung quanh dù vẫn ồn ào nhưng sao đơn điệu và chán ngán quá.

Phượng Nam lướt mắt nhìn qua những hành lang hẹp. Cuộc triển lãm ngày đầu nên hơi đông người.

Không thú vị lắm với cảnh chật chội, cô đến chiếc bàn thấp gần đó, nơi ba cô cùng những nhà nhiếp ảnh lão thành đang uống trà và trò chuyện. Nhoẻn miệng chào các vị tiền bối, cô cúi xuống nói nhỏ vào

tay ba:

– Con đi một vòng, chút con trở lại rước ba.

Ông Thịnh gật đầu với câu đùa:

– Ủ, đừng đăng trí đến độ bỏ quên ba là được rồi.

Một đồng nghiệp vỗ vai ông Thịnh:

– Ông vậy là khỏe được rồi, có con gái nổi nghiệp.

Quay qua cô, ông nói:

– Bức ảnh của cháu hạng nhì nhưng tôi thấy ai cũng tâm đắc hơn cả ảnh lãnh giải đặc biệt và hạng nhất. Tám ảnh có hồn ghê. Còn trẻ mà có khiếu với nghề như vậy là giỏi quá.

Ông Thịnh cười đỡ lời:

– Đó là may mắn thôi.

– Ủ, nhưng cảnh vật có một góc đẹp nhất, thời điểm có hồn nhất của một tám ảnh chỉ trong tích tắc, bấm máy ngay đúng thời điểm, đúng góc độ để được ảnh như ý cũng là một kỳ công mà.

Phương Nam cười thầm quay đi. Tuy lời ba khiêm tốn nhưng nét mặt rạng rỡ quá chừng. Xem ra cô tình cờ lãnh giải thưởng kỳ này nhưng người hãnh diện nhất lại là ba cô.

Cô chào mọi người rồi lẩn qua đám đông ra ngoài. Buổi sáng hôm nay nắng nhẹ thật đẹp làm cô nhớ đến một buổi sáng cũng gió và nắng nhẹ nhàng, lãng mạn như vậy.

Mình lại nghĩ ngợi không đâu nữa rồi. Cô lắc đầu. Đã mấy tuần rồi, vậy mà thỉnh thoảng khi có một mình, khi không còn lẩn xả vào công việc cô lại vẫn nhớ đến một bóng dáng, một cái tên.

Có đôi lúc cô tự ngạo cặp mắt mình có vấn đề. Anh chàng tóc bạc phéch nửa đầu đó ngoài mái tóc lạ đời, ngoài nụ cười dễ thương, ánh mắt ngạo nghễ dễ làm bòn chòn người đối diện ra, anh ta có cái

gì hay ho để cô bận tâm đâu. Anh ta cũng giống Thức thôi, cũng huênh hoang, cũng nông cạn, và cũng... đều đều vậy thôi.

Nhưng dù tự nhạo, tự cảnh tỉnh mình, cô cũng không phủ nhận được một sự thật có vẻ ngày càng hiển nhiên là mình cứ phải nghĩ về anh ta.

Dù chỉ quen biết trong thời gian ngắn ngủi, nhưng anh chàng ca sĩ đó đã làm cô vướng vào tâm trạng lửng lơ và chông chênh quá chừng.

Ảnh hưởng của anh đối với cô hơn hẳn Thức trước kia, hơn rất nhiều. Và cô không dám gọi tên thứ ảnh hưởng khác thường đó ra, sợ mình cũng không định tính nổi mình.

Bước đều trên hè phố vắng, cô bặm môi tự nhủ. May mà có cuộc gây cãi lằng xẹt đó, và may mà cô và anh không gặp nhau nữa. Nếu không, cô không dám chắc mình có còn là con nhỏ Phương Nam ngang ngạnh, vui tính, hay lại trở thành một trong những vệ tinh luôn vây xung quanh anh.

Tiếng nhạc hơi ồn cắt ngang luồng suy tưởng của Phương Nam. Cô ngẩng lên và nhận ra mình đang đi gần đến một tiệm bán băng đĩa. Giàn loa nhỏ nhưng khá tốt chứa thẳng ra đường đang rền vang một giọng Rock hạng nặng của một ca sĩ nước ngoài.

Phương Nam bước qua, nhưng rồi ngập ngừng một chút, cô quyết định quay lại và vào tiệm.

Dãy kệ cao với hàng hàng lớp lớp đĩa hát làm cô thấy mình như lạc vào rừng rậm. Thấy cô ngáo mặt nhìn quanh, một cô gái trẻ tiến lại mời chào:

– Chị tìm đĩa hình hay đĩa tiếng? Nhạc ngoại hay trong nước?

Lần đầu tiên vào một tiệm bán băng đĩa, không biết phải bắt đầu từ đâu, sự xuất hiện của cô gái như vị cứu tinh làm Phương Nam mừng

rõ, cô khẽ hắng giọng:

– Tôi muốn tìm đĩa nhạc của... Minh Khang.

Cô bán hàng vồn vã hướng dẫn cô đến ngay một kệ hàng:

– Đĩa CD nhạc trẻ trong nước ở quầy này nè chị. Có đĩa mới nhất của Minh Khang, chị tìm đĩa này phải không?

Phương Nam tròn mắt nhìn một loạt cả chục album nhạc của riêng Minh Khang.

Cô không ngờ anh có nhiều đĩa đơn đến như vậy. Đĩa mới nhất mà cô gái lấy ra cho cô là một trong dãy đĩa trên kệ. Tên anh được in bằng nhiều kiểu chữ, khổ chữ.

– Chị lấy đĩa này chứ ạ? Chỉ mới ra chừng tuần này thôi.

Phương Nam sờ phong bì đựng mớ tiền mới lãnh thưởng trong túi rồi chọt buột miệng:

– Bao nhiêu đĩa tất cả hả chị?

Cô bán hàng ngạc nhiên:

– Dạ chị hỏi gì ạ?

Phương Nam biết mình đang trở thành một cô nàng điên trong mắt cô gái bán hàng nhưng cô cũng đành vậy.

– Tôi muốn nói có bao nhiêu đĩa của ca sĩ Minh Khang phát hành?

Mắt tròn xoe nhìn cô, cô bán hàng cũng đáp theo bản phận:

– Nếu tính đĩa đơn của Minh Khang không thì đã ra tất cả chín đĩa rồi. Còn đĩa hát chung với các ca sĩ khác thì nhiều lắm, ít nhất cũng mười mấy hai mươi đĩa.

Phương Nam bặm môi lôi phong bì trong túi xách ra:

– Nhờ chị gói chín đĩa đơn đó trước.

– Gói hết ạ? – Mắt cô gái càng tròn xoe hơn.

Nhận cái gật đầu ngượng ngập của khách hàng, cô gái nhanh nhẹn

gỡ những đĩa trên quầy cho vào một cái túi xốp màu rêu xanh.

– Có cần thử không chị? – Cô gái hỏi.

– Không cần đâu, cảm ơn!

Phương Nam đếm tiền trả cô. Ba trăm mấy chục ngàn làm phong bì hao đi quá nửa. Cầm chiếc túi xốp nhỏ, cô quay trở ra, không màng đến ánh mắt tò mò của cô bán hàng.

Lại thả bước về khu triển lãm, vừa bước qua cổng, cô suýt giật mình kêu lên khi một bàn tay từ đâu vươn ra giữ lấy vai mình.

Minh Khang cười khi thấy ánh mắt tròn xoe kinh ngạc của cô:

– Nghĩ gì vậy? Đi từ đằng xa mà mặt mày cứ lơ ngơ ngó đâu đâu.

Phải mất cả phút Phương Nam mới trấn tĩnh lại được, cô gỡ tay anh ra và ngập ngừng nhìn anh:

– Sao... anh lại ở đây?

Đẩy khuỷu tay cô, anh nói gọn:

– Anh tìm em mà. Mình vào đi, đứng đây nhiều người nhìn quá.

Bước theo anh, cô vẫn thắc mắc:

– Anh tìm tôi để...

– Chúc mừng em. – Minh Khang ngắt lời. – Sáng nay anh đọc báo thấy đăng mẫu tin nhỏ, không hiểu sao anh tin là nhà nhiếp ảnh tên Nguyễn Phương Nam có bức ảnh chụp đoạt giải nhì là em.

Cô cười gượng, cảm thấy lạ lùng với cách anh nói:

– Vậy rồi anh lại đây? Để xem thử có đúng không à?

– Ủ – Anh cũng cười – Người xem đông ghê, anh ghét màn chen lấn lắm, nhưng cũng cố lách vào. Không thấy em, chỉ thấy ảnh được ghim nơ đỏ trên khung. Nhìn thấy ảnh rồi, anh càng tin chắc đó là ảnh của em. Tấm đó đẹp lắm, rất xứng đáng đoạt giải.

– Cảm ơn anh.

Khang hừ nhỏ:

– Cám ơn cái gì, mới vắng mấy tuần em đã khách sáo vậy rồi à?

Kéo tay cô vào quán cà phê nhỏ nằm trong khuôn viên nhà văn hóa, anh cười:

– Vào đây đi. Cho anh uống ly cà phê bù lỗ ly cà phê hồi nãy bỏ dở nửa chừng vì mẩu tin của em trên báo.

Phượng Nam nhướn mày không nói. Vừa ngồi vào ghế, Minh

Khang đã phát hiện ngay túi xốp trên tay cô:

– Chà, mới sáng đã đi mua sắm à? Mua gì vậy?

Cô sực tỉnh định giấu vào túi xách nhưng không kịp, anh đã nhanh tay giữ lấy và nheo mắt nhìn mớ đĩa rồi ngẩng lên nhìn cô:

– Hình như là đĩa nhạc... của anh?

Phượng Nam cười ngó lảng ra ngoài:

– Phải nói xin lỗi anh bởi vì thú thật là xưa nay hình như tôi chưa hề nghe qua đĩa nhạc nào của anh.

– Vậy là bây giờ em mua một loạt à? – Anh ngạc nhiên khi đếm số lượng đĩa.

Cô nhún vai nói cho qua:

– Có gì lạ đâu. Tự dưng có tiền trúng thưởng, mừng quá người ta hay bốc đồng mà xài ngông.

Anh đăm đăm ngó cô thật lâu rồi tủm tỉm cười:

– Ủ, em xài ngông thật.

Mở túi lôi ra mớ băng đĩa và ngó qua, anh háng giọng:

– Mất hết tiền thưởng của em rồi à?

– Chưa, mòn phân nửa thôi.

Anh cười cười:

– Khờ thật. Mai mốt muốn nghe nhạc của anh chỉ cần nói anh một

tiếng, anh ôm lại cho em cả sê ri nghe đến chán thôi, đừng hao tiền thưởng của mình kiểu này nữa nhé.

Ánh mắt anh chợt làm cô lỗi một nhịp tim, cô cười gượng không đáp. Chẳng qua anh cũng có tính bốc đồng giống cô. Xem tờ báo, hứng chí đi đến rồi tình cờ gặp cô, chỉ vậy thôi mà.

Thế nhưng đã mấy phút rồi kể từ khi giáp mặt anh, cô vẫn còn nguyên vẻ lơ ngơ thụ động. Cách anh làm hòa lạ quá. Cứ tỉnh bơ như giữa cô và anh chẳng có chuyện xích mích gì hết.

– Đang nghĩ gì vậy?

Ân cần đẩy ly cà phê đá về phía cô, anh hỏi. Câu hỏi của anh làm Phương Nam sực tỉnh, cô lắc đầu:

– Dạ không. Có gì đâu.

Lướt mắt ngắm nghía cô, anh chắc lưỡi:

– Đạo này chắc em làm việc nhiều lắm thì phải, mắt vẻ tươi tắn vốn có của em.

– Vậy à? – Cô cười, tự trấn an mình để tự nhiên dưới ánh mắt quan sát của anh.

– Ít nói hơn nữa.

Cô cười mũi:

– Còn chưa sợ bị anh mắng là miệng lưỡi nữa sao.

Minh Khang nheo mắt:

– A, nhớ dai nhỉ. Vậy có nhớ mình không gặp nhau mấy hôm rồi không?

Cô bặm môi:

– Mấy cái đó nhớ làm gì. Bộ anh nhớ à?

– Ủ, nhớ chứ. Mình không gặp nhau cũng có đến hơn sáu tuần rồi.

Thấy anh không nói tiếp nữa, cô liếc nhìn anh. Anh rút điều thuốc, gõ

nhè nhẹ lên bật lửa rồi cười thú nhận:

– Nói thật nhé, cũng thấy nhớ em ghê.

Cô lại cười. Anh có vẻ phật ý:

– Không tin à?

Cô vẫn cười nhẹ:

– Em có nói gì đâu.

Cách xưng hô thốt ra tự nhiên và dễ dàng quá. Anh cười tươi rồi không nhìn được, thò tay bẹo má cô. Cô khựng người, tròn mắt vì cử chỉ hơi ầu và tự nhiên quá lối của anh, tròn miệng luôn vì ánh mắt ba cô khi ông và mấy người bạn từ lúc nào đứng ngay ô cửa.

Minh Khang rất tinh nhạy, anh nhìn theo hướng mắt cô và hỏi ngay:

– Ai vậy em?

Phương Nam le lưỡi:

– Ba em.

Anh cười và đứng lên bước ra ngay. Phương Nam ngạc nhiên nhìn anh bắt tay ba cô, hai người nói gì đó rồi cùng cười như tâm đắc.

Anh quay vào và chìa tay:

– Em đưa anh chìa khóa xe.

– Xe gì? – Cô ngơ ngác.

– Chìa khóa xe em đó. Bác lấy xe đi xem vườn bonsai với mấy người bạn, chút anh chở em về.

Cô kinh ngạc nhìn ba mình rồi lục xâu chìa khóa trong túi xách. Minh Khang ngăn khi cô dợm đứng dậy:

– Anh ra đưa bác cho, em ngồi đó đi.

Nhận được xâu chìa khóa, ông Thịnh nheo mắt cười với con. Cô ngơ ngẩn hỏi khi Khang trở vào:

– Bộ anh có quen ba em à?

Anh cười:

- Sao em lại hỏi vậy?
- Thì tại hai người nói chuyện vui vẻ quá.
- Em quên là anh vừa hỏi em bác là ai rồi à? Nói chuyện vui vẻ có lẽ vì em đó thôi. Bác có vẻ cưng chiều em lắm.

Phương Nam nhìn anh, cô định nói gì đó rồi nghĩ sao lại thôi.

Anh lạ thật. Lúc nào cũng vậy, anh cũng gây cho cô một cảm giác khác thường, tuy có lúc ấm áp nhưng cô biết những xúc cảm của mình chỉ là sự tình cờ của anh mà thôi.

Dường như phong cách của anh là vậy. Chân tình, ân cần lắm, nhưng nếu vì vậy mà xao động vì anh thì... chẳng biết tình cảm của mình sẽ rơi tõm vào đâu đâu.

Tuy thời gian quen biết anh không nhiều nhưng cô cũng nhận thấy anh là một anh chàng hấp dẫn, vừa chững chạc lại vừa ham vui kiểu trẻ con. Cô đã không ít lần tự cảnh tỉnh mình nhưng lại thềm lo ngại không biết chính mình có lúc nào lại lãng quên lời tự cảnh tỉnh này không.

Âm thanh trong quán chợt xao động vì từ loa phát ra đoạn dạo nhạc quen thuộc của một bài hát đang thịnh hành.

- Nghe gì không? - Minh Khang nhếch mày hỏi cô.

Phương Nam mỉm cười:

- Dù dốt và lạc hậu với âm nhạc nhưng phim này em có coi. Đây là bài hát trong Titanic chứ gì.

Anh nheo mắt:

- Em xem phim đó rồi à? Máy lần?
- Một lần thôi, đâu có rảnh coi đi coi lại làm gì.
- Vậy có khóc không?

Cô gật đầu. Anh có vẻ thú vị vì điều này.

– Thì ra em cũng dư nước mắt đến như vậy.

– Không phải dư nước mắt. Đây là tai nạn có thật mà. Phim có hư cấu nhưng tình huống cảm động quá làm sao không khóc được.

Anh cười thầm khi Phương Nam lại bắt đầu giương vây ra mà tranh cãi. Giọng Celin Dion vẫn mỏng manh và đầy xúc cảm với bài hát. Cả quán như im lặng lại để lắng nghe làm Minh Khang muốn gọi trêu cô tiếp phải nhỏ giọng lại:

– Chắc em khóc nhất là lúc anh chàng Leonardo Di Caprio đẹp trai phải chết chìm chứ gì?

Phương Nam lắc đầu, không biết rằng mình đã tự nhiên và hoạt bát trở lại:

– Còn khuya, em chỉ khóc lúc đôi vợ chồng già và ban nhạc chấp nhận cái chết thôi, cảnh lúc đó dù không muốn cũng rơi nước mắt. Còn thêm cảnh cuối nữa cũng vậy.

Anh hơi ngạc nhiên:

– Cảnh cuối thì có gì phải khóc? Một bà già về lại chỗ cũ tưởng nhớ thôi mà.

Cô đáp:

– Với em cảnh đó cũng hay, em thấy cảm động và tiếc nuối với một mối tình chân thật lãng mạn như vậy, bao năm tháng cũng vẫn nguyên vẹn.

Minh Khang cười khì. Anh như cố ý bài bác cô:

– Em đa cảm và lạc quan quá rồi đó. Anh chàng đó chết nên tình cảm mới còn nguyên vẹn, chứ thử tưởng tượng nếu còn sống thì biết đâu anh ta và người yêu chỉ xáp vào vài tháng là gãy gổ như mỡ bò rồi bỏ nhau.

Phương Nam liếc xéo, giọng cô chắc nịch:

– Anh đừng viện vào quan niệm tình cảm của mình mà bài bác người ta. Cho dù sự thật có thể lạnh lùng và tàn nhẫn nhưng em vẫn muốn tin trên đời luôn tồn tại những tình cảm chân thật, những tình yêu cao đẹp. Không phải chỉ mình em mà tất cả những ai xem phim này đều tin và ngưỡng mộ vào sự chân tình.

Không muốn tranh cãi nhiều, Minh Khang nhún vai:

– Vậy chỉ có anh xem phim này hai lần mà chẳng thấy đáng khóc chỗ nào cả. Vậy chắc anh chai đá với niềm tin vu vơ mà mãnh liệt của em rồi.

– Không cảm động sao anh xem hai lần?

– Thì tại cảnh đắm tàu hay quá. Hay nhất là xảo thuật cảnh tàu bể, lật nghiêng, nước tràn vào, bà con chạy tán loạn, la hét kêu cứu rầm trời, coi sống động như thật.

Phương Nam nhìn anh chăm chú. Lời lẽ của anh đầy nhạo báng và khinh bạc nhưng sao cô vẫn cảm thấy ẩn chứa điều gì đó như một tình cảm ngậm ngùi theo sau. Có thật là anh chẳng hề biết xúc động với những chân tình không? Nếu chỉ thích xem ảo thuật, sao lại bỏ thì giờ coi đến hai lần?

Trên loa, bài hát đã dần chìm vào chấm dứt. Kèm theo tiếng xuýt xoa đây đó của khách trong quán, một bài hát khác tiếp theo với giai điệu vui nhộn. Tiếng ồn ào trò chuyện lại trở lại khắc các bàn.

– Lại đang nghĩ gì vậy? – Anh hắng giọng – Thấy em trầm tư dữ quá.

Phương Nam ngẩng lên, cô nhìn anh rồi mỉm cười:

– Nghĩ về anh thôi.

– Anh thế nào? – Minh Khang tò mò.

– Muốn nghe thật à?

– Ủ – Khang rùn vai – Nhưng đừng thẳng thắn quá kiểu xỏ toẹt vào mặt anh như hôm bữa.

Phương Nam cười:

– Không tệ đến vậy đâu.

– Vậy nói đi.

Cô ngẫm nghĩ rồi nói:

– Đây chỉ là nhận xét khách quan của em thôi. Em thấy anh cũng lạ lắm.

Minh Khang nháy mắt:

– Anh xin phép sửa lại lời em một chút nhé. Ý em nói anh là người đặc biệt, phải vậy không?

Cô phì cười:

– Ủ thì đặc biệt.

– Đặc biệt ra sao? Nói rõ hơn chút được không?

Cô nhỏ nhẹ:

– Muốn rõ hơn cũng được. Em thấy có lúc anh hách dịch rất khó ưa, có lúc anh lại giản dị, ân cần. Có khi anh hào hiệp phóng khoáng, có khi lại ích kỷ và... xin lỗi nhé, hơi tàn nhẫn. Anh là một người đàn ông có tính đa tình, chân tình và cả bạc tình.

Minh Khang ngăn người trước nhận xét cả tràng của cô, giọng anh đầy nghi hoặc:

– Em... nghĩ về anh vậy thật à?

Cô gật. Anh nhìn cô chăm chú:

– Nè Mèo Con, hình như chưa có ai nói với anh như vậy cả.

Cô cười cười:

– Vậy giờ anh nghe em nói rồi đó. Nếu ai đó thật sự yêu anh thì... tội nghiệp người đó lắm.

– Tại sao? – Anh phân vân.

– Vì yêu anh phải chấp nhận sự may rủi mong manh rồi.

Minh Khang im lặng, đôi mày hơi cau lại như trầm ngâm:

– Anh... làm em buồn phải không?

Phượng Nam mỉm cười, cảm thấy yên tâm vì nụ cười của mình cũng khá tự nhiên:

– Không đâu, anh đừng hiểu lầm. Em đã nói là nhận xét khách quan rồi mà. Tự dưng em nghĩ vậy thôi.

So đôi vai, cô bình thản nói:

– Em cũng như anh, thích tính anh thôi, không phải ái mộ rồi làm đơn xin gia nhập làm cô bồ thứ mười ba của anh đâu.

Anh nhìn cô như có chút dò xét, cuối cùng anh nhếch môi:

– Chỉ có em là nhận xét về anh kiểu này thôi. Anh cũng không biết có chính xác không.

– Anh không biết về mình sao?

Minh Khang nhún vai:

– Không biết. Người ta nói anh đa tình, các cô gái thì oán trách anh bạc tình, bây giờ em lại gộp chung và cho rằng anh cũng biết chân tình à? Chẳng biết cái tính quân tử đó ở đâu ra. Để anh từ từ nghiệm lại đã.

Phượng Nam cười. Dù giọng lười anh như tự nhạo nhưng cô vẫn thấy nhận xét của mình là đúng.

Thấy không gian có vẻ im ắng, cô nhìn quanh và phát hiện quán đã vắng khách hơn. Uống hớp nước, cô nhắc anh:

– Anh Khang nè, về chưa? Hình như trưa rồi đó.

Minh Khang nhìn đồng hồ:

– Ủ, trưa rồi. Anh chở em đi ăn trưa nhé.

– Ăn trưa?

– Ba em đi xem bonsai với bạn rồi, có lẽ không về ngay đâu, em đi ăn trưa với anh đi, chịu không?

Cô ngần ngừ rồi gật đầu:

– Cũng được.

Kéo ghế cho cô đứng lên, anh cười khi song song với cô ra bãi xe:

– Xong rồi mình đi Water World chơi luôn, chiều về.

Thấy cô trợn mắt nhìn anh, anh cười cười búng tay tuyên bố:

– Không phản đối thì xem như chấp nhận. Chơi trượt nước xong về theo anh đi xem anh hát luôn. Thời khóa biểu đi chơi của mình hôm nay là vậy. Ăn trưa trước đã. Lên lịch đi chơi là anh rồi, phần chi tiết thì đến phiên em cho ý kiến. Cho em chọn quán, chọn món đó. Giờ mình ăn ở đâu?

Phượng Nam quảy túi xách lên vai, miệng làu bàu:

– Chẳng biết anh làm cái gì, người ta đang bàn công việc tự nhiên cũng đến mà lôi đi cho được.

Mở cửa để cô vào trong, Minh Khang cười:

– Gì mà châu quạu vậy nhỏ. Chuyện chụp ảnh gì đó của em đã bàn xong rồi mà. Bá Hoàng dễ tính lắm, có gì phải lo.

Theo chân anh đến chỗ ngồi quen thuộc trong quán, cô chép miệng chán ngán:

– May mà khách hàng của em kỳ này là bạn của anh nên người ta mới nể mặt, thử là người khác anh bị cự ngay. Tự dưng xông đại vô cuộc họp lôi em ra, còn nói là có chuyện gấp, chuyện gấp gì mà lôi tới quán nước?

Minh Khang vẫn tỉnh bơ:

– Không nói vậy làm sao em chịu ra. Nói thật nhé, ngày thường thấy

em nhí nhảnh dễ thương, lúc họp hành bàn làm ăn mặt mũi em nghiêm túc trông xấu xí ghê, già hơn cái tuổi hai mươi của mình nhiều.

Cô bấu môi:

– Dạ thưa anh, bàn tới công việc thì phải nghiêm túc rồi, có già hơn tuổi một chút cũng chẳng sao, tóc tai còn đen mượt, đẹp chán.

Biết cô lại chế giễu về cái đầu sớm ngả màu của mình, anh vuốt tóc cười:

– Vậy mà người nào hôm trước chụp ảnh còn khen mái tóc anh như vậy lại càng hay hơn, lãng tử hơn và lại có nét riêng nữa.

Phương Nam trề môi trong khi anh đắc ý cười khì.

Quả thật hôm trước chụp cho anh lô ảnh để làm bìa cho album nhạc tiếp theo, bằng con mắt nhà nghề, cô đã gật gù khen anh như vậy, giờ thì cứ bị anh mượn lại để lên mặt hoài.

Người phục vụ đã tiến lại, không cần hỏi ý kiến cô, anh gọi ngay hai ly nước cam. Khi hai ly nước được mang ra, anh hắng giọng hỏi:

– Mèo Con nè, hồi nãy nghe loáng thoáng, hình như nhận show chụp ảnh cho Bá Hoàng, em phải đi xa à?

Cô gật:

– Công ty của anh Hoàng có bốn đại lý ở phía Nam, em đã hợp đồng để chụp mớ ảnh ở các đại lý đó.

Anh cau mày:

– Ở đâu lận?

– Đà Nẵng, Đà Lạt, Cần Thơ và ở thành phố mình.

– Đi đâu trước?

– Từ thành phố đi xuống Cần Thơ trước, Đà Lạt và Đà Nẵng đi sau.

– Em đi với ai?

Cô so vai:

– Một mình thôi. Bình thường thì em hay rủ thêm một hai đồng nghiệp, nhưng dạo này đang bận rộn vào mùa cưới, mà hợp đồng show này không cao lắm, lại đi nhiều, nên em tự lên chương trình đi một mình. Anh Hoàng có nói sẽ phái một nhân viên theo hướng dẫn và giúp đỡ em.

Minh Khang cau mày:

– Gì mà cực dữ vậy? Nếu cực quá thì thôi em bỏ quách.

Cô trợn mắt:

– Bỏ sao được bỏ, công việc mà anh làm như giỡn chơi. Vả lại hợp đồng này anh giới thiệu cho em chứ ai.

– Nhưng cuối năm mà lang thang đây đó tùm lum, nhất là lại một thân một mình kiểu này, không sợ sao? Bá Hoàng là bạn anh, nếu em thấy cực quá kham không được thì bỏ cũng chả sao, anh sẽ tìm cách nói với nó.

Cô nhìn anh cười:

– Làm gì mà anh lo dữ vậy. Ba em còn khuyến khích em nữa mà. Công ty anh Hoàng là công ty lớn, họ sắp xếp chu đáo lắm. Em hứa rồi thì sẽ đi.

Minh Khang nhăn nhăn trán không nói gì, vì anh biết giờ có nói gì đi nữa cũng không cản được ý cô. Nhấp ngụm nước, như chợt nhớ ra điều gì, anh ngẩng lên:

– À nè Mèo Con, nhắc đến ba em anh mới nhớ. Dạo gần đây thấy bác nhìn anh hơi... là lạ, có vẻ như không thích bằng hôm đầu.

Phượng Nam bật cười:

– Em thấy cái nhìn gườm gườm đó của ba rồi, xin lỗi anh nhé.

– Bộ anh có sợ sảy gì à?

Cô giải thích:

– Anh có sơ sẩy gì đâu, chỉ tại vì lâu nay ba em không để ý và không biết rằng anh chính là anh chàng ca sĩ đang nổi tiếng. Về sau này anh Hải nói ba em mới biết.

Anh nhú mày:

– Ba em không ưa em có bạn trong giới nghệ sĩ à?

Cô nhún vai:

– Chính xác là không thích em có bạn trai là nghệ sĩ vì cho là nghệ sĩ bay nhảy quá. Em có đính chính rằng tụi mình chỉ là bạn bè thân, nhưng ba vẫn cứ lo xa vậy đó.

Anh lựng khựng:

– Thì ra bác tưởng anh có ý đồ với cô con gái cưng.

Phương Nam nheo mắt nhìn anh:

– Làm anh hơi ngán hả?

– Cũng hơi hơi.

Anh liếc khế cô rồi chột hỏi:

– Nếu bác có ác cảm với nghệ sĩ như vậy rủi mai một em thương ai trong giới này thì sao?

Cô nhún vai đáp giản dị:

– Em đã nói nhà em rất dân chủ rồi mà. Ba tôn trọng ý con gái lắm.

Nếu tính tình người ta được thì ba em cũng không cổ hủ đâu. Có điều giai đoạn đầu chắc chắn sẽ bị tung hỏa mù bằng sự lặt lẻo như vậy đó.

– Ồ, thì ra là vậy! – Anh gật gù.

Phương Nam vừa nâng ly định uống chột nghe anh sụt nhỏ, cô nhìn qua. Anh hất mặt về góc trong của quán và cười cười:

– Nhìn lại quầy xem, người quen kia.

Chỗ ngồi của Phương Nam khuất trong góc nên muốn nhìn theo hướng mắt anh, cô phải chồm người nghiêng đầu qua Minh Khang. Quầy bar buổi sáng cũng lác đác người đang ngồi đưa lưng lại. Cô không biết anh muốn nhắc chừng mình với ai.

– Anh nói ai? Em có thấy gì đâu.

Cô phải hỏi đến lần thứ hai, Minh Khang mới giật mình trả lời:

– Em không thấy à? Sát trong quầy, góc kẹt đó.

Không để ý rằng ánh mắt anh đang ngo ngoe nhìn xuống gương mặt quá gần mình, cô nheo mắt quan sát từng người ở quầy và chợt nhận ra.

Chống tay nghiêng lên mặt quầy và đang hờ hờ cười với một cô gái trẻ mặc áo dài trắng ở góc trong cùng là Thức.

Phương Nam trở mắt ngạc nhiên, cô ngẩng lên định nói gì đó thì giật mình vì suýt va vào góc cằm của Minh Khang. Rụt người lại, cô nói với vẻ luống cuống:

– Em xin lỗi.

Anh cười một nụ cười chẳng tự nhiên, mắt nhìn cô với vẻ là lạ. Cô ngượng ngịu nói lảng:

– Anh nói anh Thức phải không? Em nhận ra rồi. Chắc anh đưa vợ đi uống nước.

Minh Khang lắc đầu. Anh định nói cho cô biết rằng cô gái trẻ kia không phải là em gái của Phước và chiếc áo dài trắng của cô vẫn rành rành còn phù hiệu thêu trên ngực, nhưng nghĩ sao anh lại thôi. Thỉnh thoảng gặp Phước, anh vẫn nghe thằng bạn thân bực dọc về chuyện cậu em rể của mình.

Mai Hương là cô gái khờ khạo. Cô chỉ thông minh nổi bật khi ngồi trước màn hình máy vi tính, nên cứ phải khó nhọc, khổ sở về một

anh chồng lấy nhau bởi mai mối.

Không biết, không hiểu về nhau, và cũng không có chút gì thích hợp với nhau, cuộc hôn nhân cứ khập khiễng như vậy cả mấy tháng nay, âm thầm làm khổ Mai Hương và khổ luôn thằng anh vốn thương em như Phước.

Minh Khang không hiểu về Thức cho lắm nhưng anh thấy lạ là với một anh chàng có vấn đề như Thức sao Phương Nam lại có thể kết bạn? Chẳng lẽ trong tình yêu, cô khờ khạo ngốc nghếch hơn về tình quái, lạnh lẽo bên ngoài?

Phương Nam đã cảm thấy tự nhiên trở lại, cô không để ý đến Thức và cô gái nào đó mà tò mò vì vẻ trầm ngâm của Minh Khang.

– Anh nghĩ gì mà nhăn mặt nhú mày này giờ vậy?

Anh ngẩng lên chột đâm đâm nhìn cô. Bị tia nhìn kỳ dị kia chiếu rọi, né ánh mắt anh, Phương Nam cười ngượng ngịu:

– Gì đây? Sao tự nhiên im lặng và nhìn em như vậy?

Minh Khang cười:

– Tại vì anh vừa có ý nghĩ là em có lẽ rất khờ khạo và e thẹn. Qua trắc nghiệm thì đúng vậy thật.

Cô ngạc nhiên:

– Trắc nghiệm? Vậy là trắc nghiệm đó à?

– Ủ, kết quả là bị anh nhìn chưa tới một phút mà em đã đỏ mặt tía tai nhìn lảng nơi khác rồi.

Phương Nam trề môi:

– Vô duyên vô cớ bị ngó tròn trọc như vậy, ai mà lại không ngượng.

Anh cười tỉnh bơ:

– Nếu không phải là anh mà người khác nhìn kiểu đó, em có ngượng không?

Cô cãi:

– Vì anh là... anh nên không sao, chứ gặp người khác dĩ nhiên em sẽ trợn mắt hỏi ngay Muốn gì? rồi. Em đâu có hiền.

Anh gật gật:

– Ủ phải, em không hiền nhưng anh nói chắc là nhận xét của mình đúng. Em chỉ gan góc, bản lĩnh vẻ ngoài thôi. Thật ra em còn rất khờ khạo, nhất là trong chuyện tình cảm. Anh chỉ thí nghiệm một tí mà em đã lộ ra nhược điểm đó rồi. À không – chợt anh lẩm bẩm – cũng có thể... đó là ưu điểm không chừng.

Phương Nam bậm môi:

– Thí nghiệm? Anh làm như mắt anh là mắt thần vậy, nhìn được tất tính người ta.

Anh nheo nheo mắt:

– Không phải mắt thần mà là nam châm, và rõ ràng em cũng không chịu nổi sức hút của nó.

Phương Nam ngần ngừ. Anh nói gì vậy nhỉ? Cô đã vô tình lộ ra điều gì? Anh đã hiểu rõ được tâm tư cô ư?

Cô phân vân liếc nhìn anh, anh vẫn cười một cách tự tin, như không hề biết những câu nói nhiều ý nghĩa của mình gây ra tình trạng lúng lờ khó chịu đến độ nào. Cô thấy ghét những cách nói ỡm ờ của anh, ghét cả nụ cười ấy, nhưng cũng phải thừa nhận mình bị thu hút cũng vì kiểu cách tinh bơ nửa thật tình, nửa ma mãnh đó.

– Sau cuộc họp sáng nay, em làm gì? – Anh háng giọng.

Không trả lời vội, cô thận trọng hỏi lại:

– Còn anh?

Minh Khang phì cười và tinh bơ bẹo má cô:

– Làm gì căng thẳng vậy? Vụ trắc nghiệm là anh giỡn chút mà.

Thấy cô vẫn nghếch mặt, anh chắt lưỡi:

– Thôi khỏi nói bằng lời, anh biết ý em rồi. Không có bận việc gì thì ra xe anh đưa em đi chơi. Muốn đi đâu trước? Hôm nay anh không tập nhạc, rảnh đến tận chiều tối. Em muốn đi đâu cũng được nhưng nhớ là ăn trưa với anh đó.

Rút ví trả tiền, anh kéo cô ra xe và thúc giục:

– Mau đi em, nắng lên rồi đó, để anh ghé tiệm mua cái nón cho em, không thôi đi dưới nắng đen da hết.

Phương Nam thụ động leo lên ngồi sau lưng anh. Cô chẳng biết có phải mình đã gặp kẻ cao tay hơn không.

Tại sao anh nói như ra lệnh? Tại sao cứng đầu như cô lại lú lú nghe theo anh trong khi vẫn cảm thấy chút gì đó như tự trách. Tiếc là với cái giọng tỉnh bơ và nụ cười ngạo nghễ tỉnh bơ của anh, sự phản kháng bướng bỉnh của cô lại thành yếu ớt quá.

Tự trong thâm tâm, cô muốn tự thức tỉnh bằng cách nói thảm cả trăm lần rằng mình không muốn là một trong những cô gái nhẹ dạ, chỉ vì ái mộ danh tiếng mà cuốn vào cuộc phiêu lưu tình cảm với anh.

Nhưng khổ nỗi lý trí hầu như chưa bao giờ thắng được trái tim hay loạn nhịp. Cô cứ lơ lơ ngồi sau yên xe anh, cảm thấy dường như mình thích chỗ ngồi an toàn và đáng yêu này làm sao, thích mái tóc bồng bạc ngắn của anh trước mắt mình nữa.

Làm sao chống chọi lại với chính nhịp đập trái tim mình? Làm sao không thổn thức khi luôn mơ hồ khó hiểu về tình cảm lửng lơ khi đậm nhạt mà anh dành cho?!

Tiếng phim cuốn trả trong máy làm Phương Nam thở phào. Cô ngoái đầu lại phía Bảo, nhân viên công ty Bá Hoàng phải đi theo phụ giúp mình và gật đầu cười:

– Xong rồi.

Quăng đi mẩu thuốc đang hút dở, anh thanh niên mừng rỡ đứng dậy ngay:

– Vậy để tôi gọi anh tài xế.

Trong khi Phương Nam cất lại các ống kính vào túi và thu lại chân máy, Bảo phụ cô đem các túi đồ nghề lĩnh kính vào xe. Ghé qua tòa nhà đại lý của công ty, họ chào tạm biệt rồi trở về khách sạn.

Xách hai túi đồ nghề của Phương Nam sắm bước vào khách sạn, Bảo quay qua hỏi:

– Sáng mai mấy giờ chụp tiếp hả Nam?

Phương Nam lắc đầu:

– Mai nghỉ được rồi anh Bảo, tôi chụp đủ rồi.

Mắt Bảo sáng lên:

– Nam nói thật à? Vậy là xong rồi? Mai là hết việc có thể về Sài Gòn?

Nhận chìa khóa từ tay tiếp tân, cô cười:

– Trừ phi anh muốn ở lại đây thì không kể.

Bảo gãi đầu cười ngỏn ngoãn:

– Sao Nam nói đúng ý tôi quá vậy.

Phương Nam ngạc nhiên nhìn anh. Cô chưa kịp hỏi gì thì chợt tròn mắt khi phát hiện ra một người đang đứng phía sau lưng Bảo.

Ánh mắt sững sốt của cô làm Bảo đang nói cũng phải ngoái lại nhìn.

Anh chàng trợn mắt nói nhỏ:

– Người này... hình như là...

Câu nói của anh lại đứt đoạn vì Minh Khang đã tiến lại với nụ cười trên môi, mắt anh liếc qua Bảo rồi trở về với Phương Nam:

– Chào em, ngạc nhiên không?

Qua cơn kinh ngạc, cô nhoẻn miệng cười:

– Còn hơn sự ngạc nhiên nữa. Sao anh cũng có mặt ở đây vậy?

Anh nháy mắt cười:

– Ủ, tình cờ anh cũng nhận show ở ngoài này.

Bảo trở mắt nhìn hai người. Chừng như sức nặng của hai túi xách làm anh mỏi tay nên sức tỉnh lại. Anh hắng giọng như nhắc chừng Phương Nam chợt nhớ, cô giới thiệu hai người.

Minh Khang đỡ lấy túi xách trên tay Bảo và nói:

– Để tôi đưa em tôi về phòng được rồi.

Cử chỉ tự nhiên của anh làm Bảo hơi lúng túng nhưng túi máy đã bị tước mất rồi. Anh chàng đành đứng lại nhìn theo.

Khi thang máy dừng ở tầng hầm, Minh Khang buột miệng:

– Cái tên nhân viên của Bá Hoàng sao to xác mà chậm hiểu quá hả em?

Bước ra khỏi thang máy, Phương Nam nhướn mày:

– Người ta làm gì mà anh nhận xét là chậm hiểu? Em thấy anh có vẻ lên chân lún lút người ta thì có.

– Tại anh ghét mấy tay cà khịa.

Cô liếc qua từng tằm:

– Sao lại nói người ta cà khịa?

Anh hừ nhỏ:

– Hắn ta được sai đi chung hướng dẫn em tới các đại lý thôi, có quen biết gì đâu mà làm ra vẻ thân thiết dữ. Anh nói để anh đưa em lên phòng được rồi mà hắn còn dùng dằng như không chịu. Mắt hắn nhìn làm anh cứ tưởng mình đang sắm vai một tay sờ khanh đang dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên nữa chứ.

Mở cửa và né người để anh xách mớ đồ vào phòng. Phương Nam nheo mắt ngắm anh:

– Chắc tại ảnh thấy bộ dáng của anh cũng giống vai họ Sở đó lắm nên mới dè chừng dùm em thôi.

Bỏ đồ đạc vào góc phòng, Minh Khang quay lại lờ mắt:

– Em còn nói? Anh mới tới, dọc đường xe hư đến hai chập, ngồi dưới nhà chờ em cả tiếng đồng hồ rồi. Thấy mặt em không chịu mừng, còn chê anh béo nhều nữa hả?

Cô ngạc nhiên hỏi lại:

– Anh nói anh chờ em nãy giờ? Sao anh biết em ở đây mà chờ?

Thấy nụ cười trên môi anh, cô nghi ngờ:

– Đừng nói với em là anh hỏi anh Hoàng lịch làm việc của em nhé.

Dám anh cũng ở khách sạn này lắm?

Anh thản nhiên hất mặt về vách bên trái:

– Chứ còn gì nữa, ở chi xa xôi, anh lấy phòng kế bên em đó. Định đợi em về phòng rồi qua ngõ cửa cho em bất ngờ hơn, nhưng sợ về phòng buồn ngủ lại lăn ra đánh một giấc nên mới chịu khó ngồi dưới nhà đợi em.

Phương Nam tròn mắt ngắt lời anh:

– Khoan khoan, anh nói gì vậy? Kế phòng em? Anh nói thật à?

– Sao lại không thật. Muốn anh dẫn qua phòng anh chơi không? Mới tới nên gọn ghẽ hơn em.

Phương Nam nhìn anh, cô ngơ ngác lắc đầu:

– Anh lạ thật, hôm bữa em chả thấy anh nói có show nào ngoài này, vậy mà em tới đây hôm qua, hôm nay lại gặp anh.

Đến mở công tắc máy lạnh, anh ngồi phịch xuống cái ghế bành to trong góc phòng và thở ra:

– Tại anh chẳng có show nào ở Đà Lạt chứ nếu không, kết hợp với chuyến đi của em làm một tour đồng hành lên Đà Lạt rồi ra Đà Nẵng

cũng vui lắm.

Thấy cô vẫn còn ngỡ ngàng, anh chép miệng nhắc:

– Mèo Con, anh đang khát khô cả cổ đây, có nước gì cho anh uống chút coi.

Phương Nam sực nhớ. Cô vừa mở tủ lạnh, anh đã cười nói:

– Chà, mới tới Đà Nẵng một ngày, đã có trái cây trong tủ lạnh rồi à? Trái gì trông ngon quá vậy?

Lấy ra chai nước suối đưa cho anh, cô mỉm cười:

– Thanh trà đó anh Khang. Xe vừa với có mấy em bé bụng mâm bán thanh trà, thấy màu đẹp quá nên em mua vài trái, tối qua chỉ ăn vài trái thôi.

– Sao vậy? Không ngon à?

– Dạ không phải, ngon lắm nhưng tại hột to quá, với lại một mình cũng làm biếng ăn.

Trả chai nước đã cạn phân nửa, anh che miệng ngáp dài:

– Vậy tối nay anh phụ em thanh toán bớt cho. Chịu không?

Cô cười:

– Chuyện đó để tối tính. Em thấy anh có vẻ mệt mỏi lắm rồi đó. Anh về nghỉ chút đi.

– Ừ, mệt thật. Anh đi xe từ sáu giờ sáng đó, xe hư hoài nên giờ mới tới nơi.

Anh uể oải đứng lên:

– Thôi để anh về phòng tắm rửa rồi ngủ một giấc trước đã.

– Anh nhận show hát gần đây không? Chừng nào hát? – Cô hỏi khi anh vừa ra đến cửa.

– Gần. Tối nay là hát rồi.

Anh chợt quay lại:

– Quên mất. Em giúp anh chút được không? Làm ơn năm giờ rưỡi qua đánh thức anh dậy với, anh sợ mệt quá ngủ quên.

Cô ngạc nhiên:

– Năm giờ rưỡi? Tắm và ngủ có hơn tiếng đồng hồ làm sao anh lại thức?

Anh cười:

– Ngủ vậy cũng đủ rồi. Nhớ đánh thức anh dậy đúng giờ, anh muốn đi ăn tối với em trước đã, hát hò gì tính sau.

Anh đã đi khuất, Phương Nam nghe tiếng mở cửa và đóng cửa căn phòng cạnh bên, cô khe khẽ lắc đầu.

Theo hợp đồng với công ty Bá Hoàng, cô lên Đà Lạt trước, hai ngày chụp ảnh xong thì xuôi về Đà Nẵng. Trước hôm đi, chẳng thấy Minh Khang hé môi gì về chuyện nhận show biểu diễn ở ngoài này. Vậy mà lại gặp anh ở đây. Đó có phải là tình cờ không? Thành phố vẫn đầy kín hợp đồng biểu diễn, sao anh lại nhận show ở đây? Vì bốc đồng thoáng qua hay vì một lý do nào khác?

Cô phân vân nghĩ ngợi. Có lẽ không bao giờ hiểu được thật sự anh nghĩ gì và muốn gì.

Khoảng sân rộng đặc kín người, có lẽ toàn là sinh viên các trường. Anh chàng trên ngực gắn bảng nhỏ có mấy chữ ban tổ chức dẫn hai người đi theo lối hông để vào.

Thấy vài ánh mắt hiếu kỳ trong hậu trường ngó mình dữ quá,

Phương Nam giật nhẹ tay áo Minh Khang:

– Anh Khang, em ra ngoài coi nhé.

Anh lắc đầu:

– Thôi đừng, em ngồi trong này đi, ra ngoài rồi chút anh biết đâu mà tìm.

– Nhưng chỗ này dành cho ca sĩ.

– Có sao. Em đi chung với anh mà.

Cái ghế hiem hoi anh chàng trong ban tổ chức mới đem lại, anh ấn cô ngồi xuống ngay:

– Ngồi đây. Đợi anh hát xong đã.

Cô gái mặc áo dài phía ngoài vừa vào câu dứt, anh chàng lo chuyện hậu trường khi nãy ló mặt vào:

– Chuẩn bị nhé anh Khang, tới anh rồi.

Phản muốn nghe rõ hơn phần trình diễn của anh, phản cũng ngại những ánh mắt nhìn ngó của người trong phòng đợi, Phương Nam theo anh đến chân thang dẫn lên sân khấu.

– Anh hát bài gì vậy? – Cô hỏi.

Anh nhìn cô.

– Em thích anh hát bài gì trước?

Câu hỏi ngược lại làm cô phì cười:

– Em có biết tựa bài hát nào đâu mà ý kiến với anh.

Anh ngẫm nghĩ rồi bảo:

– Vậy để anh mở đầu bằng một bài hát này tặng em. Bài không mới nhưng dễ thương lắm, nghe nhé, để chút nữa em nói cho anh biết có thích nó không.

Lời giới thiệu đã gọn gẽ vang lên, anh quay lại cười rồi xoa đầu cô trước khi bước lên bục. Tiếng vỗ tay vang rân với sự có mặt của anh. Nhạc trỗi lên. Bối lại mớ tóc vừa bị cái xoa đầu của anh làm bung, Phương Nam chú ý lắng nghe. Giọng anh thật ấm áp và truyền cảm, hợp làm sao với bài hát đầy chất thơ:

Về đây nghe em, về đây nghe em. Về đây, mặc áo the, đi guốc mộc, kể chuyện tình bằng lời ca dao, kể chuyện tình bằng hạt lúa mới, kể

chuyện tình bằng nôi ngô khoai. Và về đây nghe gọi tiếng xưa, để nhớ trong tiếng vỗ bờ...

Đây là bài hát đã từng được thu đĩa. Từ khi có được chín cái đĩa nhạc của anh, Phương Nam đã không ít lần đóng cửa phòng nằm dài trên giường nghe nhưng đĩa hát ấy một cách thư giãn, đến nỗi gần như đã thuộc lòng.

Vậy mà không hiểu sao bây giờ vẫn giọng hát của anh, nhưng được ngấm anh đứng tự tin, diễn cảm trước ánh đèn, cô lại có một cảm xúc mới mẻ và sâu lắng lạ thường. Cô thoáng có ý nghĩ anh hát bài này cho mình. Nhưng ý nghĩ ấy vừa chợt đến, cô đã hốt thẹn mà gạt nó đi, lòng thầm lo ngại cho sự yếu mềm của chính mình.

Trên sân khấu, anh vẫn đầy thu hút với giọng hát như lời thì thầm ngọt ngào:

...Về đây nghe em, về đây nghe em. Về đây thỏa ước mơ, đi hát dạo. Để chào đời bằng hạt sương mai. Để bằng lòng ngọt ngào hấp hối. Và hận thù người lắng xuống. Rồi tìm nhau như tìm xót xa.

Trong lúc lệ đã đầy vơi.

Vừa dứt bài hát, tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi. Anh bạn giới thiệu chương trình mời khán giả đặt vài câu hỏi giao lưu với Minh Khang. Lúc này, sự hăng hái và nhiệt tình càng dâng cao với những cánh tay giơ lên.

Có câu hỏi dí dỏm, có câu hỏi lại tò mò một cách thường tình. Anh trả lời ngắn gọn tất cả những thắc mắc về ước mơ của mình, về dự định của mình trong chương trình sắp tới, kể sơ về những sáng tác của riêng mình và quá trình trở thành ca sĩ tên tuổi như hiện tại.

Cho đến lúc một cô gái với giọng run vì hồi hộp đã tình quái một chút khi hỏi anh tại sao những người sống vì nghệ thuật như ca sĩ, nhạc

sĩ, diễn viên... thường có nhiều mối tình và thậm chí thường có nhiều cuộc hôn nhân trong đời, nhiều tiếng vỗ tay lẫn tiếng cười đã thú vị vang lên như thích chí với câu hỏi hơi lạc đề ấy.

Trong khi Phương Nam đứng dưới cũng thầm e ngại dùm anh vì câu hỏi hơi hóc, anh bình tĩnh cười đáp:

– Xin thưa với các bạn rằng không phải chỉ những người làm nghệ thuật mới... đa tình. Tình cảm là một lĩnh vực không thể lý giải, và trái tim ai cũng có những phút giây yếu mềm.

Câu đáp mơ hồ của anh được một chàng trai giành micro hỏi liền sau đó:

– Vậy đa tình có phải là một lợi thế cho cuộc sống nghệ sĩ? Thoải mái yêu và yêu thật nhiều để sáng tác hay trình bày hay hơn, nhiều hơn?

Vẫn cười, anh nói:

– Nếu các bạn để ý điểm lại những bài tình ca, sẽ thấy đại đa số đều mang âm hưởng và ý lời trầm buồn, đầy tâm sự nhiều hơn những bài vô tư vui nhộn, các bạn sẽ chẳng cho đó là ưu thế hay lợi thế gì nữa. Chuyện buồn phiền nhiều đến thế thì cuộc sống nghệ sĩ chẳng hạnh phúc gì hơn các bạn đâu.

Anh chàng kia gạn hỏi kỹ hơn:

– Và riêng anh có thú vị và đặc ý về chuyện tình cảm của mình không? Vì nghe nói anh cũng khá đào hoa.

Minh Khang mỉm cười nói bóng gió:

– Người ta có thể đặc ý vì có hạnh phúc, chẳng ai có thể đặc ý khi bị đào hoa. Nếu được chọn lựa, tôi mong được một cuộc tình lâu dài và duy nhất hơn là có vì sao đó chiếu mạng.

Micro được chuyển cho anh chàng khác cất có hơn:

– Tại sao anh lại nói vậy? Nói thật nhé, không biết các bạn nữ ra sao chứ nam sinh tại tôi nhiều man cũng... ngưỡng mộ cách sống phóng khoáng của anh lắm nhất là lĩnh vực tình cảm. Nếu ngay cả anh cũng không thú vị về điều đó thì anh có thể nói rõ hơn không hay để tôi rút kinh nghiệm mà rời bỏ ước vọng được bắt chước anh không?

Nhiều tiếng ồ vì câu hỏi tai quái ấy, tiếp theo là những tràng pháo tay, những tiếng huýt sáo vang lên như yêu cầu anh phải trả lời câu hỏi này. Phương Nam thấp thỏm lo ngại.

Cô biết những bạn trẻ thường khá thẳng thắn, họ đòi hỏi người nghệ sĩ được họ yêu mến phải hoàn thiện và không được tai tiếng nhất là tai tiếng về tình cảm.

Áp lực dường như mỗi lúc một nặng hơn với những câu hỏi. Không trả lời sẽ ra sao? Và nếu trả lời không khéo, cuộc sống riêng hơi phóng túng của anh có thể sẽ bị họ không hài lòng và lên án, bài xích?

Trên sân khấu, Minh Khang vẫn giữ vẻ thản nhiên khi cuộc giao lưu về chuyện riêng tư và những câu hỏi đang dần muốn công kích cách sống của anh. Chờ cho những tiếng xầm xì râm ran lắng bớt xuống, anh hắng giọng nói:

– Bạn hỏi tôi về kinh nghiệm, trong khi tôi cho rằng mình chẳng có chút kinh nghiệm gì về chuyện tình cảm, bởi vì nếu tỉnh táo được, tôi đã không bị các bạn gái cho là đào hoa. Tôi chỉ có thể nói rằng đa tình cũng khổ lắm. Một cuộc tình không trọn vẹn tất nhiên là làm bạn rất thất vọng và buồn phiền, nghệ sĩ cũng vậy thôi.

Trầm ngâm giây lát, anh nói tiếp, giọng nhẹ nhàng hơn:

– Mặc dù được nhiều người ái mộ, nhưng người nghệ sĩ cũng là con người bình thường, vẫn cô đơn khi quanh mình đầy những khán giả

ái mộ, nhưng không thể tìm ra được một tâm hồn đồng điệu với mình, một tình yêu đích thực và bền vững.

Anh cười:

– Nếu đến bốn mươi, năm mươi tuổi, tôi chọn những bài hát buồn bã, tiếc nuối để trình bày. Điều đó chứng tỏ rằng tôi đã thất bại hơn các bạn rồi đó.

Câu đùa cuối cùng của anh làm nhiều người cười xòa, sự căng thẳng này giờ được giải tỏa phần nào.

Như ngán ngại dùm Minh Khang, người giới thiệu chương trình lại lấy thế chủ động tuyên bố chấm dứt thời gian giao lưu để anh lại hát tiếp bài hát đang được khán giả gởi những mẫu giấy nhỏ lên yêu cầu.

Những ý nghĩ công kích của một số khán giả bị lang quên ngay khi nhạc trỗi lên và giọng Minh Khang trầm trầm dặt dìu với bài Thương một người .

Những tràng pháo tay nồng nhiệt làm thời gian dành cho anh như dài thêm với ba bài hát tự sáng tác nữa tiếp nối. Đến khi cúi chào tạm biệt để vào trong, tay anh ôm cả bó hoa đủ màu sắc của khán giả lên trao tặng.

Mồ hôi rịn đầy mặt mũi và ướt cả lớp áo sơ mi, dúi vào tay Phương Nam cả mớ hoa, anh cầm xấp khăn giấy cô vừa đưa chưa kịp lau mặt thì một tốp khán giả trả cuồng nhiệt chẳng biết từ lúc nào đã lên vào hậu trường chìa những cuốn sổ tay, những tấm thiệp xin chữ ký. Miệng tươi cười, anh nhanh tay ký tặng những khán giả ái mộ mình. Tốp này chưa xong đã có một tốp khác ủa vào. Phương Nam bị sự hăng hái của họ đẩy ra ngoài xa trong ánh mắt ngẩng lên lo lắng của Minh Khang.

Tốp ca sinh viên trên sân khấu tiếp nối chương trình với bài hát Tóc em đuôi gà và Vào hạ thật dễ thương nhưng có vẻ không hấp dẫn khán giả trẻ bằng anh chàng ca sĩ nổi tiếng từ Sài Gòn. Nhóm bạn bao quanh anh với giấy viết vẫn như ngày càng dày đặc hơn và càng đẩy Phương Nam dần xa anh hơn.

Lùi ra xa, cô ngần ngại với đám đông giữa anh và mình. Tự biết mình nhỏ con, chẳng chen nổi vào cạnh anh và anh cũng khó mà từ chối được sự ái mộ nhiệt thành kia, cô ngấm bó hoa to tướng trên tay, đợi một lúc rồi đành quay về một mình.

Gió đêm Đà Nẵng thổi lồng lộng. Phương Nam khép lại vạt áo khoác, ôm hoa thả bước qua những con phố lác đác người. Bụng hơi đói làm cô mỉm cười, nhớ đến vẻ mặt nhăn nhó của anh khi mở mắt nhìn đồng hồ lúc này.

Đúng ra cô không muốn đánh thức anh trễ như vậy nhưng gõ cửa phòng anh mấy tiếng, chẳng thấy anh lên tiếng. Cô đã đánh bạo mở cánh cửa không chịu khóa kia và bắt gặp ngay cảnh anh nằm vùi trên giường và mê mết ngủ.

Thấy anh ngủ ngon như vậy, cô đâu dám đánh thức nữa, đành thủ cái ghế cạnh giường và với tay lấy cuốn tạp chí trên bàn giết thì giờ, đợi đến khi đồng hồ nhích tới bảy giờ rưỡi mới lay vai anh.

Hảo ý của cô chẳng được anh hài lòng, ngược lại anh còn nhăn nhu cô đã làm bể kế hoạch của anh. Anh đã dọn dưới nhà một bàn trong góc, một chai rượu vang đỏ, vậy mà chỉ vì cô đánh thức trễ, họ chỉ kịp ăn qua loa vài món nhẹ là phải có mặt ở chỗ diễn.

Anh còn ăn được một chút. Còn cô, chẳng hiểu vì sao cô không nuốt được hết chén súp, cho nên bây giờ bắt đầu cảm thấy thèm ăn.

Nơi tổ chức đêm ca nhạc không xa khách sạn, nhưng vì đáng trí, cô

đi loanh quanh một lúc mà vẫn không tìm ra con đường có khách sạn, cuối cùng đành phải gọi chiếc xe đưa về. Ngay cánh cổng, Minh Khang đứng chờ cô với vẻ mặt lo lắng. Anh thở phào khi cô bước xuống xe.

Em đi đâu vậy? Anh không thấy em đâu. Tưởng em lạc mất rồi chứ. Làm anh lo quá chừng.

Cô cười:

– Lạc chứ còn gì nữa. Đường phố ở đây sao dễ lạc quá. May mà em nhớ ra nên gọi xe, không thôi dám đi tuốt ra ngoài ô lăm. Anh hay thật, bị vây lấy với cả mấy chục người, vậy mà cũng về trước em.

Ngó cô vẫn còn ôm mớ hoa đủ màu kia, anh phì cười:

– Nãy giờ em lang thang ngoài đường với bó hoa lớn này đó à? Còn ngại người ta tò mò nhìn nữa không?

Theo anh vào trong, cô cười:

– Chắc cũng có người nhìn nhưng em không để ý lắm.

Ngang qua cửa dẫn vào nhà hàng đã tắt đèn, cô chợt khựng lại:

– Anh Khang! Em...

Không kịp để cô lên tiếng, anh đã nói luôn:

– Đói bụng phải không? Nhà hàng hết giờ rồi thì phải, mình kêu lên phòng ăn nhé? Hay em muốn ra ngoài tìm quán ăn?

Rảo khắp phố phường đã làm cô mỏi chân, Phương Nam bèn chọn ngay đề nghị thứ nhất của anh. Minh Khang kéo cô lại quầy tiếp tân đặt món luôn trước khi lên phòng. Cô phản đối khi anh gọi hai phần beasteak:

– Em không ăn beafsteak đâu. Anh gọi cho em đĩa bánh sandwich là được rồi.

Anh hỏi luôn:

– Vậy em uống gì?

– Tùy anh.

– Anh muốn uống rượu.

Cô nhún vai dễ dãi. Đợi anh dọn thêm đĩa salad xong, cô dồn bó hoa trên tay cho anh trước khi bước lên thang máy:

– Trả hoa cho anh nè.

Minh Khang cười trêu:

– Trả cho anh làm chi, anh tặng em hết mà.

Cô bấu môi:

– Muốn tặng thì em cũng nhận, nhưng phải đưa đến tận phòng em mới được. Nãy giờ em ôm đi cùng đường, mỗi như cả tay rồi.

Anh cười:

– Được thôi. Hoa thì mang vào phòng em, nhưng ăn thì bên anh nhé.

– Sao vậy?

– Căn phòng em hồi chiều anh tham quan rồi, gì mà chân máy, túi xách ngổn ngang trên bàn trên ghế tùm lum, chỗ đâu anh ngồi.

Phương Nam cười. Anh nói cũng đúng, cô vì nghe khách hàng có phái người theo phụ giúp, muốn nhân chuyến công tác này chụp luôn những tấm ảnh phong cảnh lẫn thời sự cho riêng mình nên mang khá nhiều đồ nghề, kể cả những thứ mà chuyến đi không cần đến nhưng cũng vác theo luôn. Phòng của cô vì thế mà trở nên chật chội hơn phòng anh.

Chưa đến mười lăm phút, thức ăn đã được mang lên. Người phục vụ vừa quay đi, Minh Khang đã hít hà:

– Chà, bánh sandwich ngon quá, lại ăn mau lên Mèo Con, không thôi ăn hết miếng thịt tái, anh giành luôn phần ăn của em bây giờ.

Rồi tắt khỏi màn hình T.V, cô bắt chước anh ngồi bệt luôn trên

thăm. Thấy anh mở và rót rượu ra hai cái ly, cô ngạc nhiên:

- Rượu gì mà rót cả ly to vậy anh Khang?
- Rượu chát, em chưa uống bao giờ à? – Anh nhướn mắt.
- Nặng bằng cơm rượu mừng năm tháng năm không?

Anh phì cười:

- Chắc không dữ vậy đâu.

Cô gật gù:

- Vậy thì chắc em uống được.

Anh hát hàm:

- Có anh với em thôi, không uống được nhiều cũng nhấp môi tí tỉnh cho vui mới được, chai rượu này anh dặn trước từ chiều, tại em không chịu đánh thức anh sớm, nên nó mới còn lại tới giờ.

Cô nghinh mặt:

- Còn trách em à. Nhờ em để anh ngủ đầy giấc nên anh mới có sức hát cả mấy bài liên tục, và đủ tinh thần trả lời mấy câu hỏi hóc búa của người ta đó chứ.

Chia một ly rượu màu đỏ sậm cho cô, anh phì cười:

- Nói vậy là phải cảm ơn em à?
- Chứ còn gì nữa?

Nhấp chút rượu vừa lạnh vừa nồng vừa có hậu chất, cô cầm ngay miếng bánh sandwich lên và cắn một miếng to. Vừa nhai, cô vừa gật gù:

- Nhưng em cũng phải công nhận anh cũng khéo ứng xử quá, câu hỏi càng lúc càng gắt như vậy mà anh vẫn có thể bình tĩnh trả lời được hết, mà không đến nỗi bị phản ứng. Em đứng dưới này cũng hồi hộp quá trời. Khách giả trẻ mà cũng khó tính dữ.

Minh Khang cười không đáp:

Thật ra với những câu hỏi giao lưu mà chẳng có tính chất giao lưu như lúc này, anh có thể từ chối trả lời.

Nhưng khi nghĩ đến những ngày tiếp theo nán lại đây đi rong khắp nơi với Phương Nam, anh và cô có thể rước thêm những tiếng xì xầm đồn đại, hay những ánh mắt không thân thiện, cuộc rong chơi chẳng còn vui vẻ, anh đành cố trả lời cho xuôi.

Bị người khác công kích và mỉa mai rằng mình là kẻ bay bướm, đào hoa, anh đã từng gặp, nhưng đây là lần đầu tiên anh bị hỏi thẳng trước ngàn người. Áp lực quả là không nhỏ chút nào.

– Ngon ghê anh Khang – Phương Nam tấm tắc.

Anh nhìn qua. Cô ăn có vẻ ngon miệng quá làm anh có cảm giác món thịt tái mình gọi không ngon bằng miếng bánh trên tay cô.

– Cho anh ké một miếng được không? – Anh buột miệng.

Chẳng cần nghĩ xa xôi, cô hăng hái chìa miếng bánh đang ăn dở dang ra. Minh Khang chồm lại cắn một góc trên miếng bánh.

Mắt dán vào anh, cô hỏi dồn:

– Ngon không? Phô mai chua chua, thịt gà xé, bánh mì nướng giòn, thơm phức. Ngon ác hả?

Anh hất hàm cười cười:

– Ừm, ngon. Nhưng em lo ngó miệng anh và hỏi ý anh, phô mai sắp chảy xuống tay kia.

Phương Nam giật mình nhìn trở lại miếng bánh trên tay rồi cuống quýt ăn vội. Trước khi cô cầm tiếp miếng sandwich thứ hai, anh cắt một miếng beefsteak nhỏ và găm nửa dĩa dứa trước mặt cô:

– Bù lỗ cho miếng bánh hồi nãy anh cắn nè.

Cô cười đón ngay miếng thịt rồi chìa miếng bánh thứ nhì ra cho anh:

– Anh muốn đổi món với em phải không? Biết ngay là anh hối hận vì

không gọi giống em rồi mà. Em no rồi, anh ăn đi.

Tự dưng viễn cảnh có nguyên miếng bánh không còn chút gì hấp dẫn Minh Khang. Với lấy ly rượu uống một hớp, anh lắc đầu:

– Không cần nhường anh đâu. Em cứ ăn đi.

Cô nheo mắt nhìn anh rồi cười cười quay đi:

– Em no thật rồi, không ăn nữa đâu.

Rồi không để ý đến vẻ mặt lừng khừng của anh, cô nâng ly nhấp rượu. Rồi đột nhiên cô vỗ tay lên trán:

– Quên mất, em hết việc rồi, sáng mai anh có về chung với em không?

Anh nhướng mày:

– Em về làm chi sớm vậy, ở đây chơi vài bữa đi, thứ hai anh về thì đi chung luôn.

Cô háng giọng:

– Nhưng em đi xe công ty anh Hoàng.

– Thì cho xe về trước, em về chung xe với anh có sao đâu.

– Anh còn show à? – Cô tò mò.

Anh gật:

– Còn tối chủ nhật. Nhưng ban ngày anh rảnh. Tha hồ mình đi chơi.

Trên đường về nếu vui thì mình ghé lại Nha Trang tắm biển luôn.

Phượng Nam thích chí gật đầu lia lịa. Cô không biết mình đang tự rót rượu cho mình.

– Ly thứ ba rồi đó Mèo Con – Minh Khang háng giọng:

Câu nhắc của anh làm cô ngạc nhiên ngẩng lên. Cô nhoẻn miệng cười khi bắt gặp ánh mắt hơi e ngại của Minh Khang.

– Vậy à. Rượu này cũng ngon chứ anh hả. Em không biết ăn sandwich uống rượu chat cũng ngon như vậy.

Ngắm đôi gò má đỏ hồng của cô, anh khẽ nói:

– Em say rồi thì phải.

– Chắc hơi hơi. – Cô nháy mắt – Em vừa phát hiện phần beafsteak của anh còn nguyên trong khi em làm sạch nửa phần bánh của mình rồi. Mình ăn như vậy thì phí quá, chẳng biết nãy giờ anh làm gì mà không chịu ăn.

Minh Khang im lặng, chẳng lẽ nói thật là nãy giờ anh chỉ lo ngắm nhìn cô, thấy cô lại nâng ly, anh khẽ nói:

– Nếu không quen uống thì đừng uống nhiều quá nhé Mèo Con.

Hớp một ngụm lớn, cô hì hì:

– Uống ngoài quán anh còn nói em có say thì anh đưa về mà, đây là phòng anh mà, lo gì.

Giữ lấy khay thức ăn suýt nghiêng đổ vì tay cô vô tình quơ trúng, anh buột miệng:

– Không phải ngoài quán anh mới lo.

Gác khuỷu tay lên mép giường, bàn tay đỡ lấy khuôn mặt, cô như óng mảy:

– Là sao anh?

Minh Khang cười gượng:

– Chưa trả lời nhưng em hiểu mà.

– Hiểu cái gì?

Gương mặt cô dưới ánh đèn nhạt trong phòng có một vẻ gì đó khiến anh càng cảm nhận những rối rắm trong lòng mình. Anh chợt quay đi và khẽ nói:

– Em mệt chưa, anh đưa em về phòng nhé.

Cô không đáp, chỉ ngược nhìn anh đăm đăm. Minh Khang có cảm giác tim mình như thất lại trước cái nhìn ấy. Anh khàn giọng:

– Chắc... khuya rồi. Tan tiệc nhé Mèo Con.

Cô nhìn anh với ánh mắt dịu dịu, giọng cô nhỏ nhẹ:

– Em rất thích anh gọi em là Mèo Con.

Anh ngập ngừng rồi như không cưỡng được, anh đưa tay khẽ chạm nhẹ lên tóc cô. Mái tóc thật mềm mại, tuy bị cô búi lại thành búi sau gáy nhưng vẫn mượt dịu trong tay anh.

– Khờ quá, Mèo Con.

Cô nhắm mắt khi tiếng gọi như tiếng thờ nhẹ của anh vang lên bên tai. Choàng tay qua vòng lưng cô, anh như một kẻ mộng du ước muốn được chìm đắm trong cơn mơ tuyệt đẹp của mình.

Chẳng hiểu ai là người chủ động, khi ý thức thoáng trở lại với Minh Khang, anh nhận ra mình vừa rời đôi môi cô. Vần nét dịu dàng dễ thương, cô mở mắt nhìn anh. Minh Khang bối rối:

– Anh...

Cô nhìn anh và mỉm cười. Nụ cười nhẹ như mây. Ánh mắt cô chứa đầy tâm từ thâm kín của con gái. Minh Khang thở dài:

– Anh là một gã nguy hiểm lắm Mèo Con ời.

Ừ hử nhỏ nhỏ trong miệng, cô khép rèm mi và tựa má vào ngực áo anh. Mớ tóc của cô bung xõa trên tay anh.

Vén lại sợi tóc mai của cô, anh buột miệng:

– Đừng yêu anh.

Cô nhướn mày nhưng vẫn giữ nguyên chỗ dựa ấm áp trong lòng anh, Minh Khang vụng về cúi xuống, hơi thở của anh làm nhột nhột mớ lông măng trên mặt cô. Lướt nhẹ môi lên gò má cô, anh thì thầm:

– Sao yêu anh hả Mèo Con? Sao lại yêu một thằng phù phiếm, rỗng tuếch như anh?

Không để câu nói của anh vào tai, cô ngược mặt đón nhận môi anh

lần nữa. Nụ hôn lần này nồng nàn và da diết hơn cả vừa rồi. Anh luồn tay vào tóc cô làm nó rối tung lên.

Siết cô trong vòng tay mình, anh mê mải buông trôi lý trí của mình. Gạt đi lý trí ngăn cản, gạt đi những e ấp ngại ngùng, cô cũng cuốn vào cơn lốc theo anh.

Vì cô biết rõ mình đã yêu anh đến độ nào.

Phương Nam tỉnh dậy khi trời còn tờ mờ. Những đổi thay của cơ thể và sức nặng từ cánh tay anh vắt qua người làm cô dần nhớ lại mọi chuyện.

Đây là căn phòng của anh, không phải giấc mơ mà là sự thật hiển nhiên. Đêm qua, men rượu ngọt ngào và khung cảnh riêng chỉ còn hai người khiến cô đã không còn che dấu được tình cảm thật của mình. Và anh cũng vậy.

Căn phòng im ắng quá, cô khẽ xoay đầu nhìn qua anh. Anh vẫn say ngủ. Gương mặt anh thật gần, hơi ấm từ người anh, từ cánh tay anh vừa xa lạ lại vừa thân thiết với cô.

Ngắm gương mặt nghiêng nghiêng bình thản của anh, Phương Nam mỉm cười. Chút tiếc nuối cho sự ngây thơ con gái không lần ắt được cảm giác ấm áp và hạnh phúc đang ngập tràn tim cô.

Cô muốn được trong vòng tay anh như thế này mãi, nhưng viễn cảnh đối diện anh khi thức dậy làm cô băn khoăn. Chuyện đêm qua sự thật cô chưa đến nỗi say khướt, và anh càng không.

Sẽ ra sao nếu anh tỏ ra e ngại, hối hận? Hai người sẽ nói gì với nhau trong ngượng ngùng, trong tình huống đã đổi khác khi tình cảm bạn bè đã vượt khoảng cách chỉ trong một đêm?

Khe khẽ đỡ tay anh qua bên để lách người ngồi dậy. Ánh sáng từ chiếc T.V chỉ còn những chấm sọc li ti nhắc cô tắt nó đi trước khi

chương trình buổi sáng đánh thức anh. Cô quay lại ngấm anh lần nữa rồi nhẹ nhàng mở cửa về phòng mình.

Pha nước ấm đầy bồn, cô thả mình vào đó và nhắm mắt lại thở một hơi thật dài, như muốn rũ bỏ những e ngại lo lắng thoáng qua trong đầu.

Cô thật sự yêu anh. Chưa bao giờ cô biết yêu một người lại có thể dẹp bỏ tất cả mọi rào chắn, tất cả những e ngại của lý trí để bày tỏ và trao cho nhau trọn vẹn như vậy.

Sự thúc giục của con tim làm cô đã trượt khá xa, vượt qua cả sự tỉnh táo của lý trí, chỉ biết có anh, chỉ cần tình yêu của anh.

Đêm hôm qua, chút rượu chỉ là men xúc tác, cô đã nhận ra mình thật là mình trong tay anh.

Điều đó là phiêu lưu, là bông bột nhất thời hay là khờ dại? Cô không biết, chỉ biết mình như có cả thế giới này khi trong vòng tay anh, khi nghe anh gọi mình bằng một giọng đầy yêu thương, khi soi mắt mình vào mắt anh, có thể cảm nhận tình cảm thật mà anh vụng về che giấu.

Nước đã dần trở nên lạnh làm rùng mình nhẹ, cô chợt tỉnh táo hơn. Cô là Mèo Con của anh, nhưng cũng là Nguyễn Phương Nam. Buổi sáng đang chờ cô với tia nắng ấm, có lẽ không nên phí thêm thời giờ hân hoan hay nuối tiếc gì nữa.

Mở thêm nước nóng, Phương Nam bắt đầu gội nhanh mái tóc dài của mình như bắt đầu cho thói quen thường ngày.

Chút nữa đây đối diện anh, cô phải trấn tĩnh mình, phải làm sao để những băn khoăn nuối tiếc cón con này không hiện trên nét mặt trong lời nói làm anh phiền muộn tự trách. Phải làm sao để anh không bứt rứt và cảm thấy mình có lỗi.

Mong sao cô có thể khéo léo, có thể khoan hòa trước anh mà vẫn giữ được tự trọng của mình.

Tiếng gõ cửa ngập ngừng bên ngoài làm Phương Nam giật mình. Cô hít thở mấy hơi dài liên tiếp như tự trấn an mình trước khi mở cửa.

Minh Khang đang đứng phía ngoài với vẻ lọng cọng. Mắt anh bối rối nhìn cô, trong khi miệng lại suôn sẻ một câu định trước:

– Anh qua rủ em đi ăn sáng.

Tránh ánh mắt dò xét của anh, cô gật nhẹ đầu.

Suốt buổi điểm tâm, hai người chẳng lên tiếng nói với nhau câu nào.

Hai tô hủ tíu nóng hổi cũng dần trở thành lạnh tanh vì cả hai chỉ xâu xâu và ăn cho lấy có để tránh khỏi chân tay quá thừa thãi.

Trả tiền xong, anh lạ liếc nhìn cô rồi bất ngờ hỏi nhỏ:

– Đi dạo không?

Cô gật nhanh như quán tính. Rồi nhà hàng, họ thả bộ dọc theo con đường có những hàng cây cao to. Gió sớm thổi nhẹ rắc từng đám lá vàng nhỏ từ những tầng ấy ấy xuống đất.

Nắng chiếu những tia nghiêng nghiêng nhạt màu làm rạng rỡ hơn cho khung cảnh.

Hai người vẫn thả bước bên nhau một cách vô định. Đến một ngã rẽ, Phương Nam vừa dậm chân băng qua thì cánh tay cô đã được người đồng hành túm lấy kéo lại và giữ yên trong vòng tay cùng tiếng thắng xe thật chói tai.

– Muốn chết hả? Đi đứng kiểu gì vậy?

Người tài xế bực tức thò đầu ra cửa xe chửi một câu bằng giọng địa phương. Mắt hờn vía, Phương Nam chẳng thốt được nên lời. Minh Khang vội xin lỗi người tài xế nóng tính kia.

Khi chiếc xe đã lao đi, anh quay qua cô. Mắt cô hơi ngơ ngác khi

nhìn anh. Anh chợt buông tay rồi thở dài. Phương Nam cũng im lặng. Dù đã dặn lòng từ trước nhưng cô không biết phải nói gì, không biết có nên là người mở lời nói trước?

Anh ngần ngừ nhìn quanh rồi chỉ về phía trái ngã rẽ:

– Có một quán cà phê đằng kia, mình vào đó đi.

Không phản đối, cô theo anh vào quán mặc dù mới vài phút trước, họ đã uống cà phê trong nhà hàng rồi.

Đội người phục vụ đặt hai ly cà phê xuống rồi quay đi, khi góc trong của quán chỉ còn hai người, cô nhỏ nhẹ:

– Anh cứ nói đi.

Anh nhìn cô mất một lúc rồi ngập ngừng:

– Anh... thật có lỗi, anh muốn nói với em về...

Cô ngắt lời:

– Nếu anh chỉ muốn nói xin lỗi thì anh không cần nói vì anh chẳng có lỗi gì hết.

– Không, Nam ơi! Anh...

Ánh mắt cô làm anh bối rối quay đi và thở dài:

– Sao em lại yêu anh làm gì?

Cô cười thẹn, giọng vẫn nhẹ nhàng:

– Yêu là yêu thôi. Anh cũng nói tình yêu đâu thể lấy lý trí mà lý giải được.

Anh cũng cười nhưng nụ cười chua chát:

– Nhưng ngoài cái vỏ hào nhoáng bên ngoài, anh chỉ là một kẻ hoang đường, ích kỷ. Em cũng biết mà.

Dựa lưng vào thành ghế, cô chăm chú nhìn anh:

– Em yêu anh vì anh là anh, em không yêu tiếng tăm của anh.

– Nhưng chuyện đêm qua... - Anh nói trong khổ sở – Anh làm hại em

mất rồi. Sự thật từ lúc quen biết em, anh đã e sợ điều này.

Vò cái đầu tóc ngắn của mình, giọng anh bức bối:

– Anh quý em lắm em có biết không, chưa bao giờ anh quý mến cô gái nào như em. Anh không bao giờ muốn làm hại, làm khổ em. Anh muốn giữ em mãi mãi bên mình như một cô bạn nhỏ thân thiết nhất, một cô bạn dễ thương duy nhất mà anh có thể tin cậy. Vậy mà...

Cô cắn môi xót xa khi nhận ra sự khổ tâm trong giọng nói của anh:

– Anh đừng tạo áp lực cho mình vì em không hề muốn mình là một trong những người tình của anh. Đó là... là vì yêu anh nên em chấp nhận. Đêm qua em đâu đã say, em biết mình làm gì. Em không hối hận đâu.

Anh ngược nhìn cô buồn rầu:

– Em khờ quá! Yêu anh chỉ là tự làm khổ mình thôi.

Giọng anh đầy day dứt:

– Anh không chối là mình cũng có yêu em, có lẽ từ tình bạn đã dần là tình yêu lúc nào không biết, nhưng anh... anh thật sự tự biết mình. Anh có thể là người anh tốt, người bạn tốt; nhưng trong tình cảm lứa đôi, anh chỉ là một người tình khốn kiếp. Anh không muốn em sẽ nguyên rủa anh, sẽ hận anh, Nam ơi.

Cô nhìn chằmchằm anh rồi chợt cười buồn. Anh né tránh gọi cô bằng cái tên Mèo Con thân thiết. Trong khi cô chẳng ngần ngại, anh lại lo lắng ngại ngùng. Anh vừa thú nhận mình cũng yêu cô mà. Vậy tình yêu ấy đâu rồi? Sao chỉ còn những so đo hơn thiệt?

Cô có đọc một quyển sách nào đó cho rằng trong tình yêu đàn ông tỉnh táo hơn đàn bà. Phải chăng điều đó là đúng? Anh tỉnh táo, còn cô mê muội?

Không hiểu những ý nghĩ tủi thân của cô, anh thở ra:

– Tất cả là do anh, em... em muốn anh phải làm gì?

Cô ngớ ngàng ngẩng lên nhìn anh:

– Ý anh là sao?

Phác một cử chỉ bất lực, anh nói một cách khó khăn:

– Cho dù anh có là kẻ bạc tình, tàn nhẫn với mọi cô gái, nhưng anh không bao giờ muốn làm một tên Sở Khanh với em. Nếu em muốn một lễ cưới, anh sẽ...

Phương Nam đột ngột ngắt lời:

– Không, anh Khang. Em đâu muốn trói buộc anh như vậy.

– Nhưng em đã... chuyện đêm qua...

Cô mím môi lắc nhẹ đầu:

– Em không biết mình làm vậy là có khờ dại hay không, nhưng em yêu anh nên chẳng muốn suy xét gì cả với tình yêu. Em đã nói em chấp nhận mà.

Anh nhăn mặt:

– Nhưng như vậy là mất mát đối với em, em không hiểu sao? Nếu em muốn một lễ cưới, anh sẵn sàng thuận theo em, cho dù trong đời chưa bao giờ anh nghĩ đến một bến đỗ.

Cô ngẩng phắt lên. Câu nói cuối cùng của anh làm cô không biết mình nên khóc hay cười:

– Anh nói gì vậy? Anh tưởng em có mục đích sao? Anh cho là em vì muốn trói buộc anh nên đành liều đem mình ra làm mồi nhử à?

Minh Khang giật mình:

– Không đâu, Phương Nam! Anh không có ý đó.

Nước mắt trào ra mi, lăn dài xuống mặt, cô lắp bắp:

– Em nhìn nhận là mong muốn đến cháy bỏng có anh bên cạnh, khao khát được trao hết cho anh, nhưng em không hề lợi dụng hay

quyến rũ gì anh.

Cô ghen cả lời:

– Anh đã nghe em đòi hỏi hay áp lực gì với anh chưa? Em không hề nghĩ đến thân phận mình, gạt bỏ cả tự ái, tự trọng của thân con gái, chỉ đơn giản vì em yêu nên tự nguyện đến với anh thôi. Chuyện anh nghĩ hay không nghĩ đến bên đổ em không hề quan tâm. Anh đừng tỏ ra ban phát cho em kiểu đó.

Minh Khang cuống quít nắm tay cô:

– Nam! Anh xin lỗi em, đừng khóc. Anh xin lỗi, anh lại nói bậy rồi.

Đừng khóc Nam ơi.

Cô gạt bàn tay anh định lau nước mắt cho mình, giọng cô ngậm ngùi:

– Em không tiếc gì, cũng không đòi hỏi gì ở anh. Em chỉ muốn thử với lấy tia hạnh phúc mỏng manh cùng anh nhưng xem chừng cơn mộng của em đã chấm dứt.

Nước mắt đã lau đi, nhưng những giọt nước mắt khác lại lăn xuống.

Cô nhìn anh trong nỗi đau vừa ập đến. Anh loay hoay mãi mà không biết nói gì, giọng anh đầy khổ tâm:

– Đừng khóc nữa em. Lần đầu tiên anh thấy em khóc, lại là khóc vì anh.

Nắm lấy bàn tay cô, anh nhìn cô một cách khản kiệt:

– Anh vụng về lắm, em biết mà, nhưng anh thật sự không muốn em phải phiền muộn. Anh biết mình đã lỡ làm em đau lòng, nhưng... em nói đi, anh phải làm sao để em không đau lòng như vậy nữa?

Nén những tiếng nức nở, cô quệt nước mắt và cay đắng nói:

– Em không muốn khóc đâu. Nhưng thật bế bàng khi em nói chuyện tình yêu, anh lại nói đến trách nhiệm. Em không cần thứ trách nhiệm lạnh lùng đó của anh. Anh đề cập đến lễ cưới như một kiểu chịu

trách nhiệm làm em có cảm giác mình đang bị trả giá cho tình cảm thật của mình.

– Anh...

Minh Khang ngắc ngứ. Sự bối rối làm anh không biết mình đã làm gì, nói gì. Anh đã xúc phạm đến tự trọng của cô rồi sao?

Phương Nam nhìn thẳng vào anh, cô hỏi với một giọng nghe thật xa xăm:

– Anh cũng yêu em, phải không?

Không dối lòng, anh gật. Cô bặm môi buông tiếng thở dài:

– Nhưng không yêu đến độ thay đổi mình.

Anh sửng người nhìn cô. Cô nở nụ cười gượng gạo với gương mặt vẫn còn loang vết ướm:

– Có lẽ em hiểu anh nhiều hơn cả anh hiểu mình. Vẫn biết anh có thể trở thành lạt lẽo và nhẵn tâm, nhưng khổ nỗi em yêu anh nhiều đến mức biết anh có đầy tính ích kỷ mà vẫn yêu. Anh nói đúng, em khờ khạo quá với tình cảm, nhưng khờ khạo chứ không mất đi lòng tự trọng.

Hít một hơi dài, cô trấn tĩnh để nói tiếp:

– Vì vậy em mong anh khi trở về Sài Gòn, đừng tìm, đừng gặp em nữa. Vì thú thật với anh tình yêu dành cho anh và tự ái cứ giằng xé chỉ làm khổ em thôi. Không gặp lại anh, em nghĩ sẽ tốt hơn.

Rời bỏ chiếc ghế đối diện anh, rời bỏ quán, bỏ lại dáng ngồi sửng sò của anh, cô để chân mình bước theo quán tính. Nước mắt lại rơi làm mờ cả con phố trước mặt.

Cô không hề trách mình, chỉ cảm thấy tủi hổ và nhọc nhằn quá đổi.

Tại sao một đứa con gái gan góc, tự cao như cô lại yêu anh, yêu anh chàng mà ngay từ lần đầu gặp mặt, lý trí đã cho cô một tiếng vọng

cảnh cáo là nên tránh xa. Vậy mà thay vì tránh xa, cô lại chấp nhận làm bạn với anh, làm một cô em gái của anh.

Bạn bè? Cô cười chua chát. Bạn bè chỉ là vị trí vay mượn. Cả hai đều muốn vay mượn vị trí đó để kết thân với nhau.

Tại sao trời đất lại cho cô thân thiết anh, hiểu anh, hiểu từ tính xấu lẫn tính tốt, để rồi yêu mê muội con người đầy khuyết điểm vẫn ân cần, quen thuộc bên mình.

Và cô đã yêu, yêu đến nỗi thật sự bây giờ cô sợ phải đối diện anh lần nữa. Cô sợ phải lao đao vì anh, sợ mình không còn là mình, không còn là Nguyễn Phương Nam cứng cỏi, bản lĩnh như nam giới trước đây mà trở thành một đứa con gái khờ khạo, yếu mềm.

Chân bước mơ hồ nhưng không hiểu sao khi tỉnh trí đôi chút, cô nhận ra mình đang đứng trước cửa khách sạn. Lê bước vào thang máy, cô cười nhạo mình. Lúc tỉnh thì đi lạc, lúc mơ màng thì tỉnh cờ lại về đúng nơi.

Vậy hiện tại cô đang mơ hay tỉnh? Tình yêu của anh dành cho cô hôm qua là thật hay chỉ là giấc mơ có đoạn kết u buồn mà thôi?

Cô đã yêu, và bây giờ cảm thấy lạc lõng, hoang mang quá với tình yêu gốc gác nghiệt ngã của mình.

Nỗi đau ngọt ngào trên thân thể rồi sẽ tan đi, nhưng nỗi đau buồn vì hụt hẫng làm sao phai pha?!

Phương Nam đang nheo mắt ngắm lại các sắc màu trên xấp ảnh thì có tiếng gõ lên khung kính, cô ngẩng lên. Hải đứng phía ngoài đang vừa nói vừa giơ đồng hồ tay chỉ trở ra dấu gì đó. Cố đoán cũng chẳng hiểu gì, cô ló đầu ra:

- Anh làm gì như phim thời Charlot vậy? Muốn nói gì với em?
- Ra dấu vậy mà em không biết nữa à? Anh nhắc em là đến giờ rồi

đó, sao còn chưa đi?

– Đi đâu?

Hải trợn mắt nhìn cô:

– Đừng giỡn chứ, nhỏ nào mới nói với anh rằng có hẹn gặp ông giám đốc người Nhật nào đó bàn về show chụp quảng cáo.

Phương Nam sửng sốt vỗ tay lên trán:

– Ờ, đúng rồi. Trời đất ơi, quên mất.

Bỏ xấp hình đang cầm xuống để loay hoay tìm túi xách, cô nói:

– Anh Hải hay thật, nhớ kịp để nhắc em.

Hải lườm cô:

– Có em mới quên lãng xẹt vậy thôi. Cuộc hẹn làm ăn quan trọng vậy mà cũng quên cho được.

Ôm mấy túi đựng phim vào phòng kín, anh nói tiếp:

– Cảnh báo em đó nha, dạo gần đây anh để ý thấy em làm sao đó.

Với tay lấy túi xách máng trong góc phòng Lab, cô cười gượng:

– Làm sao là làm sao?

– Còn hỏi. Cả tháng nay em kỳ cục lắm, thỉnh thoảng cứ như người mất hồn, quên trước quên sau.

– Thì tính hay quên là tính của em xưa nay mà.

– Nhưng xưa nay trong công việc em đâu có mơ hồ, khác thường như vậy. Thăng Phan nói em cấm đầu làm hoài đến rạc cả người. Đã vậy còn cộc tính nữa chứ, mấy cô người mẫu của nó cũng than phiền.

Hơi chột dạ, cô cười xuề xòa:

– Tại mấy cô làm việc chưa đúng ý em nên em nhấn chút mà. Anh đừng nghe anh Phan nói. Em có mơ hồ khác thường gì đâu.

Hải xoay chiếc ghế lại để nhìn cô:

– Không chỉ anh và thằng Phan thôi mà thầy cũng có nhận xét vậy đó. Hồi xưa nói gì không đúng là em phản đối liền. Bây giờ thì đến ừ hử cũng không mở miệng. Nói thật đi Nam, em có rắc rối hay vướng mắc gì không?

Cô nhướn mày:

– Rắc rối gì? Anh cứ tưởng tượng hoài.

Hải vẫn bám lấy ý muốn điều tra cô:

– Không phải anh tưởng tượng mà là anh cũng nhận thấy em đúng là đang gặp chuyện gì đó khó giải quyết. Là chuyện gì vậy? Nói anh biết để giúp đỡ được không? Chuyện tiền bạc hay tình cảm?

Phương Nam phì cười:

– Gì đây anh Hải? Em lu bu nên quên chút thôi mà, anh làm như em đang đựng chuyện gì đó không bằng, em bị gì đâu.

Ngồi xuống chiếc ghế bên máy rọi hình, Hải phản nản:

– Ừ, hỏi thì em cứ dẫu dẫu giếm giếm nói là không có gì. Cứ lơ lơ kiểu đó hoài. Cho em biết thầy cũng lo ngại lắm đó. Thầy bảo trong đám anh em, anh với thằng Phan là thân với em nhất, vậy mà thằng Phan lẫn anh chẳng đứa nào hiểu tại sao em lại đổi tính như vậy nữa.

Khoác túi xách lên vai, Phương Nam lắc đầu gạt đi:

– Ba em với mấy anh cứ hay quan trọng hóa vấn đề. Em chẳng có gì khác thường hết. Tại... dạo này nhận show chụp gặp khách hàng khó tính, làm em phân tâm chút thôi. Làm xong mấy show này em dành thời gian nghỉ ngơi là khỏe lại thôi.

Hải ngẩng lên:

– Là làm việc mệt quá à?

Cô gạt đầu đi. Thấy Hải vẫn còn vẻ quan tâm thắc mắc về mình, cô

vội chỉ mớ ảnh trên bàn:

– Anh xem lại rồi sửa mớ ảnh này dùm em. Em phải đến khách sạn Hoa Anh Đào ngay không thôi trễ giờ.

Ngán tính rườm rà của Hải, cô nói xong là định đi ngay. Ai ngờ vừa rời phóng kính, anh đã thò đầu ra, tay vung vẩy xâu chìa khóa. Anh hét lên:

– Lại bỏ quên chìa khóa nè cô nương.

Lại phải quay lại cầm xâu chìa khóa, cô hứng thêm cái lừ mắt của anh và câu càu nhàu:

– Còn nói mình không có gì. Cứ mơ màng như người trên mây vậy. Không biết đi bàn chuyện với khách hàng có được không nữa. Không cần nghe thêm mấy câu nói dài dòng của anh, cô đến bên xe và nổ máy chạy đi.

Những câu nói của Hải thật ra không phải là không đúng. Phương Nam biết mình gần đây có nhiều thay đổi, hay trầm lặng, lơ ngơ. Cô đã tự nhủ mình sẽ lướt qua được, nhưng có lẽ dù cố gắng cô cũng không giấu nổi những biểu hiện sau cú sốc tình cảm của mình.

Cô vẫn chưa quên được chuyến công tác ở Đà Nẵng hôm nào.

Chuyến đi mang đến sự thay đổi cho cuộc sống của cô.

Hơn một tháng trôi qua rồi nhưng sự thất vọng và buồn rầu vẫn đeo đẳng. Cô đã lao đầu vào làm việc.

Những show quảng cáo không đủ tiêu hết thời giờ, cô nhận luôn cả những show chụp đám tiệc mà đồng nghiệp vì kẹt thời gian giao lại, mặc dù đó là sở đoản của mình.

Sau khi trở lại Sài Gòn, Minh Khang có điện đến nhưng vừa nghe giọng anh, cô đã ngắn gọn đáp lại yêu cầu rồi cúp máy. Khổ nỗi cô muốn tránh Minh Khang nhưng dấu vết anh như có mặt khắp mọi

nơi.

Đi đến đâu, giọng hát của anh cũng trầm ấm vang lên. Tên tuổi của anh cũng được người ta nhắc đến. Biết bao lần cô phải nén nước mắt ghen ngào vì giọng hát ấy làm cô càng da diết nhớ anh, nhớ cái đêm ngọt ngào và mê đắm ở Đà Nẵng.

Những lúc một mình, những lúc chạy xuôi các con phố quen thuộc như lúc này, cô lại càng nhớ anh.

Còn anh? Không biết anh ra sao? Có còn nhớ đến cái cú đầu đau điếng của cô, có còn nhớ đến buổi tối hai người trốn khỏi tiệc cưới đi rong khắp nơi rồi cuối cùng giành nhau châu bánh xèo A Phủ, có còn nhớ đến những trận cãi vã đầy kỷ niệm?

Phương Nam thở dài. Đàn bà dù cứng rắn đến đâu cũng vẫn đeo mang tính đa sầu. Chắc anh không bao giờ ủy mị một cách đại khờ như cô đâu. Nếu không, lấy ai đào hoa với cả tá cô bồ vây quanh. Phương Nam băng khuôn với niềm thương nhớ.

Lạ lòng là thời gian qua cô chỉ toàn nhớ đến những kỷ niệm đẹp của hai người, không hề có ý nghĩ hằn học với anh. Cho dù biết mình đã tự tìm lấy bế tắc nhưng cô vẫn khư khư nghĩ một cách minh bạch rằng mình yêu anh chẳng kể gì đến thiệt thòi cho cuộc đời mình.

Tiếng còi xe phía sau khiến Phương Nam giật mình. Lại đèn xanh rồi, nhấn tay ga cho xe chạy tiếp, chợt nhớ đến cuộc hẹn cô sức tỉnh nhìn lại con phố rồi thở phào. May mà điểm hẹn cũng gần đây.

Rời căn phòng hạng nhất, anh chàng quản lý khách sạn dẫn Phương Nam vào thang máy. Anh nói trong khi nhấn nút:

– Vậy là cô đã xem qua nhà hàng, shop lưu niệm, phòng tắm hơi và các hạng phòng rồi. Bây giờ tôi dẫn cô lên sân thượng ở đây có hồ bơi, một quầy bar.

Thang máy đã ngừng, Phương Nam theo chân người quản lý bước ra một khoảng trời nắng nhẹ thật đẹp với một hồ bơi nhỏ xanh biếc. Những chậu kiểng điểm thêm màu xanh lá ở khắp nơi. Cô nheo mắt với ánh nắng sáng và gật gù:

– Ở đây đẹp quá!

Anh chàng quản lý cười, chỉ tay về góc phải:

– Quầy bar nằm bên này.

Theo anh đến quầy bar khá khiêm tốn trong góc, Phương Nam ngồi nghỉ mệt trên một chiếc ghế cao sát quầy. Phóng tầm mắt nhìn bao quát khắp khuôn viên rộng lớn lác đác người, cô chép miệng:

– Khung cảnh trên này thật thoải mái quá. Chắc buổi tối khá đông người.

Người quản lý cười:

– Vâng, buổi tối ở đây có giàn đèn màu lấp lánh còn thơ mộng hơn nữa, gió cũng rất mát.

Liếc nhìn Phương Nam, anh chàng bỗng hỏi:

– Cô thích bơi chứ ạ?

Hơi ngạc nhiên nhưng cô cũng đáp cho xuôi:

– Cũng thích mặc dù tôi bơi không khá lắm.

Người quản lý mỉm cười quay vào quầy bar ra hiệu gì đó rồi từ tay anh chàng bartender, anh ta lấy một tấm thiệp màu xanh. Rút viết ký vào dưới, anh ta chìa cho cô:

– Xin phép gửi tặng cô.

– Gì vậy? - Phương Nam ngạc nhiên cầm lên xem.

Anh chàng quản lý giải thích:

– Khách sạn chúng tôi có những tấm thiệp này dành tặng cho một số khách hàng quen thuộc. Cô cứ đến đây, thiệp này sẽ miễn phí tất cả

các dịch vụ về hồ bơi.

Phương Nam tròn mắt ngơ ngác:

– Nhưng... tôi đâu phải là khách hàng, tôi đến chụp ảnh thôi.

Anh chàng quản lý cười hòa nhã:

– Vâng, tôi biết, ông tổng giám đốc có cho tôi biết khi nãy. Nhưng cô sẽ chụp show ảnh quảng cáo cho chúng tôi tất nhiên đã có giao thảo. Tặng cô tấm thiệp này chỉ là chút quà nhỏ. Xin cô đừng ngại.

Phương Nam chớp mắt. Cô đã từng có nhiều khách hàng lớn nhưng chưa bao giờ cô thấy mát lòng đến như vậy. Khách sạn này từ ông tổng giám đốc cho đến những nhân viên khác, ai cũng có cung cách giao tiếp nhã nhặn và ân cần quá chừng, làm cô có cảm giác họ không phải là khách hàng của mình mà ngược lại vậy.

Nhìn lại tấm thiệp trên tay, cô đành cười:

– Nếu anh đã tặng, vậy tôi xin nhận. Cảm ơn anh.

Thấy cô mở túi xách cất tấm thiệp và cất luôn cuốn sổ tay, anh chàng ngần ngừ rồi chợt hỏi:

– Xin lỗi tôi hơi tò mò, nãy giờ tôi để ý thấy cô vẫn liên tay ghi chép. Cô phải ghi chép gì vậy?

– Máy điều cần nhớ cho công việc thôi.

Thấy nét mặt anh chàng kia vẫn còn thắc mắc, cô cười giải thích:

– Tôi ghi chép để nhớ những vị trí thuận tiện đặt máy để chụp, và những đồ nghề cần mang theo. Tuần sau mới bắt tay vào việc nên tôi sợ mình quên mất thì hỏng việc.

Như đã hiểu ra, anh chàng quản lý gật gù:

– Thì ra là vậy, làm tôi cứ thấy lạ.

Người bartender vừa đặt lên mặt quầy hai ly nước. Anh chàng quản lý đẩy chiếc ly cao có chân đế về phía cô:

– Mời cô uống giải khát, nãy giờ cô đi tham quan mấy chỗ chắc cũng mệt rồi.

Nhìn ly nước màu xanh biển khá quen thuộc, cô buột miệng:

– Đây là cocktail thì phải.

– Vâng, một loại cocktail nhưng nhẹ thôi.

Phương Nam bặm môi, cô biết chứ. Cô còn có thể nói ra tên của loại cocktail này nữa. Đây là loại cocktail đầu tiên mà Minh Khang bày cô uống.

Ngày trước, những lần đi rong với anh, hai người thường kết thúc buổi dạo chơi ngắm ngó phố phường bằng cách tạt vào quán của người bạn uống một ly cocktail. Với sự khuyến khích của anh, cô uống quen và biết tên vài loại nhẹ dùng cho phái nữ. Bây giờ nhìn lại màu xanh quen thuộc này, cô chùng lòng nhớ đến anh hơn.

– Chỉ là kỷ niệm thôi. – Cô thờ thẩn buông giọng như nói với chính mình.

Không nghe rõ câu lẩm bẩm của cô, anh chàng quản lý hỏi lại:

– Xin lỗi, cô vừa nói gì ạ?

Giật mình sực tỉnh, cô lắc đầu:

– À không, không có gì, cảm ơn anh.

Tiếng chuông điện thoại reo nhỏ, nhân viên quầy bar nhắc máy. Sau vài câu, anh ta xin lỗi rồi trao máy cho người quản lý.

Trong khi anh chàng quản lý điện đàm, Phương Nam nâng ly nhấp một ngụm nhỏ. Chất nước nồng mà mát lạnh, hương bạc hà the the gợi cô nhớ đến ngày nào.

Cô cụp mắt xuống, nén tiếng thở dài. Mới chỉ vài tháng thôi, vậy mà đã là xa xôi rồi. Ly rượu pha vẫn ngọt, vẫn ngon nhưng sao cô nghe như có vị đắng.

Dựa vào thành quầy, ánh mắt cô lơ đãng nhìn ra khoảng không gian trước mắt. Thế rồi bỗng dưng như có một luồng điện lướt qua, cô ngồi thẳng lên, mắt mở to kinh ngạc.

Không phải cô hoa mắt cũng không phải cô nhìn lầm. Minh Khang đang ngồi một mình dưới một cây dù vàng nhạt, mắt chăm chăm nhìn cô.

Phương Nam chờ người ra, cô không biết phải làm gì. Xung quanh vẫn lao xao tiếng cười nói, tiếng giởn nước dưới hồ nhưng thời gian như ngưng đọng giữa hai con người chỉ cách xa mấy mươi ngày mà có cảm giác như đã lâu lắm rồi.

– Xin lỗi cô.

Giọng người quản lý bên cạnh vang lên liên tục như đánh thức cơn mộng du của cô. Phương Nam giật mình quay lại với gương mặt ngơ ngác. Anh chàng quản lý nhìn cô với vẻ hơi e ngại:

– Xin lỗi cô... khỏe không? Có chuyện gì không ạ?

– À không, không có gì.

Ngần ngừ trước nét mặt bần thần của cô, người quản lý háng giọng:

– Có lẽ dưới tiếp tân cần tôi, tôi xin phép được xuống dưới.

Kịp hiểu ra thực tại, đặt ly lên quầy, cô nói nhanh:

– Vậy tôi cũng xuống.

– À không sao. Tất cả những điểm của khách sạn tôi đã đưa cô tham quan qua rồi, cô cứ việc ngồi nghỉ mệt uống nước, không cần về gấp đâu.

Khoác túi xách, cô lắc đầu:

– Tôi không mệt, tôi muốn về thôi, xin lỗi vì không uống hết được ly nước.

Hơi ngạc nhiên trước sự hồi hã của cô, nhưng không muốn tò mò

quá, người quản lý đưa cô trở lại cửa thang máy. Phương Nam bước đi mà có cảm giác chân mình nặng chịch bởi ánh mắt nhìn dõi theo không xa.

Vào thang máy, người quản lý liếc nhìn Phương Nam. Cô cúi mặt và trầm lặng khác hẳn vẻ cởi mở và chú tâm vào công việc như lúc đầu. Đàn bà con gái nhiều thay đổi thật. Anh ta thầm nhủ thế.

Vừa mở cửa cho cô, dì Sáu đã háng giọng:

– Dì đang làm bánh bông lan đó Nam. Vào rửa mặt đi rồi chút ăn bánh.

Phương Nam dạ nhỏ. Vào đến phòng khách thơm lừng mùi bánh nướng, cô mệt mỏi buông người xuống nệm. Chưa kịp nhắm mắt tìm vài phút thư giãn, tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

Thở ra, cô với tay cầm ống nghe:

– Alo!

Đầu dây kia im ắng làm cô khẽ cau mày:

– Alo!

– Là anh đây, Nam.

Phương Nam khựng người ngồi thẳng lên. Giọng nói của anh vang lên chậm rãi và buồn buồn:

– Anh biết mình làm phiền em, nhưng em đừng cúp máy. Anh... anh chỉ muốn nghe giọng của em thôi.

Cô cắn môi. Sao giọng anh vẫn ngọt ngào và thân thuộc quá.

– Lúc này gặp em, anh đã ngồi nhìn em từ rất lâu rồi. Nhưng không hiểu sao anh cứ mọc rễ ở đó, không nhấc nổi chân để đến bên em.

Phương Nam nhắm mắt, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống gò má cô.

– Anh nhớ em quá.

Giọng anh cất lên như tiếng than làm cô thêm tê tái. Anh nhớ đến cô sao? Cô áp bàn tay bỗng dưng lạnh giá lên gò má. Nước mắt lăn thành dòng ướt cả tay cô.

– Anh thật sự nhớ em lắm. Em... có thể cho anh gặp mặt được không?

Cô mở choàng mắt. Lời anh cho cô một sự lựa chọn. Nhưng đã sợ hãi sự bề bàng, cô cố trấn tĩnh mình để thốt lên:

– Xin lỗi anh, mình... không gặp mặt thì hơn.

Im lặng một lúc rồi Minh Khang thở dài:

– Giọng em đầy nước mắt. Em đang khóc phải không? Không ngờ anh lại làm em khóc nữa rồi.

Giọng anh nghe thật xa vắng, ngậm ngùi:

– Anh không biết phải làm sao mới có thể trở lại thời gian trước, mình có thể vẫn vui vẻ, thân thiết với nhau.

Phương Nam cười buồn:

– Thời gian trôi qua làm sao trở lại được hả anh.

Hít một hơi dài, cô cố nén xúc động:

– Khi nãy... em cũng bất ngờ khi thấy anh ở đó. Không gặp anh, nhưng tin tức trên báo thỉnh thoảng em cũng có xem. Em biết anh vừa đi lưu diễn nước ngoài.

– Anh về đã hơn tuần nay. Trở về lại thành phố, anh thấy lạc lõng và buồn quá. Anh có mua quà cho em nhưng không biết đến bao giờ em tha lỗi và cho anh gặp mặt.

Quệt nước mắt, cô cười gượng:

– Anh lại nói vậy rồi, anh có lỗi gì đâu. Thật đó, em không hề trách cứ anh.

– Nhưng anh vẫn tự trách mình. Anh không xứng để em yêu nhưng

lại cứ vờ vĩnh và phiêu lưu với sự chân tình của em để cuối cùng làm em khổ.

Cô thở dài:

– Anh đừng nhắc chuyện cũ nữa. Anh cũng biết em có chút bản lĩnh mà, em vẫn có thể bình thường. Anh đừng dẫn vật mình về chuyện này.

Anh im lặng, Phương Nam ngập ngừng rồi hắng giọng nhỏ:

– Cảm ơn anh đã gọi đến hỏi thăm em, em... em có việc rồi. Em cúp máy nhé.

– Khoan Nam, anh...

Không muốn lại xót xa thêm, cô gác máy, ngắt ngang câu gọi rồi rít của anh.

Tiếng u u làm Minh Khang thù người. Cô đã ngắt máy rồi.

Gác máy lên giá với vẻ thất vọng, anh ngồi thừ ra mất một lúc rồi phiền muộn quơ tay tìm thuốc.

Khói thuốc không giúp lãng quên nhưng anh cần sự bình yên và tĩnh táo dù chỉ trong vài phút để mong làm sao hiểu được mình phải làm gì.

Đã hơn một tháng rồi, cô vẫn kiên quyết không chịu tha lỗi cho anh, không chịu ra gặp mặt. Mặc dù cô vẫn luôn bảo mình không hề trách cứ giận hờn nhưng anh biết từ trong thâm tâm, cô vẫn thầm bất mãn với cư xử của anh.

Anh đã làm khổ cô mất rồi. Chuyển đi Đà Nẵng vô tình đã thay đổi cuộc sống của cô, của anh và cả tình cảm của hai đứa.

Anh đã bao lần dẫn vật mình về điều này. Với Phương Nam, anh biết đêm đó không phải vì dễ dãi hoặc liều lĩnh. Cô yêu anh và chỉ cần có vậy, đủ để cô yêu hết lòng và tất cả vì tình yêu đầy mãnh liệt của

mình.

Còn anh, anh biết mình cũng yêu cô. Đêm hôm đó, chính anh đã là người chủ động, chính anh cũng không giấu được sự thật lòng mình đã khao khát cô từ lâu, là mình đã mong muốn sự hồn nhiên, và sức sống tươi trẻ, mãnh liệt của cô từ lâu.

Cô như một làn gió sớm thật trong sáng, thật an lành thổi vào đời anh. Cuộc đời mà những ca tụng đan xen với chỉ trích, những ái mộ đi cùng dè bĩu làm anh luôn căng thẳng và có khi phải tỏ vẻ cao ngạo, bất cần.

Anh có hàng ngàn, hàng vạn người ái mộ, có hàng chục cô bạn gái xinh đẹp, sang trọng. Nhưng chưa bao giờ anh có một cô bạn nhỏ dễ thương, chân thật như cô, chưa bao giờ anh cảm thấy thật sự bình dị và yêu đời với những lần trò chuyện và tranh cãi với cô.

Anh có thể vì cô dừng bước đi hoang của mình không? Có thể vì cô mà thay đổi cách sống hoang đường của mình không?

Câu hỏi ấy đã hành hạ anh cả tháng nay. Ngoài những show trình diễn để tìm quên, anh không muốn đi đâu, không muốn gặp ai nữa. Sáng nay Phước cận đã đến tận nhà kéo bằng được anh ra ngoài, không ngờ lại có thể chạm mặt cô.

Anh đã thấy cô từ khi cô bước vào và từ đó, từng cử chỉ nhỏ nhặt của cô không ngoài tầm mắt anh.

Từng đêm ngày khao khát gặp lại cô, vậy mà không hiểu sao lúc đó anh không tiến lại bên cô, không thể chào cô và viện một lý do gì đó để giữ cô lại. Cô đi rồi, anh vẫn ngồi trơ ở đó với sự nặng nề không nguôi.

Cô ốm hơn trước. Ánh mắt cũng buồn hơn rất nhiều. Anh biết mình đã làm cô khổ đến thế nào.

Thời gian không thể trở lại. Nhưng còn tình cảm giữa hai người?
Phải làm sao để cô có thể tha thứ cho anh?

Chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy tưởng của Minh Khang. Tiếng reo từng tràng đơn điệu kéo dài mãi cho đến khi anh quyết định nhấc máy.

Giọng Phước ở đầu dây bên kia vui vẻ vang lên:

– Là tao đây. Hay thật, tự dưng đoán mày đã chuồn về nhà, gọi đến thì trúng phóc.

Anh uể oải chồm dậy tìm gói thuốc trên bàn:

– Mày đó à? Tìm tao có chuyện gì?

Giọng Phước sửng sốt:

– Trời đất, cái thằng này. Còn hỏi chuyện gì nữa à? Khó khăn lắm mới lôi mày ra khỏi nhà được, rủ xuống bơi thì nhất định không xuống, đòi ngồi lại ở trên uống nước. Vậy mà loay hoay ngó lại không thấy mày đâu. Tội nghiệp Thu Thủy cứ gọi vô máy cầm tay của mày mấy lần mà không được. Mày khóa mày làm người ta càng lo hơn. Có chuyện gì vậy?

Châm điếu thuốc, Minh Khang thở ra:

– Xin lỗi, tao không có gì đâu.

– Không có gì sao lại bỏ về?

– Chán nên về thôi.

Phước phản nản:

– Cái thằng này, mày trở chứng hay sao vậy? Đạo này cứ ru rú trong nhà hoài. Cả tháng nay mới lôi mày ra gặp bạn bè một bữa, vậy mà mới nửa chừng cũng bỏ về.

Không thấy anh nói gì thêm, Phước hắng giọng:

– Còn tối nay thì sao? Mày hát đến mười một giờ phải không? Tụi

tao lại đón mày nhé.

– Không cần đâu, Phước ơi. Tao không đi đâu.

– Không đi, hồi sáng đã nói rồi mà. Mày biết mày làm vậy là bề mặt nhỏ Thu Thủy lắm không? Hôm nay là sinh nhật của nàng mà.

Dụi tàn thuốc vào gạt tàn, Minh Khang hờ hững:

– Nói Thu Thủy tao xin lỗi vậy. Tao không đi được.

Giọng Phước như bất bình thực sự:

– Nè Khang, mày... sao vậy? Tao đã thấy mày có vấn đề từ trước chuyển đi lưu diễn. Có chuyện gì à?

Vò mái tóc ngắn, anh đáp:

– Không, tao không có gì, chỉ thấy... mệt mỏi quá thôi. Tao muốn yên một thời gian.

– Cần tao giúp gì không?

– Không, không cần đâu, cảm ơn mày.

Phước im lặng một lúc rồi cười:

– Cảm ơn cái gì, tự dưng lại khách sáo kiểu đó. Thôi được. Nếu mày muốn thì cứ nghỉ ngơi, chuyện Thu Thủy để tao lựa lời nói. Nhưng nói trước nhé, chừng nào khởi sắc trở lại thì báo để anh em mừng. Vài câu chào tạm biệt cũng xong. Buông điện thoại, Minh Khang nằm vật ra giường.

Những cú điện thoại, toàn là những cú điện thoại rủ rê, mời gọi đàn đúm đi chơi. Nếu không thì là những cú điện thoại mời show hát.

Nhàm chán quá những giọng nói này. Tại sao không còn cú điện thoại với cái giọng ngông nghênh và trâng cưỡi trong vắt vô tư của cô?

Trong không gian tù túng của căn phòng, Minh Khang cảm thấy thêm nghe lại giọng nói ấy, tiếng cười ấy. Anh thêm ngắm lại gương mặt

xinh xinh của cô, thềm được chở cô đi khắp phố, tranh cãi giành phần thắng với cô.

Nhớ làm sao cái tên Mèo Con dễ thương, và nhớ làm sao cảm giác có cô trong vòng tay. Thật dịu dàng và yêu thương.

Đang chú tâm bấm máy, một cái đầu tóc nhuộm thò vào một góc khung ngắm và toe toét cười làm Phương Nam giật mình rời mắt khỏi máy. Cô nhăn mặt:

– Gì vậy anh Phan, em đang chụp mà.

Phan chống nạnh không chịu rời đi:

– Khoan quạu đã, biết bây giờ là mấy giờ rồi không cô nương?

Chìa đồng hồ thể thao màu sắc trên tay, anh nói như lên án:

– Gần tám giờ rồi, thấy không? Làm gì mà miệt mài chụp hoài vậy?

Đừng thấy người ta hiền thì bắt nạt, Xuân Phương ê ẩm từ nãy đến giờ kìa.

Quay nhìn cô người mẫu đang nhân cơ hội vừa thống người thư giãn, Phương Nam phì cười:

– Xin lỗi Phương, tôi quên mất.

Xuân Phương cũng cười:

– Mình biết Nam đang cao hứng nên dù mỗi cả người cũng không dám đòi giải lao.

Phan nói chen vào:

– Vậy giờ nghỉ giải lao hay sao Nam? Còn phim không?

Nhìn số phim trên máy, cô quay lại người phụ việc:

– Thôi thu dọn rồi mình nghỉ luôn.

Đang sửa lọn tóc cho Xuân Phương, Phan ngưng tay:

– Ban lệnh nghỉ thật à?

Cô cười:

– Nghỉ là nghỉ chứ thật giả gì nữa. Cũng trễ mất rồi, mai làm tiếp.
Hành tội mấy cô người mẫu của anh Phan quá, anh xót ruột mắng nhiếc cho thì khở.

Phan và mấy cô gái nhìn nhau cười xòa. Các cô lục tục kéo nhau qua phòng bên thay áo. Thấy Phương Nam nhanh tay thu dọn đồ nghề, Phan đến bên hát hàm:

- Dọn lẹ rồi đi ăn tối.
- Anh cứ dẫn mấy cô đi đi.
- Gì mà mấy cô, chỉ có anh em mình thôi.

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

– Có hai anh em mình? Vậy nhóm người mẫu của anh, anh bỏ cho ai?

– Mấy cổ có chân mà.

– Nhưng mọi ngày anh đi đâu cũng có ít nhất là ba bốn cô nàng.

Phan chắc lưỡi:

– Nhỏ này thắc mắc nhiều quá. Anh tự cho phép mình thông dong một bữa không được sao? Nhắc mày nhớ hôm nay dựng đi ăn đám tiệc đó.

– Thì có sao?

– Còn thì sao nữa, mày về nhà cũng chẳng có cơm đâu, hồi nãy dựng có gọi đến giao nhiệm vụ cho anh dẫn mày đi ăn.

Phương Nam trề môi:

– Giao em cho anh? Làm như em là con nít vậy.

– Không là con nít nhưng nếu anh không dắt đi chung, dám mày lủi thủi về nhà ôm T.V nhịn đói lắm.

Nhắc túi đựng phim và ống kính của cô, anh nói:

– Cái này anh xách phụ cho. Muốn đi ăn ở đâu cứ nói.

– Làm ơn để xuống cho em, không cần anh mang phụ, em có nhận đi chung đâu mà xách dùm.

Phan trợn mắt:

– Sao không đi? Mày không nghe anh nói gì à? Dượng đi vắng rồi, mày về nhà là nhịn đói đó.

Phượng Nam chun mũi như ngạo ông anh họ:

– Nhịn đói cũng chả sao, em không đi đâu hết.

Khoác luôn túi đồ nghề của cô lên vai, Phan tỉnh bơ nói:

– Nhỏ này chươn đời quá. Xưa đến giờ anh chưa bao giờ rủ mày đi ăn riêng kiểu này, đừng làm quê mới được chứ. Thôi đi đi.

Nói xong anh bước chân ra cửa. Phượng Nam nhăn mặt, quay lại dặn dò thêm vài câu với người giúp việc, cô tuôn chạy ra với anh.

Bắt kịp anh ở cầu thang, cô cầu nhàu:

– Cái anh này hôm nay lạ thật. Túi đồ nghề này để ở đây mà, mai em còn làm việc chứ bộ.

Phan ngó ra một giây, anh gãi đầu:

– Vậy à? Nhưng mà... thôi kệ, lỡ xách xuống rồi mất công mang trở lên lắm, đem về nhà mai đem vô cũng được.

– Máy cô người mẫu của anh còn thay áo chưa xong kìa.

Vẫn bước băng xuống thang lầu, anh nói:

– Kệ họ, hồi nãy anh có dặn trước rồi, xong việc thì tự ai nấy về thôi.

Anh làm quản lý chứ đâu làm bảo mẫu.

– Nhưng em...

Phan ngắt lời:

– Đừng lộn xộn. Hồi nãy anh tới đây bằng taxi, bây giờ hai anh em mình phải đi chung rồi, tìm món gì ăn chút rồi về.

Khoác tay cô ở nấc thang cuối, anh cười nói:

– Em cũng mệt rồi, anh không ép đi tới khuya đâu. Ăn xong là mình về.

Phương Nam thở ra cái khi, đành theo sự sắp xếp của anh vậy.

Phan lấy xe và cầm lái, anh hỏi khi đề máy:

– Đi đâu đây nhỏ?

– Đâu cũng được. – Phương Nam thờ ơ đáp.

Phan cho xe chạy xuống đường. Ngồi sau anh, Phương Nam nhăn mặt vì mớ tóc dài của anh cứ tung trong gió, bay loạn vào mặt mũi cô. Cô phải ngó qua một bên.

– Anh để tóc dài quá làm gì không biết. Sao không cắt ngắn cho rồi.

Phan quay nghiêng:

– Gì nữa đó, ngồi sau không thoải mái thì mày chờ đi. Đừng bắt anh cắt mớ tóc đẹp của mình.

Phương Nam khịt mũi:

– Quý tóc dữ vậy à? Nói thật nhé, từ khi mở công ty, anh đâm ra ốm dáng quá xá. Tóc đang ngắn gọn tự rụng nuôi cho dài thông. Đã vậy còn nhuộm màu gì hung hung đỏ nữa chứ. Anh là ông bầu chứ có phải là người mẫu đâu.

Phan chẳng hề giận, trái lại anh còn cười khi:

– Là ông bầu phải càng hợp thời trang chứ nhỏ. Tướng cù lần quá làm sao quản lý công ty người mẫu ngon lành được.

Anh vuốt ngược mái tóc đáng hãnh diện của mình và nói:

– Còn nữa, đây là màu tím pha với nâu đỏ, vào đèn bắt mắt. Không biết thưởng thức gì hết còn chê. Em mới hai mươi mốt thôi, làm gì mà cổ hủ quá vậy.

Phương Nam bĩu môi. Anh hơn cô cả chục tuổi vậy mà mỗi lần cô bài xích cách ăn mặc và đầu tóc của anh là y như rằng anh chê

ngược lại cô là cổ hủ, là quê mùa.

Chẳng hứng thú cái với anh, cô lơ đãng nhìn con phố chạy lùi ra sau để giết thì giờ.

Phan là anh họ của cô. Gia đình anh cũng có truyền thống với nghề nhiếp ảnh nhưng anh không theo nghề mà lại nhảy ra mở tiệm uốn tóc, trang điểm rồi tự thành lập một công ty nhỏ về dịch vụ người mẫu.

Hợp đồng trình diễn trên sân khấu, trong những chương trình thời trang không nhiều. Nhưng nhờ sự quen biết của gia đình với giới nhiếp ảnh, anh có thường xuyên những đơn đặt hàng mời các cô người mẫu của anh chụp ảnh hoặc quay phim quảng cáo.

Anh làm ăn được và luôn bận rộn với việc quản lý và sắp xếp lịch làm việc cho các cô. Bận rộn đến nỗi từ khi mở công ty người mẫu, anh chẳng còn thì giờ dành cho đứa em họ thân từ nhỏ.

Phương Nam vẫn gặp anh luôn vì cô cũng thường cần người mẫu của anh cho công việc nhưng ngoài những câu đùa cợt trong lúc làm việc, ngoài những buổi tiệc trong giới, những buổi họp mặt của những người công tác chung, cô hầu như chẳng còn lúc nào có thể ngồi lại và cùng anh tâm sự như thuở nhỏ.

Dạo gần đây thấy cô ít nói ít cười, ba cô báo động anh và Hải sao đó nên hai người lại cứ thi nhau chàng ràng làm phiền cô bằng những đề nghị đi chơi mà hai anh đóng vai bảo mẫu.

Phương Nam mỉm cười, cô biết ba yêu thương mình nên mới lo lắng một cách thái quá như vậy. Thật sự thì cô luôn cảm thấy ấm áp và bình yên với tình thương của ba nhưng giờ đây đi chung với Hải hoặc với Phan, không hiểu sao cô chẳng còn vui vẻ hay cười mời mà tâm sự như trước nữa.

Chiếc xe chợt chạy chậm lại. Phan tấp xe vào lề, rồi quay nghiêng hỏi Phương Nam:

– Thấy sao nhỏ? Vô đây không?

Phương Nam tròn mắt nhìn mấy hàng xe dày đặc trước quán ăn và bóng người đứng ngồi lố nhố trong quán:

– Gì mà đông dữ vậy anh Phan? Anh không tìm ra quán nào vắng hơn được à?

– Đây là quán dựng đề nghị đó. Quán này nấu ăn ngon lắm. Toàn món Huế mà mày thích.

Cô bật cười:

– Không cần ăn món Huế đâu anh ơi, ghé đại vô đâu ăn đĩa cơm hay miếng hamburger cũng được rồi.

– Vậy mày cho ý kiến đi, đi đâu?

Cô lờm anh:

– Vậy cũng rủ người ta đi ăn, không có chút dự tính gì hết à?

Phan cười khì:

– Dự tính làm gì cho mệt.

– Bởi vậy em cũng không ngạc nhiên vì mấy năm nay làm việc, xung quanh toàn những cô người mẫu trẻ đẹp, dễ thương, vậy mà anh không hề có lấy một cô bồ.

Phan trợn mắt:

– Bồ bịch làm gì mất vui. Em cũng nói là xung quanh anh toàn các cô trẻ đẹp mà. Đi chơi với cả tá cô như vậy không khoái hơn là chỉ có một cô sao.

Câu nói của anh làm Phương Nam chợt khựng người. Quan niệm này có phải cũng là quan niệm của Minh Khang? Anh thích làm một anh chàng đa tình lãng tử hơn là có một việc làm nghiêm túc, bình

thường?

– Ê, ê nhỏ!

Cái đập tay của Phan khiến cô giật nảy mình, cô bực dọc kêu lên:

– Anh làm em hết hồn. Chuyện gì vậy?

Phan trợn mắt:

– Câu này anh hỏi mày thì đúng hơn. Làm gì mà ngáo mặt ra vậy?

Sao không cho anh biết phải đi đâu ăn? Đứng đây nãy giờ mà không vô, chủ quán ngó mình kìa.

– Đi đâu à? Ờ thì...

Phan thở ra:

– Tới phiên mày ngắc ngư rồi.

– Ra bến Bạch Đằng đi. – Cô buột miệng.

Phan ngạc nhiên:

– Bến Bạch Đằng? Có quán ăn nào ngon ở đó à?

Chẳng biết động lực nào thôi thúc, cô đánh liều gạt đầu.

– Vậy thì đi.

Phan cho xe lướt theo dòng người để tìm đến bến Bạch Đằng. Rà xe chậm chậm theo bến, anh dáo dác:

– Tiệm nào đâu? Chưa tới à?

– Ở đây rồi. – Cô chỉ tay về bên phải – Anh tấp vô đi.

– Ở đây? – Phan trợn mắt nhìn bảng hiệu và những chuỗi đèn màu của con tàu nhỏ.

Phương Nam xuống xe, Phan quay lại lỏ mắt nhìn cô:

– Có lộn không đó, cái này là quán bar mà nhỏ?

Chấp nhận hứng cái nhìn hoài nghi của anh, cô nói nhỏ:

– Trong đó có thức ăn nhanh. Họ nấu cũng được lắm.

– Nhưng mà cái này...

Cô ngắt lời bằng một giọng kiên quyết:

– Em muốn vào đây. Anh có vào với em không?

Phan ngờ ngợ một lúc rồi cũng gật đầu:

– Ừ thì vào. Tuy quán này anh chưa vô, nhưng ở Sài Gòn này có hơn chục quán rượu in dấu chân anh rồi. Ngán mày sao.

Dừng xe xong, cả hai thông thả vào quán. Vẫn khung cảnh xưa quen thuộc, anh chàng chủ quán sau quầy bar tròn mắt nhìn cô mất một giây rồi ngay lập tức giơ tay cười chào.

Phan chắc lưỡi:

– Nhỏ này chắc là khách ruột ở đây rồi. Coi người ta chào kìa.

Phương Nam lờ đi câu lảm bảm khích bác của Phan, cô gật nhẹ đầu chào lại rồi đi thẳng đến chiếc bàn để trống.

Đi theo sau cô, Phan gãi đầu nhìn vị trí chiếc bàn:

– Ngồi... ở đây à?

Vốn biết cách trị anh, cô dừng dưng nói:

– Em thì ngồi ở đây, anh thích ngồi bàn khác thì tùy.

Đành ngồi phịch xuống ghế đối diện, cầm lấy thực đơn người phục vụ vừa đưa, Phan phàn nàn:

– Chẳng biết nhỏ đang nghĩ cái khỉ gì, rủ đi ăn thì kéo tới quán bar, ngồi thì lặc bàn trong góc kẹt. Vậy mà cũng phải nghe theo ý nó, vô lý thật.

Phương Nam vẫn cười:

– Người ta đợi anh chọn món kìa, cứ ngồi lèm nhèm hoài.

– Ở đây có món gì ngon nhất?

Cô nhướn mày:

– Anh hỏi em à? Xin lỗi, em không biết đâu.

Phan ngó ra:

– Vậy là sao? Mà chưa ăn ở đây à? Phương Nam nhún vai trả lời về tưng tưng:

– Ăn thì dĩ nhiên rồi, nhiều món lắm, và em thì quên là món nào ngon nhất rồi.

Biết cô lại đang đóng vai nhỡn nhơ chọc tức mình, Phan hứ nhỏ một cái. Không thèm hỏi cô nữa, anh gọi đại vài món ăn nhẹ.

Đợi người phục vụ quay đi, Phan ngoái lại nhìn một lượt khắp quán rồi bắt đầu điều tra cô:

– Ê, hỏi thật nhé, nhỏ vô đây mấy lần rồi?

Cô lại nhún vai:

– Không nhớ nữa.

– Nhưng cũng nhiều lần? – Anh hỏi gặng.

Cô gật đầu tỉnh bơ trước ánh mắt phụ huynh. Anh hắng giọng:

– Đi với ai vậy?

Biết ngay thế nào cũng hỏi câu này, cô mỉm cười:

– Bạn.

Phan chồm người tới truy tiếp:

– Bạn trai à?

Phương Nam bỗng dưng chùng lòng, không hứng thú trêu tức để đối phó ông anh họ nữa, cô im lặng một lúc rồi nhẹ lắc đầu:

– Không, bạn thường thôi.

Ngắm vẻ mặt cô, Phan ngẫm nghĩ đến những bản khoả của ông dựng. Không chừng ông đoán đúng, cô khủng này đang thất tình thì phải. Anh ướm thử:

– Là anh chàng ca sĩ có cái đầu cám bạc đó à?

Ngắc phất lên, cô ngạc nhiên nhìn anh:

– Anh nói gì vậy?

– Dượng nói, thằng Hải cũng kể tao nghe tụi bay hay chở nhau đi chơi. Anh lấy làm lạ là anh với mấy cô đi chơi đủ chỗ, sao chưa hề bắt gặp hai đứa. Thì ra chỗ hay hẹn hò là ở đây.

Mắt nhìn cô dò xét, anh tra gạn:

– Mà với nó... có gì không?

Cô nhếch môi:

– Có gì là gì? Anh hỏi lạ quá.

– Thì... có bồ với nhau không?

Cô bặm môi lắc đầu. Phan háng giọng:

– Nghe dượng nói nó cũng cỡ vẻ đảng hoàng, lịch sự. Tuy nó là ca sĩ, nghề đó là mơ hồ và chông chênh thật, nhưng dượng nói...

Phương Nam nhăn mặt ngắt ngang lời anh:

– Anh nói lạc đề rồi. Đến đây ăn thôi, có cần nhai đến như một chuyện không đâu vậy không? Em đã nói em với anh ta không có gì mà.

Phan định nói gì thì người phục vụ đã mang lại khay thức ăn. Nhìn đĩa lườn heo ragu cũng khá ngon mắt trên bàn, Phan tạm ngưng cuộc điều tra dở ẹc của mình lại để cho bao tử làm việc. Vừa ăn anh vừa nói:

– Ờ nhỏ, món ăn ở đây cũng khá, nhưng anh có cảm giác tụi mình giống hai tay chủ hụi quá.

– Sao vậy? - Phương Nam lạ lùng nhìn ông anh hay nói của mình.

– Thì cái kiểu ngồi ăn mà cũng phải lúi vô kệt vô góc ngồi như vậy nè.

Phương Nam mỉm cười:

– Ngồi đây im ắng, không ai để ý mà, anh không thích sao?

Phan hừ nhỏ:

– Thích cái gì nổi mà thích. Mà còn ngồi nhìn ra ngoài còn đỡ chứ cái chỗ của anh lại đưa lưng ra nhìn vào vách, muốn coi người ta hát hò cứ phải ngoái lại hoài. Chút nữa về nhà mà sái cổ thì anh bắt đền mày đó.

– Vậy anh muốn đổi chỗ khác không?

– Đổi bàn khác à? – Phan hăm hờ.

Cô lắc đầu:

– Không, đổi chỗ với em nè. Hai anh em mình đổi chỗ cho nhau. Anh muốn xem trên sân khấu thì chỗ anh cũng được rồi.

Phan ngó ra chỉ khoảng trống trải giữa quán:

– Sao không đổi bàn khác, bên kia trống mấy bàn kia? Ngồi đó gần sân khấu vui hơn, thoáng hơn.

Cô vẫn lắc đầu:

– Em thích ngồi bàn này thôi.

Phan lỏ mắt nhìn cô em họ chường đời. Cái bàn trong góc kẹt này có gì đặc biệt đâu mà nó thích dữ vậy không biết, cứ nằng nặc đòi trụ lại đây.

– Vậy anh đổi chỗ với em không? – Cô lập lại đề nghị.

Phan đứng dậy càu nhàu:

– Đổi thì đổi, ít nhất cũng ngó được sân khấu.

Phương Nam ngồi chỗ mới. Khung cảnh trước mặt chỉ là góc hẹp của vách tường nhưng lại là chỗ ngồi trước kia của anh.

Những bài hát vui nhộn, những tràng vỗ tay, những tiếng cụng ly và cười đùa ở sau lưng. Không khí quen thuộc nhưng không có anh.

– Ê này, Nam, mày coi cái cô kia...

Đang cười nói, Phan kịp ngưng ngang câu nói khi thấy Phương Nam nhăn mặt, anh cụt hứng vội xua tay:

– Xin lỗi. Thôi thôi đừng nhần nhó, mày muốn tham thiền nhập định để suy ngẫm gì đó thì cứ tiếp tục, anh không làm phiền nữa đâu. Biết cô đang có chuyện gì đó phiền muộn nhưng Phan cũng biết luôn đây không phải là lúc dò hỏi cô. Phải đợi một chút, khi nào cô nguôi nguôi và bình thường lại đã.

Đã định như thế nên anh yên chí vừa ăn vừa ngó lên sân khấu. Cho đến khi một dáng người đứng sững trước mặt án cả tầm nhìn, anh mới ngước lên. Một khuôn mặt quen quen chòng chọc nhìn anh bằng ánh mắt thật ngầu.

Phan vội lay tay Phương Nam:

– Ê Nam!

Vẫn chống tay lên cằm thả hồn về kỷ niệm, cô nhẩn mặt cau kinh:

– Anh đừng làm phiền em mà.

– Nhưng... nhìn coi. Không phải anh làm phiền mà... hình như đó là ý định của người khác.

Phương Nam ngẩng lên rồi sững người. Minh Khang đứng ngay bên cô. Ánh mắt như có lửa và giọng nói như sẵn sàng bùng nổ ngọn lửa đỏ:

– Anh muốn nói chuyện với em.

Chỉ vừa nghe câu này, Phan đứng lên rời chỗ ngay với câu thăm thì:

– Anh qua bàn này ngồi nhé Nam, có gì... gọi anh.

Minh Khang im lặng né qua bên cho anh qua. Sau đó ngồi xuống chiếc ghế Phan để lại, anh nhìn cô thật lâu.

Phương Nam chịu đựng cái nhìn ấy mà có cảm giác tim mình chỉ là một thứ gì đó dễ vỡ và hiện giờ nó đang tan ra dưới cái nhìn khốc liệt của anh.

– Hẳn là ai vậy?

Phương Nam ngờ ngác ngẩng lên. Cô chưa nhận ra anh đang nói đến ai. Ánh mắt anh càng tối hơn, giọng đanh lại:

– Anh hỏi em cái gã vừa rời đi, hắn là ai?

Vẻ gay gắt dữ tợn trong giọng nói ấy làm cô càng kinh ngạc hơn.

– Không nói à? Cũng được, em không nói nhưng anh cũng hiểu mà. Sự phản kháng bỗng trỗi dậy trong cô. Cô mím môi im lặng nhìn anh. Minh Khang lắc đầu cười khẩy:

– Thật không ngờ em có thể đối xử với anh như vậy.

Cô cau mày:

– Anh muốn nói gì?

– Còn nói gì nữa. – Mắt anh hằn tia tức giận – Không xem nhau như bạn bè nữa cũng được, em đâu cần vội vàng có ngay một anh chàng khác để rồi đưa hắn ta đến đây. Đến cái quán này, ngồi đúng vào bàn này.

Chồm đến bên cô, anh gần giọng:

– Em muốn gì? Thử tìm cảm giác với khung cảnh cũ nhưng người mới à?

Sự ghen tuông trong giọng nói của anh dường như đã không còn che giấu. Phương Nam đờ người, cô không biết mình nên hân hoan hay chua chát với điều này. Anh ghen với Phan ư? Một con người bay bướm, xưa nay không hề nghĩ đến bến đỗ, một người ngạo nghễ với tình cảm như anh mà cũng biết ghen?

Liếc về phía Phan ở chiếc bàn gần đó, anh cười khẩy:

– Hắn cũng khá đó chứ. Có điều anh không biết em cũng thích mấy anh chàng điệu đàng đom đóm như hắn.

Chồm người lại gần cô hơn, anh hỏi:

– Nói anh nghe thử xem tại sao trong một thời gian ngắn mà em lại

có một anh chàng để cặp kè rồi. Em quả thật còn tài hơn anh đó chứ. Vậy mà anh cứ nghĩ em khờ.

Phương Nam khẽ nhăn mặt, khi giận lên anh có thể nói quàng xiên dữ vậy sao.

Minh Khang rút điều thuốc ra châm lửa. Ánh lửa làm Phương Nam nhận ra chút đổi khác ở anh. Râu ria lam nham trên mặt làm anh kém bô trai hơn nhưng lại làm cô xúc động.

Anh cũng buồn rầu, cũng lao đao ư? Có phải vì cô? Cô chùng lòng xót xa trước vẻ tiều tụy và ơ hờ của anh, bao nhiêu giận hờn bỗng như tan biến. Nhìn khói thuốc vờn giữa hai người, cô cất giọng:

– Anh đến tìm em phải không?

Minh Khang nhếch môi:

– Tìm em? Tôi đâu có tài tiên đoán trước. Từ khi em tránh mặt, tôi đã không đến quán này nữa. Hôm nay chỉ vì một cú điện thoại mà thôi.

– Điện thoại? - Phương Nam lờ mờ hiểu lý do tại sao anh có mặt ở đây đúng lúc như vậy.

Thả ngum khói lên trần, anh cười chua chát.

– Nhận được cú điện thoại ấy, thoát đầu tôi đã không tin, tôi cho là thằng bạn mình nhìn lầm, nhưng chẳng hiểu chuyện gì xui tôi đến đây. Đến để thấy rằng không phải thằng bạn tôi nhìn lầm mà tôi nhìn lầm, tưởng lầm thôi.

Phương Nam im lặng, cô bối rối không biết phải làm gì để giải thích, để anh thôi đi những lời cay đắng.

Từ bụi sân khấu thấp đằng kia, một giai điệu thật quen thuộc vang lên, Minh Khang ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt đăm đăm của Phương Nam. Cô buột miệng:

– Anh có muốn nhảy với em không?

Anh khựng người, cô ngật ngừng lặp lại câu hỏi với một giọng thật dịu dàng. Minh Khang nhìn cô như không hiểu:

– Em không còn chuyện đùa nào khác hay hơn à?

Phương Nam cố ngăn cơn xúc động của mình, cô cười gượng:

– Em không đùa, chỉ muốn được nhảy với anh thôi. Anh có thể chiều em ít nhất là lần này không?

Minh Khang lừng khừng. Vẫn chưa biết cô đang nghĩ và toan tính gì trong đầu, nhưng anh thật sự khao khát cái cảm giác có cô trong vòng tay lần nữa, cho dù đây là lần cuối.

Nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt nhẹ vào tay mình, anh đứng lên đưa cô ra sàn gỗ nhỏ hẹp trước sân khấu, nơi mà chủ nhân cố tình để trống làm sàn nhảy, nhưng chẳng bao giờ có người hứng thú khiêu vũ.

Giờ đây, chỗ trống đó có một đôi làm tiên phong. Anh chàng chủ quán ngáo mặt nhìn Minh Khang nắm tay cô bạn nhỏ ra sàn.

Giai điệu của bài My heart will go on dặt dìu quen thuộc. Cô ca sĩ đang ngân nga trên bục có giọng không chuẩn và tuyệt vời bằng Céline Dion, nhưng không hề gì. Bởi vì có thể tay trong tay, tựa vào nhau theo âm thanh du dương của nhạc khúc này đã là hạnh phúc rồi.

– Anh còn nhớ bài này không?

Tâm trí chẳng nghĩ gì khác ngoài ý thức có cô trong vòng tay, câu hỏi của cô, Minh Khang chỉ lơ mơ gật đầu. Tựa má vào ngực áo anh, cô nhỏ nhẹ:

– Em không biết mình yêu anh từ lúc nào, nhưng nếu trước kia em cứ vờ là không có gì thì từ sau lần giận nhau, sau khi mình ngồi làm hòa và tình cờ nghe lại bài này em mới biết mình yêu anh đến độ

nào. Từ đó, thật khó mà cố tình đánh lừa tình cảm của mình trước anh.

Minh Khang cảm thấy bàn tay cô run lên trong tay mình, anh có thể cảm nhận được cả thân mình cô cũng run rẩy vì xúc động, nhưng cô vẫn bình tĩnh bày tỏ tâm tư mình.

Anh thở dài:

– Tại sao mình cứ làm khổ nhau vậy hả em?

Cô cười nhẹ:

– Em không biết, có lẽ em ngốc nghếch và vụng về quá.

– Không phải, kẻ ngốc nghếch vụng về đó là anh. Anh không biết giữ gìn tình cảm của em.

Nâng gương mặt cô lên và nhìn sâu vào đôi mắt ấy, anh buột miệng:

– Tha lỗi cho anh, Mèo Con. Anh nhớ em lắm! Em không biết là những ngày qua, anh đã chán chường, khổ sở như thế nào.

Một giọt nước mắt hoen ướt rèm mi cô, cô cười:

– Anh vẫn yêu em, phải không?

Siết chặt tay cô, anh nói nhanh:

– Chẳng những vậy, anh còn biết mình cần có em.

Niềm hạnh phúc ngập tràn, nhưng chẳng hiểu sao nước mắt lại rơi, cô ngước mặt lên nhìn anh:

– Anh nói thật chứ?

Có một cách trả lời thật nhất và đáng tin cậy nhất, anh cúi xuống đôi môi cô. Dứt nụ hôn đột ngột ấy, hai người mới sực tỉnh trong tiếng vỗ tay và huýt sáo của anh chàng chủ quán, của Phan, và của những người khách.

Phương Nam đỏ mặt. Cô cười trong lúc anh lau nước mắt cho cô.

Vuốt mái tóc cô, anh cũng cười:

– Lúc nào anh cũng làm em khóc, tệ thật!

Hít một hơi dài, anh trịnh trọng nói:

– Nhưng anh không còn mơ hồ nữa đâu, em tin anh không?

Cô gật đầu. Kéo Phương Nam về lại bàn, anh định nói với cô về những gì còn chất chứa trong lòng, nhưng ngang qua chỗ Phan, Minh Khang bỗng khựng lại.

– Khoan đã. – Anh giữ lấy vai cô. – Em vẫn chưa cho anh biết anh ta là ai.

Cô tùm tĩm:

– Anh muốn biết thật à?

Minh Khang làm thinh, nhưng ánh mắt anh cứ hoài nghi nhìn về phía Phan. Phương Nam cười, kéo anh ngồi luôn xuống bàn ông anh họ.

– Nếu anh muốn biết cũng được, nhưng ngồi xuống đã.

Minh Khang ngần ngừ rồi cũng lừ lừ ngồi xuống. Cô nheo mắt nhìn Minh Khang nhưng miệng lại nói với ông anh họ nãy giờ cứ hì hì cười:

– Anh làm ơn tự giới thiệu đi.

Phan chìa tay với nụ cười tươi và giới thiệu thật hà tiện:

– Chào chú em, tôi là Phan.

Minh Khang nhú mày nhìn bàn tay trước mặt. Mắt anh nheo lại như đang kèm chế sự bức bối. Phương Nam chắc lưỡi nói với Phan:

– Anh biết mà còn giỡn à? Nếu anh muốn bị vỡ trán một cách oan uổng thì cứ việc, em bảo đảm không nói một lời để giải thích đâu.

Cười phá ra, Phan xua tay:

– Thôi thôi đừng dọa, anh chịu thua mày. Để anh tự giới thiệu.

Quay qua Minh Khang lần nữa, anh háng giọng:

– Tên tôi vẫn là Phan, thật ra tôi là anh họ nhỏ Nam. Nếu tính kỹ lại

thì tôi gọi ba con nhỏ dữ như chằn này là dượng, tức là má tôi với nó là dì cháu, cũng tức là nó với tôi là bốn chín năm mươi, là kỳ phùng địch thủ về khoa nói dai và cãi nhây.

Phương Nam cười, Minh Khang cũng cười. Lần này là anh chìa tay ra:

– Xin lỗi anh, tôi hơi hồ đồ mong anh bỏ qua.

Bắt tay anh chàng ca sĩ nghe nói nhiều mà chưa giáp mặt, Phan cười nói với giọng từng tưng:

– Không bỏ qua cũng không được. Chưa bị đòn là may, phải không? Minh Khang hơi sượng sùng nhưng chỉ biết cười trừ. Anh chợt dạ khi nhớ đến những câu khích bác dè bĩu lúc nãy dành cho ông anh họ của cô. May mà anh ta không nghe được.

Phan vẫn đưa tay sờ đầu, sờ trán:

– Hên ghê, còn nguyên vẹn, chưa xị xì dầu.

– Anh giỡn dai nhách. – Phương Nam lườm ông anh.

Phan gân cổ cãi:

– Còn nói à? Anh giỡn hiền, chứ ai đâu như mày, giỡn gì mà ác liệt.

– Gì mà bảo là ác liệt?

– Tự nhiên dẫn tao vô đây, để rồi đang ăn uống có người lại gần nhìn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống, hỏi có còn cách giỡn nào ác liệt hơn không?

Đến lượt Phương Nam ngượng ngùng. Phan trêu thêm:

– Mà nói thật nghe, chưa bao giờ anh chứng kiến cái màn đặc sắc như khi nãy bao giờ. Đưa nhau ra sàn nhảy dàn hòa.

Anh nháy mắt với Minh Khang:

– Ấn tượng đó chứ hả. Tối nay anh sẽ kể chi tiết cho dượng nghe, mai thì tới đám người mẫu của tôi.

Phương Nam trợn mắt:

– Anh dám?

Cả Phan lẫn Minh Khang đều phì cười trước vẻ dữ tợn cố ý mà chẳng được ai của cô.

Anh chàng chủ quán khệ nệ bưng đến một khay trên đó có bốn ly rượu nhỏ, anh cười nói:

– Cho phép tôi mời mọi người một ly được không? Khi này làm mật báo, tôi cứ hồi hận, sợ mình nhiều chuyện quá sẽ không tốt lắm nhưng không ngờ vậy mà hay. Mình uống mừng kết cuộc tốt đẹp đi. Mọi người theo lời mời của anh ta nâng ly lên và cùng cười vui vẻ.

Phương Nam hơi ngần ngừ trước men rượu mạnh, nhưng Minh Khang đã cầm lấy tay cô như khuyến khích. Có thêm sự tự tin, cô cười và cũng bắt chước mọi người uống cạn ly. Đặt ly xuống khay, cô nhăn mặt hít hà:

– Chà rượu gì cay quá.

Minh Khang ghé tai cô nói nhỏ:

– Đừng lo, say anh đưa về.

Câu nói quen thuộc làm cô bật cười. Minh Khang đứng lên vỗ vai bạn:

– Tao rất cảm ơn cú điện thoại của mày. Làm ơn giúp tao thêm lần nữa được không?

Bạn anh gật đầu ngay:

– Dĩ nhiên, mày cần tao giúp gì?

– Làm ơn đếm người và rót rượu hết giúp tao. Tao muốn mời mọi người cùng nâng ly chúc mừng.

– Hết mọi người, ý mày nói mời hết quán à?

– Ủ, mời hết.

Không chỉ anh chàng chủ quán mà cả Phan lẫn Phương Nam đều ngạc nhiên nhìn anh. Phan tròn mắt nhìn em gái, giọng anh nhỏ rí chỉ đủ cô nghe:

– Trời ơi, gã này mới một ly mà đã xỉn sao nhỏ? Cao hứng gì mà dữ vậy?

Hơi hoang mang, cô giật nhẹ tay áo Minh Khang:

– Sao vậy anh?

Anh kéo cô cùng đứng dậy và cười:

– Đừng cản, anh có lý do mà.

– Lý do gì? – Câu hỏi không chỉ mình cô thốt ra.

Ôm choàng vai cô, anh nháy mắt với Phan và người bạn:

– Chính thức cầu hôn, tức là tuyên bố sửa soạn cưới vợ. Lý do đó có đủ làm nổi một chút không?

Phan tròn mắt còn anh chàng chủ quán thì gật đầu cười hớn hờ:

– Tin sốt dẻo đây. Quá đủ để phóng tay một chút rồi. Ok, tôi mang rượu ra ngay, sự kiện quan trọng mà.

Trong khi anh chàng chủ quán ra hiệu người phục vụ mang rượu ra, Phương Nam đổ mắt dưới cái nhìn chòng chọc của ông anh họ. Minh Khang cười đẩy vai Phan:

– Anh làm ơn quay chỗ khác đi, làm vợ tôi ngược kìa.

Cái đẩy nhẹ nhưng cũng làm anh nhảy dựng lên và quay ngoắt lại hằm hè:

– Ê, nói thật đi, chú em đang bày trò gì ở đây vậy?

Minh Khang thần nhiên:

– Tôi có bày trò gì đâu, đây là chuyện thật. Tôi quyết định cầu hôn với Phương Nam.

– Gì gấp vậy?

Nheo mắt nhìn Phương Nam, Minh Khang cười:

– Không gấp đâu, tôi đã trễ thì đúng hơn, đáng ra phải thành khẩn cầu hôn cả tháng trước mới đúng.

– Không giỡn mặt chứ? – Phan vẫn lọng cọng như chưa tin nổi tai mình.

Minh Khang cười:

– Không hề.

Nhìn qua vẻ thẹn thùng của Phương Nam, Phan phản bác:

– Nhưng nó...

Minh Khang ngắt lời:

– Tuy chưa chính thức có sự đồng ý của Nam nhưng tôi tin rằng Nam sẽ đồng ý.

Bẹm má cô, anh hỏi luôn:

– Phải vậy không em?

Phương Nam cười. Nụ cười dịu dàng, rõ ràng như câu trả lời hiển nhiên, như hôm nào cô nhỏ nhẹ khẳng định mình yêu anh.

Phan ngắt ngứ:

– Dượng tôi nói...

Minh Khang lại ngắt lời lần nữa:

– Tôi biết bác không thích có con rể là nghệ sĩ, nhưng tôi thật sự yêu thương Phương Nam. Tôi sẽ cố gắng chứng minh cho bác ấy thấy lời tôi nói là thật, tình cảm của tôi đối với Phương Nam là thật. Tôi tin là bác ấy cũng sẽ chấp nhận tôi và mong rằng anh cũng chấp nhận và ủng hộ tôi.

Giọng nói của anh dứt khoát là chắc nịch. Quyết định đột ngột, nhưng đây là mong muốn của anh bao ngày rồi. anh nhìn cô và mỉm cười. Giờ đây anh đã có quyết định, đã có động lực sống và đã có

cô, không còn những hoang mang, chán nản nữa.

Phan rờ trán, rồi lại sờ ót, anh lẩm bẩm:

– Trời ạ! Cái chuyện này mà nói cùng một lúc không biết dựng có lên tăng xong không. Còn mấy cô người mẫu nữa, có ai chịu tin mình không? Đúng thật nhỏ này cặp bồ chưa hết, nhỏ còn lấy chồng nữa. Nghiêm túc hay bốc đồng đây hả trời?

Rượu đã được rót. Mắt sáng rực tự tin, Minh Khang dặt tay cô vợ tương lai của mình ra giữa mọi người và cùng mọi người nâng ly chúc mừng anh. Những tiếng ly chạm vào nhau thành một âm thanh vui tai.

Trong vòng tay anh, Phương Nam cười mà lơ ngơ quá với chính mình. Cô biết đây là sự thật, nhưng cứ lâng lâng như đang giữa cơn mộng mị.

Cô nhìn vào mắt anh, chạm nhẹ ly vào ly anh và cùng cảm thấy lại cảm giác cũ. Cảm giác như đang ôm cả thế giới trong tay.

Cả ban nhạc cũng ra cũng ly chúc mừng để cho anh chàng chủ quán nhân dịp bỏ ngay đĩa hát của Minh Khang vào máy. Giọng hát của anh tình cờ lại nhộn nhịp với bài hát hôm nay anh hát tặng cô cũng ở quán này.

Trộm một đóa hoa

Được một cơn mơ

Trộm một sóng mắt

Được sự tình cờ

Trộm một nụ hôn

Thành kẻ ngu ngơ

Tình yêu gõ cửa

Ta bỗng dại khờ

Ai hay hạnh phúc

Đến nhẹ như mơ .

Phương Nam ngược nhìn anh.

Hạnh phúc của ngày hôm qua, hôm nay lại trở về bên cô với tất cả sự trọn vẹn.

Giờ đây, cô tự hứa với lòng mình sẽ luôn yêu anh và luôn giữ gìn tình yêu của anh để niềm hạnh phúc ấy được vững bền mãi mãi.

Hết

Nguồn: vietlangdu

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 15 tháng 4 năm 2006